Roman Kim

CITEŞTE ŞI ARDE!

În româneşte de
IRINA ANDREESCU

EDITURA ALBATROS
1975

CITEŞTE ŞI ARDE!

Nu sunt nebun decât dinspre nord-nord-vest...
HAMLET, actul II, sc. II

OCEANUL PACIFIC

1

— Vi se încredinţează un secret de stat. Fiţi foarte prudenţi în tot timpul drumului. Cea mai mică neatenţie din partea voastră poate declanşa catastrofa. În acest caz nu vă rămâne decât să vă sinucideţi. Nu încap nici explicaţii, nici justificări. Singura soluţie e să vă faceţi harakiri...

Terano şi Yde, ofiţeri ai Secţiei a 111-a a statului-major general al marinei japoneze, îşi întipăriră bine în minte cuvintele şefului. Amândoi plecau spre America, în calitate de curieri diplomatici. Dar, spre deosebire de curierii diplomatici obişnuiţi, trebuiau să ducă ambasadorului Japoniei la Washington, nu o simplă corespondenţă, ci ceva cu mult mai important: o nouă maşină de cifrat.

Până atunci, tehnica cifrării textelor mergea foarte încet. Criptoanalistul alcătuia textul, consultând tot timpul tabelele din cod ca să găsească cifrele sau literele de care avea nevoie. După aceeaşi metodă primitivă decurgea şi procesul descifrării. De când e lumea, criptoanaliştii din toate ţările au lucrat cu viteza melcului, irosind o groază de timp şi forţă fără niciun rost.

Maşina „97” însemna o cotitură radicală în tehnica cifrării. Arăta foarte simplu: era alcătuită din două maşini de scris cu alfabetul latin, unite între ele printr-un sistem de relee, între care se interpunea o cutie cu claviatură şi nişte cilindri. Criptoanalistul apăsa pe literele claviaturii, formând combinaţia necesară, apoi dactilografia ca la o maşină de scris obişnuită şi, imediat, la cea de-a doua maşină apărea textul cifrat. Procesul de cifrare şi descifrare se făcea astfel mai repede de câteva sute de ori. În loc să se târască încet, ca melcul, criptoanaliştii zburau acum cu avionul.

Maşina de cifrat se născuse la Tokio. Fusese concepută şi construită de inginerii unui atelier special din Departamentul Marinei. Invenţia se păstra în cel mai strict secret. Guvernul japonez hotărî să înzestreze cu astfel de maşini toate marile ambasade şi, în primul rând, pe cea de la Washington. Atmosfera internaţională era cât se poate de încordată. Războiul din Occident se dezlănţuia cu furie. Germania atacase Rusia şi se aşteptau evenimente grave în Orient; era deci necesar să se pună în aplicare cât mai grabnic noua tehnică de cifrare.

Terano şi Yde primiseră ordin să ducă la Washington o valiză cenuşie care conţinea maşina de cifrat.

Erau gata de drum. În aşteptarea ordinului de îmbarcare pe vapor, cei doi ofiţeri locuiau într-un hotel european din Yokohama, în apropierea portului comercial. Din timp în timp, când unul, când celălalt luau trenul electric şi plecau la Tokio. Dar de dormit, dormeau la hotel. Aşa prevedea ordinul.

2

— Sunt agente ale serviciului de contraspionaj, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin – spuse căpitan-locotenentul

Donahue, legându-şi cordonul halatului de baie.

Locotenentul-major White pufni în râs şi-şi scutură părul ud. Şi el era în halat de baie. Chiar atunci se îmbăiaseră amândoi într-o cadă mare de lemn, pe care administraţia acestui hotel de tip japonez din afara oraşului o intitula pompos „bazin”. Fuseseră nevoiţi să-şi întrerupă baia din pricina a două japoneze care, intrând înăuntru şi făcând plecăciuni ceremonioase în faţa americanilor, se dezbrăcaseră şi se vârâseră în cadă. Imediat, Donahue şi White ieşiseră din apă, se înveliseră în prosoape şi, grăbiţi, porniseră spre camera lor.

— Să ştii că au ordin să ne seducă – spuse Donahue în timp ce se răsucea în faţa oglinzii şi mima cu eleganţă mişcările unui jucător de tenis. Pariez că-i aşa.

— Prostii! White se întinse pe rogojină şi începu să-şi facă vânt cu un evantai rotund. Nişte cuconiţe din provincie care au venit în capitală să facă cumpărături. După accent, s-ar zice că sunt din Akita. Probabil că le-a mirat faptul că am intrat în panică şi-am dat bir cu fugiţii.

Donahue se strâmbă dispreţuitor:

— Nişte sălbatice! Apoi, după o pauză, continuă: Dar să ştii, aceea mai grăsuţă, care a intrat în apă după tine, nu arăta rău. Dar e o agentă tipică.

— N-am avut plăcerea s-o cercetez în voie – replică White – căci m-am întors cu spatele spre ea. Mă îndoiesc însă că...

Pe coridor se auziră paşi târşiţi. Donahue duse degetul la gură. Uşa, tapetată cu hârtie, se deschise fără zgomot şi, în deschizătura ei, apăru chipul rotund al femeii de serviciu, care se adresă în japoneză lui White:

— Domnii doresc să servească o cină europeană sau japoneză?

White îi răspunse tot în japoneză, aproape fără pic de accent străin:

— Vreau nişte tăiţei cu langustă, iar prostului ăsta să-i aduci un curry cu orez. Femeia îşi acoperi gura cu mâneca, iar ochii începură să-i râdă. White o întrebă: Spune-mi, în Japonia s-a păstrat peste tot acest obicei?

— Iertaţi-mă, care obicei?

— Credeam că numai în cine ştie ce sate pierdute din creierii munţilor, undeva, în Sikoku, şi nu aici, chiar la doi paşi de Tokio... La voi, femeile se scaldă împreună cu bărbaţii?

Femeia îşi acoperi din nou gura cu mâneca şi se îmbujoră la faţă:

— Avem pentru femei un bazin la etajul I, dar era arhiplin, şi de aceea – făcu o plecăciune – aţi fost deranjaţi dumneavoastră. Vă rog să ne iertaţi.

Donahue se încruntă:

— Ce tot trăncăneşti cu ea? Fii mai prudent! Sunt sigur că e spioană.

White râse încetişor:

— Peste tot nu vezi decât agenţi ai contraspionajului. E o adevărată psihoză.

Donahue o cercetă pe femeie cu un aer de cunoscător:

— Cu toate bănuielile mele, maimuţica asta îmi place. Mi se pare însă că am văzut-o undeva, în America. Tare mi-e teamă că ne urmăreşte încă din San Francisco! Să ştii că am o excelentă memorie vizuală.

— Spune-mi, luăm şi ceva de băut? întrebă White.

Donahue pufni:

— Vrei ca ticăloasa asta să ne pună cine ştie ce otravă în băutură?

— Altceva nu mai doriţi? îl întrebă femeia pe White. Apoi, făcând o plecăciune, ieşi pe coridor şi, vârând din nou capul pe uşă, i se adresă în englezeşte lui Donahue, rostind cu grijă fiecare cuvânt: Iertaţi-mă, n-am fost

niciodată în America, iar vinurile noastre nu sunt câtuşi de puţin otrăvitoare.

Trase uşa după ea şi pe coridor răsunară din nou paşii ei târşiţi. White izbucni în râs, iar frumosul obraz al lui Donahue se schimonosi:

— E tip de spioană!

— Dac-ar fi spioană, nu s-ar fi trădat că ştie englezeşte – îi replică White.

După cină, americanii primiră o vizită – un filipinez, barman la clubul englezesc din Yokohama: un om mărunt, cu faţa brăzdată de zbârcituri şi cu mustăţi subţiri şi lungi. Donahue îi făcu semn lui White şi acesta, deschizând uşa, se aşeză în prag, aşa încât să poată cuprinde cu vederea tot coridorul. Camerele alăturate erau nelocuite.

— F.N. m-a rugat să vă transmit ca să n-aveţi nicio grijă – şopti filipinezul. Cu căpitanul vasului...

— Căpitanul e filipinez? îl întrerupse Donahue.

— Nu, australian, iar vasul e canadian. Cu căpitanul am aranjat totul. Mulţumesc Madonei că nu mi-a cerut prea mult şi mi-a făgăduit că, pretextând o reparaţie suplimentară, va întârzia plecarea. Dar numai cu câteva ore. Mai mult nu se poate.

Donahue clătină din cap:

— Ce se-ntâmplă dacă nu găsim imediat o valiză asemănătoare? Vom fi nevoiţi să căutăm prin magazine.

— Cred că japonezii vor aduce valiza chiar în momentul îmbarcării – răspunse liniştit filipinezul. Aşa că, în aceeaşi clipă, o să vedem ce fel de valiză e. Nu cred să fie o valiză neobişnuită, pentru că nu trebuie s-atragă atenţia asupra ei. Bineînţeles că va fi de producţie japoneză, una dintre acelea care se găsesc în magazinele universale Mitsukosi sau Matsue. F.N. va găsi cu siguranţă una la fel.

— Dar cheia?

— De obicei, valizele nu au broaşte complicate. Specialiştii dumneavoastră se vor descurca. S-ar putea să aibă şi nişte sigilii, dar nici asta nu trebuie să ne înspăimânte. F.N. l-a înzestrat pe Buzzoni cu tot ce este necesar.

— Dar ia spune-mi, te rog, cum se comportă potârnichile? Stau la acelaşi hotel?

— Da, lângă debarcader. Zilele acestea n-au ieşit nicăieri şi nu i-a vizitat decât o maseză. Obiectele lor personale sunt gata împachetate în nişte saci de călătorie obişnuiţi şi în valize de piele de dimensiuni mijlocii.

Donahue mârâi:

— Ştiu că au luat două cabine, deci vor călători separat. Ar fi interesant să aflăm: care din ei va păstra valiza?

Filipinezul scoase din buzunarul de sus al hainei o ţigară subţire de foi, îi umezi vârful şi o aprinse.

— Au cerut două cabine alăturate, dar noi am aranjat aşa ca să li se dea o cabină lângă trapă, pe puntea superioară, iar cealaltă la capătul coridorului. Amândouă sunt departe de toaletă.

— Dar ce se întâmplă dacă vor lua o cabină de lux, cu toaletă separată?

— N-aveţi nicio grijă: cele cinci cabine de lux au şi fost vândute unor diplomaţi olandezi.

— Admirabil! şi Donahue îl bătu pe filipinez pe umăr. Să ştii că-l invidiez pe F.N. Cu un asistent ca dumneata, poţi întreprinde orice, chiar să furi Fuji-Yama. Pariez, Enrique, că-n curând o să-ţi deschizi un bar propriu.

— Vă mulţumesc – şi filipinezul făcu o plecăciune ceremonioasă – dar eu o rog pe Madona ca să-mi dea o întreprindere mai serioasă.

— Dacă vânătoarea noastră de potârnichi se va termina cu succes – şi Donahue îl bătu încă o dată pe

filipinez pe umăr – Madona o să te răsplătească foarte bine.

— Dar cu cabinele noastre totul e în ordine? interveni White»

— Totul s-a aranjat – şi filipinezul îşi răsuci vârfurile subţiri ale mustăţii. Am plătit cui trebuie şi am făcut anumite schimbări. Cabinele dumneavoastră sunt una lângă cealaltă, chiar la capătul coridorului lateral.

— Dar profesorii noştri?

— Şi cabinele lor vor fi aproape de ale dumneavoastră. Şi ei, şi dumneavoastră veţi fi serviţi de omul meu, stewardul Pako, filipinez. şi el, fost boxer profesionist la categoria muscă. Îl veţi recunoaşte uşor după nasul turtit.

— E un om de încredere? întrebă White.

În loc de răspuns, filipinezul îşi duse mâna la inimă şi închise ochii.

— Dacă totul va merge ca pe roate – spuse Donahue – am să cer la Washington ca să ţi se plătească bine. O să-ţi poţi deschide un restaurant.

— Nu, un hotel – şi filipinezul clipi semnificativ din ochi – un hotel special...

— Un pension de fete? Dar bagă de seamă, să le verifici bine, să nu-ţi vâre niscai spioane. Şi, mai ales, să nu-ţi iei un administrator ca dânsul – şi Donabue arătă cu capul spre White – pe-ăsta ţi-l duce de nas orice şmecher.

3

Cabina nr. 22 se găsea lângă trapă, iar cabina nr. 39 la capătul coridorului. Valiza cu conţinutul ei preţios fu aşezată în cabina 39. Hotărâră să vegheze cu rândul, iar de odihnit să se odihnească numai în cabina nr. 22. Tot acolo îşi instalară şi bagajele.

Terano fusese de două ori la secund, dar nu obţinuse nimic. Toate cabinele de la capătul coridorului erau ocupate de un rajah indian şi de suita lui. Iar rajahul nici nu voia să audă să facă schimb de cabine.

— Sunt vinovaţi idioţii de la secţia adjuntaturii. Şi, supărat, Terano îşi frecă mustăcioara tunsă scurt. S-au gândit că, dacă vom călători în cabine alăturate, o să pară suspect. Tâmpiţii!

— Toaleta e prea departe, asta-i prost. Yde vorbea cu glas scăzut, ca şi cum s-ar fi temut că-i ascultă cineva. Ştii, eu am numărat: sunt treizeci şi doi de paşi... Asta îţi ia aproape un minut; un minut încolo, un minut înapoi... şi cât mai stai acolo... în general, toată chestiunea durează cam vreo patru minute, în care timp se pot întâmpla multe.

Terano se aşează în fotoliu şi se întinse mulţumit.

— Bineînţeles, prudenţa nu strică, dar... Şi izbucni în râs: Nu trebuie să te sperii de năluci. Nu cred că duşmanul o să ne urmărească tot timpul, numai şi numai ca să poată folosi acele, câteva minute când unul dintre noi se va duce la toaletă. De fapt, unele nevoi le putem rezolva şi aici, iar altele, după orele de gardă.

Yde clătină din cap:

— Trebuie să prevedem tot ce se poate întâmpla. Sunt sigur că suntem urmăriţi. Trebuie să plecăm de la presupunerea că duşmanul ştie ce anume ducem în valiză. Iar dacă ştie, atunci poate să pună ceva la cale.

Terano deschise sertarul măsuţei.

— Dar unde-i hârtia şi cleiul?

— Le-am pus în sertarul de jos al noptierei. Yde se apropie de uşă şi ascultă câteva clipe: Covorul aşternut pe coridor este foarte gros şi înăbuşă paşii, aşa că oricine se poate strecura până la uşă ca s-asculte ce discutăm.

Yde dădu drumul aparatului de radio aşezat pe o

măsuţă lângă uşă.

— Ia spune-mi: ai văzut-o pe pasagera în pardesiu roşu? întrebă Terano. A urcat ultima pe vapor. Cred că e coreeană. Şi, plescăind din limbă, continuă: Tare-i frumuşică, bestia! Uite, de astea trebuie să te fereşti.

— Posibil că din cauza ei a întârziat plecarea vaporului.

— Nu, căpitanul mi-a spus că s-a stricat ceva la sistemul de ventilaţie. Dar sunt sigur că minte. Să ştii că pe coreeana asta trebuie s-o ţinem sub observaţie. Sunt sigur c-o să caute să intre în vorbă cu noi.

— Mie, unul, mi se pare suspect misionarul acela englez care stă în cabina din faţa scării. Are alură de sportiv; e probabil ofiţer din serviciul de spionaj.

4

Donahue se aşează pe fotoliu, punându-şi un picior pe braţul acestuia.

— Aşadar, să tragem primele concluzii.

— Poate ar fi bine să-i chemăm şi pe profesori? propuse White.

Donahue clătină din cap:

— Operaţia aceasta o organizez eu, cu ajutorul tău. Prin urmare, noi doi răspundem de ea. Iar ei sunt numai personal ajutător şi atât! Lasă-te de obiceiurile tale de civil! E timpul să devii militar. Între noi şi ei trebuie păstrată o anumită distanţă. Aşadar, care sunt primele concluzii? Individul acela cu faţa îngustă şi cu dinţii ieşiţi în afară este căpitanlocotenentul Yde. O să-i zicem Rechinul.

— E prea banal! mai bine Samma, e un peşte japonez cu capul ascuţit.

— Bun, merge. Celălalt, voinic, cu mustăcioara tunsă scurt, e căpitan-locotenentul Terano. Să-l botezăm...

Kurosivo. Fac de gardă câte opt ore în şir fiecare. Se schimbă...

— La 9 dimineaţa, la 5 seara şi la 1 noaptea. Acum e de gardă Samma.

— Se comportă cât se poate de prudent. În timpul gărzii, la toaletă, a ieşit numai Kurosivo; şi el doar o singură dată. Bănuiesc că instrucţiunile pe care le au nu le permit acest lucru. Kurosivo şi-a îngăduit. Samma însă nu cred c-ar fi făcut aşa ceva. Judecând după toate aparenţele, Samma este un funcţionar zelos, un tip de samurai ascet. Kurosivo e cu totul altfel. Nu-i câtuşi de puţin un tip încuiat. Se uită cu mare plăcere la toate pasagerele de pe puntea superioară, trece pe la bar, ba chiar o dată a cerut un pahar de Martini. Într-un cuvânt, nu se dă în lături de la plăcerile lumeşti. Pe faţa lui stă scris cu hieroglife groase că e un chefliu.

— Iar în ceea ce priveşte hârtiile... – îi aminti White.

Donahue ridică un deget:

— Ai dreptate. Trebuie să ţinem seama de ele. Probabil li s-a indicat că, dacă din cine ştie ce motive extraordinare, părăsesc cabina în timpul gărzii...

— Sau poate că ei singuri au hotărât – observă White.

— Nu cred. Aşadar... dacă ies din cabina unde se află valiza, să lipească pe uşă o hârtie. Aşa a făcut Kurosivo.

— O hârtie subţire de orez, cu puncte strălucitoare şi argintii pe ea.

— Şi mai e ceva... Donahue îşi ciocăni fruntea cu degetul: Ah, da... Kurosivo a fost la căpitan şi i-a cerut să-i schimbe cabina, să-i dea o altă cabină alături de nr. 39. Dar căpitanul a ştiut să iasă din încurcătură.

— Nu li s-o fi părut ciudat că vaporul şi-a întârziat plecarea?

Donahue ridică din umeri:

— Cred că nu. Şi, de fapt, întârzierea n-a fost decât de o oră şi jumătate. În general, toate lucrurile au ieşit cum nu se poate mai bine. Enrique a avut dreptate: asemenea valize, tip standard, se găsesc în orice magazin universal. Dar cel mai grozav mi se pare faptul că filipinezul a stabilit pe loc greutatea valizei.

— Enrique ăsta este nemaipomenit! consimţi White. Dacă n-ar fi fost el...

— Dar şi cu el trebuie să fim foarte prudenţi. E un ticălos sadea, poate să te vândă în orice clipă. Degeaba ai fost aşa de sincer cu el. Dar, spune-mi, i-ai comunicat profesorului Dun greutatea, valizei?

— Mi-a spus că greutatea în sine nu înseamnă nimic. Principalul este construcţia mecanismului.

Donahue râse:

— Se prea poate ca noi, cu riscuri enorme şi eforturi colosale, să facem rost de ceea ce trebuie, iar specialiştii noştri să nu dea de rost schemei maşinii. Profesorul Dun mi-a făcut impresia unui cretin şi a unui beţiv inveterat.

— Profesorul Dun este unul dintre cei mai mari criptoanalişti din America – replică White, pe un ton plin de respect. El descifrează orice cifru la fel de uşor cum ai dezlega cuvinte încrucişate în revistele pentru copii. Cât despre Morningstar, pot să-ţi spun că lucrează de peste zece ani cu fel şi fel de maşini ingenioase, ba chiar a şi inventat câte ceva. În ceea ce-l priveşte pe profesorul Buzzoni, mi se pare că în domeniul său este o autoritate.

— Da – şi Donahue râse – acest „profesor” a stat în puşcărie vreo cinci ani din cauză că dădea consultaţii plătite bandiţilor, arătându-le cum să deschidă cele mai complicate seifuri bancare. A fost eliberat înainte de termen, dar ar fi fost mai bine să-l ţină în continuare la Sing Sing şi să i se dea drumul numai atunci când statul are nevoie. Nu-i niciun fel de profesor, a fost poreclit aşa.

— În ceea ce-l priveşte pe fotograful Christ, n-avem de ce ne teme. Lucrează de mulţi ani şi face fotografii speciale pentru laboratoare.

— Într-un cuvânt, o echipă selecţionată pe cinste. Donahue destupă o sticlă de Cinzano şi umplu două păhărele: Aşadar, situaţia este clară, informaţiile au fost adunate, duşmanul stă liniştit, iar noi putem acţiona. N-avem motive să amânăm. Lovitura va fi îndreptată spre Kurosivo. Dar, spune-mi, l-ai instruit pe Pako?

— Da.

— Să rezumăm. Aşadar, el îi va servi micul dejun lui Kurosivo... la puţin timp după ce Kurosivo va intra de gardă, vom începe operaţia. Spune-le „profesorilor” ca mâine dimineaţă să se scoale pe la şapte. Nu de alta, dar joacă toată noaptea cărţi. Donahue răsuci paharul în mână: Mi-e teamă ca somniferele să nu ne joace vreun renghi.

— Crezi că s-ar putea?

— Să sperăm că-şi vor face efectul. Au fost verificate pe deţinuţi.

Amândoi îşi goliră paharele cu înghiţituri mici. Donahue se plesni cu palma peste genunchi:

— Să ştii că, dacă reuşim să ducem lucrurile la bun sfârşit, tu şi cu mine intrăm în istorie.

White zâmbi şi dădu din mână:

— În cel mai bun caz, vreun Wallace sau vreun Oppenheim al viitorului ne va zugrăvi într-o poveste de spionaj, cu numele schimbate, bineînţeles, şi va pune totul pe seama imaginaţiei lui.

— N-o să li se îngăduie condeierilor să abordeze chestiunea asta: va fi ţinută în cel mai strict secret. Rezultatele operaţiei noastre vor avea o importanţă formidabilă, atât din punct de vedere strategic cât şi politic. America va fi la curent cu cele mai stricte secrete

ale Japoniei şi va putea să prevadă toate acţiunile viitoare ale acesteia.

— Împotriva noastră?

— În primul rând, împotriva ruşilor. Până vom ajunge noi la San Francisco, va începe destrămarea Armatei Roşii.

— Mi se pare c-o iei prea repede.

— Foarte curând, ruşii vor înceta să opună o rezistenţă organizată. Este evident pentru oricine care, cât de cât, se pricepe în arta militară. Tu, din păcate, priveşti încă lucrurile ca un student de la Princeton, şi nu ca un ofiţer în serviciul de informaţii. După felul cum a început războiul, e limpede că ruşii nu vor putea rezista mult în această încleştare. Dar asta nu înseamnă câtuşi de puţin că se va isprăvi repede cu Rusia. Vor rămâne focare izolate de rezistenţă în diferite regiuni şi, mai ales, în Siberia. De aceea japonezii trebuie să pună capăt cât mai curând războiului cu chinezii.

— Nu-i chiar aşa de uşor.

— Or să apeleze la noi, ca să le servim de intermediari. Şi după ce se vor împăca cu Ciunţinul, vor porni neîntârziat spre Siberia. De aceea nu se poate să intrăm acum în războiul din Europa, în niciun caz.

White zâmbi şi dădu din cap:

— Noroc că Roosevelt nu-i întru totul de acord cu tine. Atitudinea lui faţă de nazişti nu e tot atât de mărinimoasă ca a ta.

— În general, America nu trebuie să se bage în război. Cea mai avantajoasă situaţie pentru noi e să nu luptăm. Dar dacă vom intra în război, s-o facem numai la sfârşit. Să luptăm ultimele trei minute de partea învingătorului pentru a căpăta dreptul de a participa la împărţirea prăzii.

În timp ce Donahue îşi umplea din nou paharul, White îl întrebă fără să zâmbească:

— Ce pradă?

— Nu trebuie să acceptăm ca Germania şi Japonia să-şi împartă singure între ele Rusia făcută cnocaut. Dacă japonezii vor ocupa Sahalinul şi Primorie, noi vom stabili controlul asupra Kamciatkăi şi Iakutiei şi ne vom înţelege asupra sferelor de influenţă în Siberia.

După o pauză, White spuse cu glas scăzut:

— Aş dori un singur lucru... ca acţiunea care ne-a fost încredinţată să nu dăuneze câtuşi de puţin Americii noastre.

5

Terano urcă pe puntea superioară. Bătea un vânt puternic şi norii acoperiseră tot cerul. Prin pâcla groasă care se lăsase peste tot, răzbătea mugetul valurilor. Puntea era pustie.

Din pricina tangajului puternic, care nu contenise de dimineaţă, majoritatea pasagerilor stăteau probabil în pat. Terano se gândea la coreeană. Ar fi vrut să ştie dacă a rezistat răului de mare. De bună seamă că a căzut şi ea la pat. N-o să urce nici pe punte şi n-o să vină nici la masă, până vor ajunge la Hawaii.

Pe lângă Terano trecu agale un european gras, într-o haină de piele, trăgând din lulea. Ducea de zgardă un mops mare, care semăna foarte mult cu stăpânul său.

Terano coborî pe puntea inferioară şi se apropie de bordul de la pupa. Fu împroşcat de apă. Îşi şterse faţa şi porni spre cabinele din sectorul mijlociu. De sus, dinspre restaurant, coborau, vorbind cu glas tare, mai mulţi bărbaţi şi femei. Unul dintre bărbaţi, care mergea înainte, îl depăşi pe Terano, îl privi în faţă şi-i zâmbi. Era acelaşi misionar înalt şi voinic care i se păruse atât de suspect lui Yde.

— Cum vă simţiţi? îl întrebă misionarul în japoneză, abia vorbind, cu limba împleticită, şi-l ameninţă cu degetul: Dumneata eşti treaz de-a binelea... asta-i mare păcat.

Se vedea că era băut. Terano îi răspunse cu un zâmbet şi, grăbind pasul, se îndreptă spre cabina sa, cercetă cu atenţie încăperea şi se culcă. Dormi bine, deşi se trezi de câteva ori. Îi era teamă că n-o să audă ceasul deşteptător. Se trezi fix la şapte, când sună ceasul.

După ce se spălă, îşi scoase halatul de noapte şi, în pielea goală, se aşeză pe linoleum, cu picioarele încrucişate. Rămase aşa zece minute nemişcat, privindu-şi ţintă ombilicul. Era un exerciţiu pe care îl deprinsese la mănăstirea sectei Zen, în munţii Kyso, unde îşi petrecuse concediul vara trecută. Cu ajutorul acestei gimnastici a spiritului poţi ajunge la concentrarea absolută, la contopirea cu Sufletul Macrocosmosului.

Apoi îl sună pe steward şi, căutându-şi cu grijă cuvintele englezeşti, îi comandă micul dejun: omletă cu brânză, peşte prăjit, pâine prăjită, marmeladă de portocale şi cafea cu frişcă. Stewardul, un filipinez, îşi notă în carnet comanda, îşi scărpină nasul turtit şi-l întrebă:

— Nu beţi niciun fel de vin?

— Japonezii beau vin dimineaţa numai o singură dată pe an – îi ripostă sever Terano – la 1 ianuarie.

Înainte de a-şi lua micul dejun, Terano hotărî să facă o mică plimbare. Urcă pe puntea superioară şi începu să se plimbe de colo-colo. Marea se mai liniştise şi avea o culoare cenuşie închisă, cu nuanţe verzui.

La intrarea în fumoar, aşezată într-un şezlong şi învelită cu o pătură, stătea coreeana. Văzându-l pe Terano, îl privi încreţindu-şi uşor fruntea. Alături de ea, două americane cu părul cărunt şi cu pălăriile împodobite cu pene de struţ tricotau mănuşi.

Terano se întoarse în cabina lui. Aici îl aştepta micul dejun, acoperit cu un şervet. Mâncă cu poftă, se odihni câteva minute cu scobitoarea între dinţi – de data asta fără să se cufunde în lumea lui interioară – apoi se îndreptă spre cabina nr. 39. Cabina era plină de fum de ţigară. Terano deschise uşa şi totodată şi hubloul. Yde, cu un aer speriat, se repezi la uşă şi o închise.

Amândoi se apropiară de valiza din colţul cabinei.

— Totul e în ordine – spuse Yde, frecându-şi ochii înroşiţi. Te rog să iei în primire.

Terano făcu o plecăciune:

— Comoara e neatinsă. Mulţumesc pentru sârguinţă.

— Îţi doresc...

— Yde nu-şi sfârşi fraza şi începu să caşte.

— Plimbă-te puţin pe punte – îl sfătui Terano – să-ţi mai aeriseşti căpăţâna. De altfel, acolo se află şi coreeana aia frumoasă. Probabil că pune la cale vreun plan cum să te prindă în mreje.

Bombănind supărat, Yde părăsi cabina.

6

Donahue şedea la masă fără să-şi ia ochii de la ceasul deşteptător. Scrumiera era plină cu mucuri de ţigară. White stătea lângă uşă, în poziţia unui baseball-ist care aşteaptă clipa când s-o ia la fugă. Pe divan şi în fotolii se aşezaseră profesorul Dun – un om înalt, colţuros, îmbrăcat neglijent, Morningstar, un bărbat pirpiriu, cu o chelie mare, Buzzoni, îmbrăcat tot în negru, cu ochelari – tipul savantului – precum şi roşcovanul şi pistruiatul Christ.

Cineva bătu grăbit la uşă. White numără loviturile şi-l privi nedumerit pe Donahue.

— Ce e?

— Adică?

— Patru lovituri. Patru lovituri se referă la Samma, şi nu la Kurosivo. Trebuia să bată de trei ori.

— Înseamnă că Pako a încurcat lucrurile. Nătărăul ăla cu nasul turtit! Ne înştiinţează că Samma s-a dus să se odihnească.

Donahue se apropie de uşă şi o întredeschise, apoi o închise încetişor şi şopti:

— Samma a plecat cu oala la toaletă. Apoi o să se întoarcă şi-o să se ducă să se odihnească.

— Dar Kurosivo?

— Ce întrebare neroadă! Samma n-ar fi ieşit din cabină dacă Kurosivo n-ar fi acolo.

În spatele lor, pe divan, cineva tuşi cu zgomot. Donahue îl ameninţă cu pumnul. Peste câteva minute, Pako îi înştiinţă prin semnalul stabilit: Samma plecase să se odihnească în cabina 22, iar la 39 Kurosivo rămăsese de gardă.

Donahue îşi stinse ţigara şi-i arătă lui White uşa. Acesta se apropie de ea.

7

Terano se instală comod în fotoliu şi începu să citească un roman, apărut de curând în Anglia şi-n America. Deodată simţi că i se face somn. Se clătină, cartea îi alunecă din mână şi căzu jos. O ridică, făcu câţiva paşi prin cabină şi se aşeză pe scaun. De ce oare i s-a făcut somn? Dormise bine. Ba se şi plimbase la aer curat. Probabil că mâncase prea mult. Nu-i bine să mănânci aşa de mult dimineaţa.

Începu din nou să citească. Peripeţiile sunt descrise atât de precis, cu atâtea amănunte, încât Terano pierde tot timpul firul povestirii. E nevoit să recitească de mai multe ori aceleaşi fraze. Apoi cartea îi cade din nou din

mână.

O ridică, se lovi peste obraz cu pumnul şi-şi aprinse o ţigară. Prin hublou pătrundea un şuvoi puternic de aer rece. Începu să umble de colo-colo prin cabină, făcu o sută douăzeci de paşi. Închise hubloul şi se aşeză pe divan. Trebuie să stea puţin cu ochii închişi şi atunci, în scurt timp, starea de somnolenţă îl va părăsi. E un fenomen trecător – cât timp se mistuie mâncarea; apoi totul trece, conştiinţa se limpezeşte şi spiritul îşi reia autoritatea asupra trupului. Şi din nou totul va deveni limpede, şi rândurile din carte n-or să-i mai joace dinaintea ochilor, iar acţiunea se va desfăşura firesc... Oamenii se îndreaptă încet spre mănăstire, muntele de gheaţă, în formă de con, care se află în faţa lor „străluceşte sub razele soarelui, iar deasupra lui plutesc norii şi, de undeva, apare coreeana, aşezată în şezlong, de parcă se înalţă din apă, se leagănă, iar în jurul ei... în jurul ei... se leagănă straturi mari de ceaţă cenuşie... se leagănă... se leagănă şi muntele de gheaţă, care se îndepărtează... se îndepărtează...

8

Întredeschizând uşa, White o închise în aceeaşi clipă.

— Trece grăsanul ăla cu câinele. Cred că-i beat.

— Asta poate să ne strice toate socotelile – şuieră Donahue.

Stătea în picioare, cu valiza cenuşie în mână; husa de pânză căzuse pe jos.

— Dă scaunul ăsta puţin la o parte – îl rugă Buzzoni, aranjându-şi instrumentele miniaturale pe măsuţă. Ai fi zis că-i un chirurg înaintea unei operaţii grele. Trebuie să staţi aşa ca să-mi cadă aici lumina lămpii de pe masă.

— Mie mi-e mai bine aici. Şi Christ puse aparatul lui mare de fotografiat pe dulap, iar un altul mai mic lângă

lampă. Am să fotografiez de-aici.

Donahue se întoarse şi-i ameninţă cu pumnul:

— Mai încet!

White întredeschise uşa, apoi, încetişor. Îşi scoase capul afară:

— A plecat.

— Du-te! şopti Donahue. Cu Dumnezeu!

White ieşi pe coridor. De după cotitura coridorului se ivi mutra lui Pako, care îi făcu semn cu şervetul. White se apropie de uşa cabinei 39 şi bătu. Nu se auzi niciun răspuns. Apoi bătu mai tare. Privind în spate, văzu din nou capul filipinezului. Acesta îi făcea semn cu şervetul. White întredeschise uşa şi intră în cabină. În urma lui intră şi Donahue cu valiza. Japonezul şedea pe divan, cu capul lăsat pe spetează. Dormea cu gura întredeschisă, sforăind uşor. La picioarele lui zăcea o carte în limba engleză, cu o copertă viu colorată.

— Somniferul n-a dat greş – şopti White.

Donahue încuviinţă din cap:

— Mulţumesc lui Dumnezeu şi farmacologiei americane!

White se duse în colţul cabinei şi luă de acolo valiza cenuşie. Puse în locul ei valiza adusă de Donahue.

— Greutatea este aproape identică – zise White – şi n-are nici etichete, nici sigilii.

Donahue se uită în jos. Pe duşumea se vedea o aţă subţire, neagră.

— Mi se pare că aţa e un semn. Şi noi am mişcat-o puţin.

White îi dădu valiza lui Donahue, se lăsă pe vine, şi, privind cu atenţie aţa, o atinse.

— E-n formă de *M*, prin urmare trebuie pusă aşa. Acum e bine.

Se sculă şi, apropiindu-se de măsuţă, începu să

caute ceva prin sertare, apoi deschise sertarul de sus al dulapului. Donahue se apropie de uşă şi privi:

— Ei, ce faci acolo?

— Caut hârtia pentru etichetă şi cleiul. Trebuie să fie undeva pe-aici.

Japonezul deschise gura şi încetă să mai sforăie. Se mişcă. Amândoi încremeniră. Japonezul deschise din nou gura şi continuă să doarmă, respirând egal şi liniştit. White trase sertarul de jos al noptierei, găsi hârtia şi sticluţa cu clei alb. Luă câteva foi subţiri, cu puncte strălucitoare pe ele, şi puse într-o foaie smulsă din blocnotes o picătură de clei.

Donahue ieşi primul, iar White în urma lui. Închizând uşa, White aruncă o privire către japonezul adormit şi-i trimise o sărutare din vârful buzelor. Se strecurară în cabina lor. Buzzoni luă valiza de la Donahue şi o puse pe masă. Christ făcu prima fotografie – aspectul exterior al valizei.

Donahue se uită la ceas şi-şi şterse cu batista mâinile şi fruntea. White îşi şterse faţa cu prosopul.

9

Terano deschise ochii şi sări de pe divan. Cartea zăcea jos, la picioare. Se uită la ceas. Era 11 şi 17 minute. Dormise aproape o oră şi jumătate. Capul îi era greu, ca după beţie. Valiza se afla la locul ei – în colţul cabinei. Uşa era închisă.

În niciun caz nu trebuia să-i spună lui Yde că adormise. Acesta ar fi exagerat lucrurile, ar fi menţionat în raport sau în jurnalul pe care, conform ordinelor, îl completa zilnic şi, în cele din urmă, ar fi raportat verbal şi şefilor. Desigur că toate acestea ar avea urmări asupra caracterizării ce i se va face. Din pricina unui asemenea

fleac s-ar putea întâmpla să nu fie avansat odată cu colegii lui de promoţie de la academie.

Terano se apropie de lavoar, turnă o cană de apă în lighean, îşi cufundă capul în el, apoi luă o doză dublă de antinevralgic. După aceea se aşeză jos şi făcu exerciţiul de gimnastică a spiritului. În acest fel îşi restabili cu desăvârşire echilibrul sufletesc.

Se aşeză la masă şi deschise cartea. Acum citea uşor şi totul era clar. Europenii ajunseră la mănăstire, li se dădură camere, li se oferi un prânz chinezesc îmbelşugat şi gustos, şi astfel începu uimitoarea lor aventură la Shangri-La. Terano închise cartea, îşi turnă din termos apă clocotită într-un ceainic japonez de lut şi bău cu plăcere trei ceşti de ceai verde.

10

— Kurosivo va preda garda la ora 17 şi va reintra în gardă la ora 1 noaptea. Donahue se întoarse spre profesorul Dun: Sarcina dumneavoastră vă este cunoscută: să demontaţi-mecanismul, să-l studiaţi, să fotografiaţi tot ce este posibil, pentru ca ulterior să construiţi o maşină identică, care să cifreze şi să descifreze la fel ca şi asta. Trebuie să aflaţi cum se schimbă în mod consecutiv tabelele codului. Sistemul de schimbare a tabelelor n-o să-l puteţi afla decât după ce veţi demonta partea corespunzătoare a maşinii. Grăbiţi-vă să terminaţi lucrul până la miezul nopţii ca să putem pune valiza la loc, la începutul gărzii următorului...

— Încă nici n-am început, iar dumneata ai şi început să ne grăbeşti – îl întrerupse cu glas gros profesorul Dun. Te rog, fără multă agitaţie.

— Euvă explic situaţia şi nu fac agitaţie cum v-aţi exprimat dumneavoastră – îi spuse cu glas sever Donahue.

Valiza trebuie dusă la locul ei cât se poate mai repede. Cu cât vă moşmondiţi mai mult, cu atât riscul e mai mare. Şi ar fi cum nu se poate mai bine să ducem valiza înapoi în timp ce va fi de gardă aceeaşi persoană care face de gardă. acum. De aceea trebuie să vă străduiţi...

Buzzoni îşi potrivi ochelarii pe nas şi spuse cu o politeţe exagerată:

— Iertaţi-mă, vă rog, dar eu nu pot să lucrez când cineva trăncăneşte fără întrerupere. Vă rog să părăsiţi came... cabina, vreau să zic, şi afară puteţi sporovăi în voie.

— Cum de îndrăzneşti! izbucni Donahue şi luă o poziţie de boxer. Vrei s-o încasezi?

Morningstar începu să gesticuleze cu amândouă mâinile:

— Vă implor, nu acum! mai târziu, cât vreţi!

Buzzoni se aplecă spre valiză, răsuci cu grijă cheia în broască, aşteptă o clipă, de parc-ar fi ascultat ceva, apoi o răsuci încă o dată şi dădu din cap. Scoţând cheia, care era foarte lungă, Buzzoni o privi cu atenţie şi-i spuse lui Morningstar:

— Nimic special. Broaşte ca asta se foloseau şi în timpul faraonului Tutankamon. Deschide-o, dar nu dintr-odată. Trebuie ridicat foarte puţin capacul şi ţinut aşa, apoi deschisă treptat.

— Conţinutul să-l punem aici? şi Morningstar arătă o hârtie albă întinsă pe jos, lângă dulap.

— Înapoi, în valiză, să le aşezaţi în aceeaşi ordine – observă Donahue – dacă le-ncurcaţi...

— Nu ne deranja – se răţoi Morningstar, care deschise valiza şi, împreună cu Buzzoni, începu să scoată vata în care era învelit un pachet mare, legat cu şnur. Viclenie tipic asiatică! Pe valiză nu există nici etichete, nici sigilii, iar pe acest şnur au prins o grămadă de sigilii de

ceară şi de plumb.

Buzzoni începu să cerceteze sigiliile de ceară roşie. Apoi ridică din umeri şi râse:

— Primitivism asiatic!

— Nu fiţi prea încrezuţi! spuse Donahue. Poate nu-i decât o cursă, şi-atunci... se va produce ireparabilul... Aici nu-i vorba de un caz de drept comun, este vorba de...

Buzzoni se întoarse spre profesorul Dun, arătând cu capul spre Donahue:

— Spune-i râşniţei să nu mai turuie. Mă calcă pe nervi...

Donahue se aprinse la faţă şi replică:

— Eu răspund de această operaţie şi vă rog să ţineţi seama de asta.

Cu o mişcare hotărâtă, profesorul Dun îşi scoase haina şi i se adresă lui Donahue:

— Vă recomand categoric şi ultimativ să vă căraţi la... – şi rosti câteva cuvinte grozav de necuviincioase – în caz contrar, eu am să vă... – şi adăugă alte cuvinte şi mai şi.

Donahue se încordă tot, dar White îl prinse de cot şi-i şopti repede:

— Pentru numele lui Dumnezeu, stăpâneşte-te! Acum nu se poate, te implor, se duce totul de râpă...

Îl trase pe Donahue într-un colţ şi-l sili să se aşeze pe pat. Buzzoni şi Morningstar desfăcură pachetul, scoaseră de acolo o mapă de piele violet şi o maşină lungă, cu două claviaturi. Christ începu să fotografieze maşina din toate unghiurile, iar profesorul Dun să cerceteze cu atenţie mapa cu scoarţe violet. Lucrau toţi într-o tăcere desăvârşită.

Morningstar scoase carul maşinii şi începu să tragă de sub arcuri sârme de diferite culori. Întoarse capul spre ofiţeri; faţa îi era plină de pete de cerneală neagră şi roşie:

— Veniţi aici şi ajutaţi-mă! zise el, supărat, Priveşte-i, stau ca la teatru!

White zâmbi şi, scoţându-şi haina şi cravata, se apropie de cei care lucrau. Profesorul Dun bombăni:

— S-au tolănit ca nişte... – şi rosti din nou câteva cuvinte cu totul nelalocul lor.

Donahue se scutură de parc-ar fi fost atins de un curent electric, iar White clătină din cap şi spuse:

— Nu m-am aşteptat câtuşi de puţin ca un as al ştiinţei, mândria institutului tehnologic din Massachusetts, să folosească un lexic atât de extravagant...

Profesorul îşi înălţă capul şi izbucni în râs. Faţa lui zbârcită, cu sprâncene zbârlite, căpătă deodată un aer copilăresc:

— La noi, în echipa de rugby a institutului, aşa se vorbea în timpul antrenamentelor, apoi ne ceream reciproc scuze. Nu vă sfătuiesc însă să vă luaţi la bătaie cu mine. Upercut-urile mele sunt mortale.

Morningstar îi ceru lui White să-l ajute pe Christ să numeroteze părţile fotografiate ale maşinii – şi să facă o descriere a lor, după cele dictate de el şi de Dun. Donahue luă de pe noptieră ceasul deşteptător şi, apropiindu-se în vârful picioarelor de profesor, i-l puse în faţă, apoi, tot în vârful picioarelor, se întoarse la locul lui.

11

La cinci fără zece apăru Yde. Privi spre valiză şi dădu din cap:

— Totul este în ordine?

Terano se lăsă pe speteaza fotoliului şi râse:

— Nimic deosebit. Viaţa se scurge monoton şi liniştit.

Yde deschise aparatul de radio şi începu să cerceteze cu privirea valiza. Apoi îngenunche lângă ea:

— Ciudat... – şi clătină din cap. Am pus aţa pe jos în forma literei *M*, dar mi se pare că nu chiar aşa... Bucla aceasta era mai mare. De altfel... te-ai apropiat de valiză?

— Am umblat prin cabină de colo până colo şi, de bună seamă, m-am apropiat şi de valiză. Trebuia să mă avertizezi. Şi, zâmbind, Terano continuă: Sau poate mă pui la încercare?

— Nu, cred totuşi că aşa a fost. Şi Yde se îndepărtă de valiză: Totuşi ar fi trebuit să punem pe ea câteva sigilii de ceară şi de plumb, pentru orice eventualitate. Dar ai noştri au hotărât să nu atragem atenţia asupra valizei.

— După părerea mea, în afară de valiza asta ar fi trebuit să ne dea şi altele, cu corespondenţă diplomatică. Pentru camuflaj.

Yde nu fu de acord şi-i răspunse:

— Dacă ni s-ar fi dat şi corespondenţă, ar fi fost mai greu să avem grijă de valiză. E bine că nu ni s-a dat nimic mai mult. Tremur de spaimă pentru valiza asta. Nu pot să dorm liniştit.

— Nu se va întâmpla nimic. Terano se sculă şi făcu câteva fandări ca la scrimă. Am impresia că noi cam exagerăm primejdia. Nimeni nu ştie de existenţa bagajului nostru. Cartea aceasta e foarte interesantă. Nu degeaba are atâta succes în Europa... E vorba de patru albi care au nimerit într-o mănăstire lamaistă şi de ce-au văzut acolo. Am citit-o fără s-o mai las din mână.

— Eu însă, ca să n-adorm, am să citesc ceva mai uşor. O carte despre peripeţiile lui Miamoto Musasy. Şi, apropiindu-se de măsuţă, scoase din sertar o carte într-un ambalaj de carton.

Terano îi ură serviciu uşor şi se îndreptă spre cabina 22. După-masă se culcă. Se trezi la unsprezece şi jumătate şi se duse să ia puţin aer curat. Pe puntea superioară se apropie de el un american în vârstă şi-l întrebă în

japoneză:

— Când ajungem la Honolulu?

— Cred că peste vreo patru zile – îi răspunse Terano. Întrebaţi-l pe căpitan.

Americanul se apropie şi mai mult:

— Aveţi o brichetă? Chibrituri?

Terano se căută prin buzunare:

— Le-am lăsat în cabină.

— Aţi ascultat la radio? Ultimele ştiri?

— Nu.

— Nemţii au cucerit Riga, i-au încercuit pe ruşi lângă Belostok. Pentru ruşi e o mare catastrofă.

Terano încuviinţă din cap şi dădu să plece, dar americanul, apucându-l de mânecă, continuă să vorbească, stâlcind cuvintele japoneze:

— America şi Japonia nu trebuie luptat. Şi se lovi cu pumnul în piept: Biroul meu la Tokio. Vând petrol, cauciuc. Cumpăr camfor, perle. America şi Japonia...

Îşi strânse mâinile, mimând o puternică strângere de mână. Terano dădu iar din cap şi se îndepărtă cu paşi repezi. Suspect individ! Poate c-a intrat dinadins în vorbă, ca să-l reţină aici, în care timp cineva să pătrundă în cabina 22. Probabil că acum cotrobăie acolo. Îşi lăsase haina în cabină şi, în buzunarul ei, avea un carnet în care notase observaţii asupra ultimului control făcut „încărcăturii speciale” din valiză. Dacă intrusul va citi notiţa, îşi va da pe loc seama că „încărcătura” se află în valiza din cabina 39.

Terano coborî scările aproape în fugă, se năpusti pe uşa cabinei 22, dar înăuntru nu era nimeni. Se uită după divan, deschise dulapul, băgă mâna în buzunarul hainei: caietul de notiţe se afla la locul lui; se uită sub pat – totul era în ordine. Şi totuşi, americanul acela nu intrase în vorbă cu el de florile mărului. Dar cu ce scop?

Se uită la ceas. Trebuia să mănânce ceva, ca să prindă puteri pentru la noapte. De obicei, seara, Terano comanda mâncare japoneză, îl sună pe steward. Filipinezul cu nasul turtit aduse orez într-un castron. Terano turnă deasupra ceai verde şi-l mâncă adăugând conserve dulcegi de midii şi bucăţele de bambus amestecate cu ridichi murate.

Se auzi deşteptătorul de pe măsuţa de noapte: era unu fără zece. Şi Terano plecă să-şi ia postul în primire.

12

Morningstar închise cu grijă valiza şi suflă deasupra ei:

— Asta-i tot. Operaţia chirurgicală s-a terminat cu bine.

Îşi scoase batista, îşi şterse chelia şi începu să-şi facă vânt.

— Douăsprezece fără zece. Ne-am încadrat în timp – spuse încetişor Buzzoni, aranjându-şi instrumentele într-o pungă de piele de căprioară.

Profesorul Dun icni, se sculă de jos şi se îndreptă spre lavoar. După ce se spălă pe mâini, se apropie de Donahue şi-i întinse mâna:

— Apelez la mărinimia dumneavoastră şi vă cer iertare, domnule căpitan-locotenent, pentru unele cuvinte cam exagerate spuse la adresa dumneavoastră absolut fără voia mea. Regret din toată inima.

Donahue strânse, tăcut, mâna lui Dun.

— Pentru treaba pe care am făcut-o meritătm câte o decoraţie – interveni Christ.

— Chiar aşa – şi White izbucni în râs. Toţi veţi fi invitaţi la Casa Albă, preşedintele vă va înmâna decoraţiile, iar ziarele vor publica portretele voastre, cu

descrierea amănunţită a celor săvârşite.

Profesorul se aşează în fotoliu, îşi aprinse luleaua şi zise cu glasul lui gros, de bas:

— Niciodată barzii şi trubadurii nu vor compune cântece despre noi, şi nici dracu' n-o să ştie despre faptele noastre. Asta-i soarta noastră. În umbră făurim, şi-n umbră ne vom topi ca nişte fantome.

— Eu totuşi am să fac o propunere – spuse cu răceală Donahue – şi cred c-o să primiţi nişte plicuri care nu vor fi câtuşi de puţin fantomatice. Apoi se adresă lui Morningstar: O să putem face o copie identică?

Morningstar ridică din umeri:

— Şi de ce nu? Construcţia comutatorului tabelelor şi schimbarea claviaturii este destul de ingenioasă. Dar noi am fotografiat tot şi am făcut şi schemele. În ceea ce mă priveşte, cred că trebuie să ne oferiţi şampanie.

— Ai dreptate! spuse Dun. Marca mea preferată este „Louis Reder"...

Donahue îl întrerupse:

— Nu te pripi, voi v-aţi terminat treaba, dar ce e mai greu nu s-a făcut încă. Trebuie să ducem maşina înapoi, şi ăsta-i lucrul cel mai primejdios.

Buzzoni se întoarse spre profesorul Dun şi, arătând cu capul spre Donahue şi White, zise:

— Ce-i drept, e drept. Lor le revine partea cea mai riscantă a operaţiei. Poate să-i prindă poliţia... adică japonezii.

Profesorul scoase luleaua din gură:

— În schimb, vor fi avansaţi în grad cu doi ani înainte de termen. Nu le duc eu grija. Nimeni n-o să-i nedreptăţească şi nici ei n-or să se lase nedreptăţiţi.

Donahue începu să se plimbe prin cameră, cu mâinile la spate. Se uita mereu la ceas, îl ducea la ureche, îl scutura: oare merge bine? Era foarte nervos şi,

apropiindu-se de White, îl întrebă încet:

— Dacă i s-o fi întâmplat ceva lui Pako? Dacă vreunul dintre pasageri l-a reţinut sau... o să uite...

White râse:

— Cam greu să uiţi că ai de primit cinci mii de dolari!

Donahue îşi aprinse o ţigară şi începu din nou să umble de colo-colo prin cabină. Profesorul scoase un şah mic de buzunar şi se apucă să joace cu Buzzoni. Christ şi Morningstar se tolăniră pe divan, punându-şi picioarele pe speteaza unor scaune. Curând, Christ se porni să sforăie. Buzzoni îl făcu mat pe profesor, iar acesta îi adresă la iuţeală câteva cuvinte tari. Apoi începură o nouă partidă.

Deodată răsunară trei bătăi în uşă. Donahue încremeni locului şi aruncă ţigara jos. White sări în picioare:

— Kurosivo a intrat de gardă.

Donahue dădu din cap şi, apropiindu-se de valiză, spuse gemând:

— Dar dacă... dar dacă... n-a cinat? Atunci suntem pierduţi!

Îşi duse degetul arătător la gură şi şi-l muşcă.

13

— Bună seara – spuse Terano, intrând în cabină.

Yde îi arătă ibricul de cafea:

— Am făcut o cafea foarte tare. Alungă somnul.

— Păcat că nu m-am gândit la asta mai devreme.

Pentru că, azi-dimineaţă... – şi Terano tăcu. Azi-dimineaţă, m-am gândit... oare avem cafea?

Yde tuşi:

— Am deschis mereu hubloul şi se pare c-am răcit puţin. Am să iau un medicament şi un somnifer.

După plecarea lui, Terano îşi turnă o ceaşcă de cafea

şi o bău. Apoi bău încă una. Voia să se asigure că n-o să mai adoarmă în timpul serviciului.

Dar nenorocirea se furişa din altă parte. Cam la vreo jumătate de oră după luarea în primire a postului, începu să-l doară stomacul. Întâi simţi nişte crampe uşoare, care apoi începură să se înteţească din ce în ce.

14

— Cum iese din cabină, te iei după el – îi spuse Donahue lui White, iar apoi îi ordonă lui Christ: Iar dumneata te postezi la cotitura coridorului şi, dacă White va da semnalul de alarmă ridicând amândouă mâinile în sus, te repezi la cabina 39, baţi în uşă, apoi te-ntorci aici.

White se lipi de uşă. Începu o aşteptare plină de încordare. Donahue umbla prin cabină de colo-colo, frecându-şi din când în când tâmplele. Profesorul Dun, Morningstar şi Buzzoni începură o partidă de pocher.

Donahue se opri, îşi trase un pumn în cap şi şuieră în şoaptă:

— Dar dacă... n-o să aibă niciun efect? Şi n-o să iasă din cabină? Am să-mi pierd minţile!

15

Pilulele nu-şi făcuseră încă efectul: nici nu puteau să şi-l facă atât de repede. Crampele se înteţeau însă cu fiece clipă. Terano închise ochii şi scrâşni din dinţi. Blestematele de conserve, din cauza lor! Midiile sau ridichile? Probabil midiile. Se îndoi din şale, apăsându-şi mâinile pe burtă. Dar nu-i ajută la nimic. Îşi frecă pântecele plimbându-şi palmele în direcţia acelor unui ceasornic, dar i se făcu şi mai rău. Îşi muşcă buzele şi, oprindu-şi răsuflarea, începu să numere, dar când ajunse la 30, îşi dădu seama că nu

mai are încotro. Crampele erau tot mai puternice; cu neputinţă să le mai suporte.

Luă din sertar o foiţă de hârtie subţire, o unse cu clei, apoi scoase din buzunarul hainei o aţă şi încremeni locului. Aşteptând să-i treacă accesul de durere, puse aţa lângă valiză, vrând să-i dea forma literei „H”, dar se răzgândi. Nu mai avea timp. Ieşi din cabină, făcu un ultim efort de voinţă, se întoarse spre uşă şi lipi acolo hârtia cu clei. În aceeaşi clipă îl cuprinse un nou acces şi fruntea i se acoperi de sudoare. Îşi apăsă mâinile pe burtă şi, cu paşi târşiţi, porni de-a lungul coridorului.

16

White închise uşa şi se întoarse:

— A ieşit. Bagă de seamă: a lipit hârtia pe uşă.

White ieşi, urmat de Christ. Donahue scoase din portofel o foiţă de hârtie, o unse cu clei, în cealaltă mână luă valiza şi, ordonându-i lui Morningstar să stea lângă uşa întredeschisă, ieşi. După un minut, se năpusti în cabină, cu valiza în mână, o zvârli cu zgomot jos şi se trânti în fotoliu.

— Chemaţi-l... – îi spuse el lui Morningstar, trăgându-şi anevoie răsuflarea. Şi spuneţi-i că operaţia a luat sfârşit. Asta a fost! îşi turnă apă dintr-o carafă şi duse paharul la gură.

Profesorul se apropie de Donahue şi-l felicită pentru succesul deplin al operaţiei. Buzzoni şi Morningstar îi urmară exemplul. Uşa se deschise larg şi apăru White, care zise râzând:

— Kurosivo înjură în limba japoneză cu glas piţigăiat şi se plesneşte peste faţă, de se aude în coridor.

— Dar oare japonezii au şi ei înjurături? se interesă profesorul.

— Liniştiţi-vă, profesore – îi răspunse White. Japonezii

sunt un popor extrem de neînzestrat în ceea ce priveşte înjurăturile. Sunt atât de departe de dumneavoastră, ca o puşcă de copil faţă de un tun de mare calibru.

— Unde-i Christ? întrebă Donahue.

— Face naveta lângă toaletă – răspunse White. Să ştii că şi al doilea medicament a avut un efect extraordinar. Şi, deodată, spaima i se întipări pe faţă: Dar tu ai lipit hârtia pe uşă?

— Care hârtie?

White scoase un ţipăt şi-l apucă pe Donahue de mână:

— Hârtiuţa subţire...

Donahue se mulţumi să mişte numai din colţul gurii:

— Eu nu uit niciodată nimic şi niciodată nu m-apucă istericalele.

17

Terano străbătu în fugă coridorul, rupse hârtiuţa de pe uşă şi, năvălind în cabină, se apropie de valiză. Aţa se afla în acelaşi loc. Îşi mângâie stomacul, lovindu-se uşurel de câteva ori. şi zâmbi fericit. Toată spaima lui fusese zadarnică. De ce să-şi închipuie primejdii care nu există! Cui să-i vină în minte să intre în cabina lui la unu şi jumătate noaptea? Şi, în general, la ora asta nu-i nimeni pe coridor, mai ales aici, în fundătura asta. E drept că doi indivizi, beţi probabil, stăteau şi acum în faţa cabinei din dreptul toaletei, căutând ceva prin buzunare şi pe jos. Probabil cheile. Dar altcineva nu se mai vedea pe coridor.

Înghiţi două pilule şi se aşeză pe divan. Vru să se lungească puţin, dar se răzgândi: era primejdios. Cu toate că băuse două ceşti de cafea, putea să adoarmă. La urma urmei, trecuse printr-o mare spaimă, iar acum va urma reversul; relaxarea. Durerea de stomac se liniştea treptat.

Pe viitor n-o să mai mănânce în timpul drumului niciun fel de conservă şi, în general, nici mâncare japoneză. Nu trebuie să rişte. Noroc că Yde n-o să afle despre cele întâmplate acum şi nici despre cele din noaptea trecută.

Terano privi încă o dată valiza. Totul se terminase cu bine. Şi deodată se gândi: dacă i-ar fi furat cineva valiza? Şi la acest gând, înlemni şi-şi simţi măruntaiele prinse într-un cleşte de gheaţă.

18

Christ intră în cabină şi raportă: Japonezul s-a întors în cabină. Profesorul Dun bătu din palme:

— Ei, acum putem bea! Scoateţi tot ce-aveţi în pivniţă. Cum stăm cu coniacul Henessev? Să nu fie mai tânăr de 70 de ani.

Donahue clătină din cap:

— E prea devreme să ne bucurăm. Mai avem de trecut un hop: trebuie să developăm fotografiile. Dacă n-a ieşit nimic? Atunci totul s-a dus de râpă.

— Dar aţa era pe jos? întrebă încetişor White.

— Era. Eu n-am mişcat-o. Donahue scoase portofelul şi trase din el un plic: Dă-i-l lui Pako, fără să-i iei chitanţă. Spune-i c-o să mai primească.

Morningstar clătină din cap:

— Aşadar, n-o să bem şampanie? Putem pleca?

— Duceţi-vă – zise Donahue – şi ajutaţi-l pe

Christ. N-am să mă liniştesc până când nu vom afla dacă au reuşit fotografiile. Acum totul depinde de Christ.

Donahue îşi aprinse o ţigară şi-şi sprijini coatele pe masă. Mâna îi tremura şi fumul ţigării se ridica în zigzaguri. Christ îşi scutură coama roşcată şi-şi plimbă vârful degetelor peste stomac:

— Dacă nu iese bine, îmi fac harakiri.

Donahue se strâmbă cu dispreţ.

— Am nevoie de fotografii clare, şi nu de maţele dumitale sfârtecate.

Donahue şi White rămaseră singuri. Donahue scoase din dulap o sticlă de Chablis şi-şi turnă un pahar, apoi umplu încă unul şi i-l întinse lui White, Băură sticla până la fund şi destupară alta.

Se făcuse ziuă când apăru Buzzoni, ceremonios şi sever ca întotdeauna, înştiinţându-i că toate fotografiile ieşiseră bine. Niciuna nu era stricată. Christ lucrase perfect.

— Maestre, luaţi loc şi beţi! E un vin admirabil. Şi Donahue îl bătu pe Buzzoni pe spate şi-l întrebă: De ce n-au venit şi ceilalţi? Acum mi-a trecut supărarea. Luaţi un pahar!

Buzzoni îşi îndreptă cravata şi-şi netezi haina:

— Mulţumesc, eu nu beau. Iar ceilalţi n-au venit pentru că sunt beţi morţi: dorm toţi pe jos.

19

După garda din timpul nopţii, Yde simţi nevoia să ia aer. În ultimele zile nu avusese de loc poftă de mâncare şi adeseori îl duruse ceafa. Urcă pe puntea superioară. Aici era destulă lume. Probabil că tangajul, care, în primele zile, silise majoritatea pasagerilor să stea la pat, se mai atenuase şi, prinzând viaţă, oamenii îşi părăsiseră cabinele.

Misionarul cel lat în umeri cercetă îndelung, prin binoclu, o mică insuliţă, apoi se adresă unei doamne cărunte şi frumoase, îmbrăcată într-un palton verde:

— Este insula Hardner. Dacă nu mă-nşel, pe insulă este o biserică. Priviţi! strigă el deodată. În dreapta noastră pluteşte o balenă!

Un american în vârstă, cu ochelari negri, privi şi el prin binoclu şi rosti cu un glas care nu admitea să fie contrazis:

— Se vede cât de colo că sfinţia-voastră nu este la curent cu treburile pământeşti. Balena asta face parte din flota americană din Oceanul Pacific şi este înarmată cu aparate pentru lansarea de torpile şi cu tunuri de 40 de milimetri.

Doamna cea căruntă luă binoclul misionarului şi, uitându-se, spuse:

— În urma balenei apa clocoteşte – constată ea. Nu, e o balenă adevărată.

— Apa clocoteşte pentru că torpilorul înaintează cu o viteză de 40 de noduri – replică americanul.

— Mariko, vino aici! şi doamna îi întinse binoclul tinerei în pardesiu roşu. Dumneata ai ochii buni, nu sunt îmbibaţi de alcool. Confirmă, te rog, că este o balenă.

— Vă sfătuiesc să vă situaţi pe poziţia adevărului, şi nu a unei încăpăţânări maladive – spuse americanul. Miss Hayami, este clar că-i un torpilor.

Fata izbucni în râs şi-i răspunse:

— Sunt cam mioapă şi mi-e teamă c-am să le-ncurc. Aţi pus rămăşag?

— Din păcate, nu-şi americanul o privi pe doamnă cu coada ochiului. Dar, de fapt, ar fi trebuit.

Yde se opri lângă bord şi o cercetă atent pe fată. După nume, era japoneză, dar Terano o luase drept coreeană, datorită faptului că era înaltă. «Sigur că este o japoneză din Hawaii! gândi Yde. Are maniere occidentale, vorbeşte perfect englezeşte, fără pic de accent –, şi-l pronunţă pe „1” fără nicio dificultate.»

Mariko privi prin binoclu, apoi îl luă de la ochi şi, uitându-se cu un aer şiret la american, îi spuse:

— Priviţi, din acest torpilor a ţâşnit o trombă de apă.

Misionarul pufni în râs, doamna cea căruntă se-ntoarse spre american, vorbindu-i cu blândeţe:

— Probabil că este un hibrid. Un amestec de torpilor şi balenă.

Americanul clătină din cap:

— Ei, cu ocazia asta să bem câte un hibrid. Îl luă pe misionar de braţ şi spuse: Eu dau un gin, iar pe sfinţia-ta o sfătuiesc să bea un vermut. Pe doamna noastră însă, o s-o servim cu un cocteil... dar de roşii...

Doamna pufni:

— Nu sunt atât de bătrână ca să beau sucurile astea fade. Mie oferiţi-mi un Bourbon american cu gheaţă.

Bărbaţii plecară la bar, împreună cu doamna. Mariko îşi lunecă privirea spre Yde şi intră în vorbă cu o japoneză corpolentă, care trecea pe acolo.

Yde se mai plimbă vreo zece minute pe punte, apoi coborî. Îl anunţă pe Terano că misterioasa coreeană era cea mai obişnuită japoneză din Hawaii, că o cheamă Mariko, iar după numele de familie Hayama sau poate Hayami, nu ştie bine, pentru că numele de familie l-a rostit americanul. Din discuţie însă, şi-a dat seama că locuieşte în permanenţă la Honolulu.

— Dacă e japoneză, nu trebuie să ne ferim de ea – spuse Terano.

— Da, dar îl cunoaşte şi pe tânărul misionar, şi pe americanul cu ochelari de soare. Şi-apoi, chiar în prezenţa mea a intrat în vorbă cu o japoneză voinică. Mi se pare că e soţia viceconsulului nostru din New York. E prea vorbăreaţă şi sociabilă...

— Poate că e de-a noastră... Numai că lucrează într-un alt departament.

Yde dădu din umeri:

— Poate că degeaba îi suspectăm atât pe misionarul englez cât şi pe americanul în vârstă. Ei au intrat în vorbă

cu noi şi nu se feresc câtuşi de puţin să ne iasă mereu în cale. Cred că, dacă ne-ar urmări, ar face-o în mod mai discret.

— Mai curând cred că exagerăm primejdia – zise Terano, căscând şi întinzându-se. Serviciul american de spionaj nu-i chiar atât de grozav cum îşi închipuie ai noştri. De pildă, cele petrecute la Kobe nu demult. Se spunea că consulul american de acolo este unul dintre cei mai buni lucrători din serviciul lor de spionaj. Dar când l-am verificat, s-a dovedit a fi un gură-cască. Am reuşit cu uşurinţă să strecurăm pe lângă el trei colaboratori de-ai noştri, şi de un an întreg îl prostim, servindu-i într-una informaţii false. Sunt sigur că şi ceilalţi lucrători din serviciul de spionaj american nu-s mai breji decât el. Ei n-au tradiţie şi experienţă. Serviciul lor de spionaj aduce mai degrabă cu o echipă de sportivi amatori.

— Dar cifrurile care există la noi, la Secţia a IV-a... au fost luate la Kobe?

— Nu numai la Kobe. Unul dintre ele l-am cumpărat în Portugalia, de la ajutorul ataşatului naval. În general, lucrătorii lor din spionaj... – şi Terano dădu din mână.

Yde zâmbi din colţul gurii:

— În linii mari, ai dreptate. Militarii americani sunt atât de pătrunşi de spiritul civil, încât este foarte posibil ca ei să nu aibă nişte aşi în spionaj, cum au englezii şi germanii. Totuşi noi trebuie să fim în gardă, mai ales acum. Dacă americanii intenţionează să întreprindă ceva împotriva noastră, consider că o vor face la sfârşitul călătoriei, scontând pe oboseala noastră şi pe diminuarea vigilenţei.

Terano încuviinţă din cap:

— Se înţelege că nu se poate să stăm liniştiţi!

— Prudenţa, chiar exagerată, nu strică niciodată. Şi Yde privi spre valiză: Ştii ce? Haide să rămânem amândoi

în cabina asta, să dormim şi să facem de gardă aici, iar pe cealaltă s-o încuiem. În felul acesta luăm toate măsurile de siguranţă sută la sută.

20

Honolulu rămase în urmă. White privi îndelung vulcanul stins ce se înălţa deasupra oraşului. Apoi trecu la celălalt bord, de unde se vedea insula Maui, cu dealul Halekala. Chiar lângă bord, într-un şezlong, şedea o tânără în pardesiu roşu, japoneză sau coreeană, cu o băsmăluţă albă pe cap. Citea o carte de format mic. White încetini pasul şi citi pe coperta cărţii numele poetului japonez Kitahara Hakusiu.

Fata aplecă puţin cartea şi-l privi pe White. Ochii ei alungiţi, buzele rotunde şi plinuţe, nasul mic, frumos conturat, erau ca la păpuşile japoneze. Ea îl privi, zâmbindu-i din colţul gurii, iar White o salută înclinând capul:

— Iertaţi-mă pentru curiozitatea mea insistentă – spuse el în limba japoneză – dar îmi place poezia japoneză.

— Probabil vechii poeţi. De obicei, pe europeni îi interesează numai clasicii noştri.

— Nu, mie-mi plac şi contemporanii. Şi nu numai cei care scriu în stil tanka, dar şi cei care scriu în maniera occidentală. Mie, de pildă, îmi place foarte mult Wakaiama Bokusui, dar şi Taketomo Sofu şi Kawai Siumei.

— Mie îmi plac însă mai mult versurile moderne. După părerea mea, tanka limitează oarecum fantezia poetică. Este un fel de sonet, dar şi mai riguros.

— Locuiţi la New York?

— Nu. Locuiesc cu mama şi cu bunica la Honolulu şi sunt studentă. Dar acum plec la Oakland.

— La început v-am luat drept coreeană.

— Aţi ghicit pe jumătate.

— Pe jumătate?

— Tatăl meu a fost japonez, a murit, iar mama e coreeană. Fata se sculă şi făcu o plecăciune: Mă cheamă Hayami Mariko.

White se aşeză lângă ea. Începură să vorbească despre poezie şi Mariko îi spuse că, dintre poeţii americani, cel mai mult îi place Fletcher.

— Poezia lui seamănă foarte mult cu poezia japoneză. Probabil că i-a cunoscut pe poeţii japonezi. Vă place Fletcher?

White îşi încreţi fruntea şi spuse:

— E o poezie de-a lui care a fost probabil tradusă şi în limba japoneză. Şi începu s-o recite;

Ruine pe ţărmuri, frunze căzute, acoperişuri profilate în neguri sinilii şi o ramură frântă de salcie...

Mariko, în şoaptă, repetă ultimele versuri.

— E din culegerea „Stampe japoneze”. Cuprinde multe versuri foarte frumoase.

— Dar cel mai mult îmi place...

— White făcu o pauză, apoi se uită la Mariko – Hilda Doolittle... E din acelaşi grup de scriitori.

— Ea îmi aminteşte întrucâtva de Yosano Akiko. Mariko roşi uşor şi, privind într-o parte, începu să recite cu glas scăzut:

Mi s-a spus că ăst drum Duce la Oceanul Morţii şi de la jumătatea lui M-am întors.

De-atunci...

Deodată se opri. Prin dreptul lor trecea un japonez scund, vânjos, cu mustăcioara tunsă scurt.

— De fiecare dată mă fixează, aşa cum se uită un şarpe la un iepure – spuse încetişor Mariko. Ştiţi cu cine seamănă? Cu un traficant de carne vie. Probabil că pleacă în America să cumpere fete sărace şi să le ducă apoi la

Singapore... Dumneavoastră ce credeţi?

White ridică din umeri:

— Nu sunt un fizionomist. Dar mi se pare totuşi că nu e negustor. De privit, vă priveşte deoarece, ca orice japonez, posedă capacitatea înnăscută de a aprecia tot ce este gingaş şi frumos.

Mariko se înclină uşor:

— Vă mulţumesc. Iar dumneavoastră... îl privi cu coada ochiului pe White: Staţi, îndată am să ghicesc.

Dumneavoastră sunteţi un tânăr savant, profesor universitar de istoria literaturii japoneze, un specialist în orientalistică. Aşa este?

— Aproape aţi ghicit. De fapt, studiez diferite aspecte ale Japoniei.

Discutară până ce se auzi bătaia gongului care-i chema la masă. Două bătrânele o strigară pe Mariko şi fata plecă împreună cu ele spre sala de mese, unde se aşezară într-un colţ, sub o carapace gigantică de broască ţestoasă. White se aşeză alături de Donahue, la celălalt capăt al mesei, unde se serveau specialităţi de Canton. După prânz coborâră în cabină. În curând îşi făcu apariţia Pako şi le spuse că japonezii s-au instalat amândoi în aceeaşi cabină, la nr. 39, şi că vor rămâne acolo tot timpul împreună.

— Executarea imediată a operaţiei a fost, din partea mea, o hotărâre înţeleaptă. Şi a fost foarte bine că am reuşit să cercetăm atât de repede conţinutul valizei şi s-o punem la loc. Acum n-am mai fi putut s-o ducem înapoi. Totul a ieşit admirabil.

White îşi înclină capul:

— Dar de ce oare aşa, deodată, japonezii au luat asemenea măsuri de precauţie? Poate că au vreo bănuială? Poate că au verificat conţinutul valizei şi şi-au dat seama?

Donahue se tolăni pe divan:

— Fleacuri! Dacă şi-ar fi dat seama, atunci nu s-ar mai fi dus pe rând la bar. Au hotărât, pur şi simplu, să fie prudenţi pentru că ne apropiem de ţărmurile Americii. Nu trebuie să supraestimăm calităţile serviciului de spionaj japonez. Să ştii că faima lui este vădit exagerată. Părerea că spionii japonezi acţionează din plin în America, în Filipine şi în Mările Sudului e, fără îndoială, cu totul exagerată. Nu facem decât să ne dezorientăm şi să ne speriem pe noi înşine.

White clătină din cap:

— Consider că este foarte primejdioasă o asemenea părere privitoare la spionajul japonez. Ei au o mare experienţă. Încă în secolul al XV-lea, în Japonia a fost elaborată teoria spionajului şi au fost adunate într-un sistem foarte armonios toate tipurile de combinaţii ale agenţilor, printre care şi...

Donahue îl întrerupse:

— Toate acestea nu sunt decât nişte procedee asiatice primitive. Spionajul samurailor corespundea perfect înarmării samurailor: arc şi sabie. Metodele lor s-au învechit şi nu mai pot avea efect decât asupra păstorilor din Tibet.

— Toată lumea ştie cu câtă iscusinţă au lucrat spionii japonezi în ajunul războiului ruso-japonez.

— E o legendă răspândită de ruşi, ca să mai atenueze niţel impresia lăsată de înfrângerea scandaloasă ce-au suferit-o.

White clătină din cap:

— Şi totuşi, cât de simplu s-au petrecut lucrurile... Mult lăudaţii spioni japonezi... s-au lăsat prostiţi cu atâta uşurinţă!

— Întreaga istorie a spionajului este plină de asemenea cazuri – zise Donahue. Până şi agenţii cei mai

inteligenţi şi mai vicleni pot fi prostiţi de-a binelea, iar ei, la rândul lor, prostesc pe alţii.

— De data asta avem un punct în favoarea noastră. Acum este rândul japonezilor. Dar oare cu ce-or să ne prindă?

— Dacă boxerii ar şti dinainte locul unde vor fi loviţi, sportul acesta ar fi trebuit să fie desfiinţat de mult. Tot farmecul spionajului constă în a nu şti ce capcană îţi pregăteşte inamicul.

White luă de pe raft o carte japoneză şi începu s-o răsfoiască.

— Apropo, ştii, am făcut cunoştinţă cu o japoneză. E studentă la medicină şi cetăţeană americană.

— De unde e?

— Din insula Oahu. Acum pleacă la Oakland, la nişte prieteni.

— Sută-n sută că-i spioană japoneză – şi Donahue îi făcu semn cu ochiul. Probabil că a primit ordin să te urmărească. Însă pe toţi spionii pricepuţi, japonezii i-au îndreptat împotriva adevăratului lor duşman, duşmanul numărul unu, adică împotriva Rusiei.

— Tu crezi că Japonia nu intenţionează să ne declare război?

Donahue clătină energic din cap:

— Nici într-un caz. Şi mai ales acum. Ieri, în salon, am ascultat radioul. Nemţii i-au înfrânt pe ruşi în Bielorusia şi au pornit spre Smolensk. Generalul Crawily din Singapore, cu care am jucat ieri bridge, spunea că ruşii vor depune armele în cel mult o lună. Şi-atunci japonezii vor porni spre Siberia. De aceea ei intenţionează să iasă cât mai curând de-acolo de unde s-au împotmolit. Donahue făcu o pauză, apoi continuă: Curând, cu ajutorul Domnului, vom începe să descifrăm toate telegramele japoneze şi ne vom convinge definitiv de faptul că generalii japonezi ne-

au întors spatele şi privesc numai spre Urali.

White se apropie de harta de pe perete:

— Aşadar, două treimi din drum au rămas în urmă. Călătoria noastră se apropie de sfârşit.

Donahue zâmbi:

— O spui cu vădită părere de rău. Probabil că japoneza asta ţi-a căzut cu tronc. Fii mai prudent cu ea!

„MAGIC”-UL WASHINGTONULUI

18 iulie 1941

Ataşatul naval, un om scund, îmbrăcat foarte sobru, elegant, după moda englezească, oferi lui Terano şi lui Yde câte un fotoliu lângă fereastra ce dădea spre Massachusetts Avenue.

— Îmi închipui cât sunteţi de istoviţi... – şi ataşatul îşi clătină capul uns cu briantină. Nu numai fizic, dar şi sufleteşte. Atâtea zile şi nopţi la rând, într-o încordare supraomenească! îmi aduc aminte că acum vreo zece ani am fost trimis la Roma cu un plic. Atunci se făcea în grabă schimbarea cifrurilor...

— Am auzit de întâmplarea asta – zise Yde. Ataşatului naval i-au dispărut documentele şi a fost nevoit...

— Da, s-a împuşcat. Eu a trebuit să călătoresc cu expresul transsiberian Apoi, prin Moscova şi Berlin. A fost o călătorie îngrozitoare. Mai ales când străbăteam Siberia. Zece zile n-am avut o clipă de linişte. Şi azi mă-nfior când îmi amintesc.

— La Roma, totul s-a întâmplat din cauza unei profesoare de filologie – spuse Yde, cu un glas indiferent. Aşa că ataşatul naval n-avea pe cine să acuze decât pe sine însuşi.

Ataşatul naval îşi mişcă mustăcioara:

— Dar pe vaporul cu care aţi călătorit au fost şi fete frumoase?

— Au fost unele – Terano dădu din mână. Dar nouă nu ne ardea de ele.

Ataşatul se plecă spre ei şi şopti:

— Dar Akyama s-a aflat prin preajma voastră?

— Care Akyama?! se miră Terano.

Yde rămase şi el mirat. Ataşatul îi privi pe amândoi şi

le şopti:

— N-aţi ştiut?

— Ce s-a întâmplat? Şi Terano începu şi el să vorbească în şoaptă: Eu îl ştiu pe Akyama, care a lucrat la Djakarta, la serviciul special.

— El în persoană. Dar asta – şi ataşatul făcu o pauză semnificativă – rămâne strict între noi. El a călătorit pe acelaşi vas cu voi. Printre pasageri se aflau doi curieri diplomatici americani care duceau corespondenţa ambasadei din Tokio şi a consulatului general din Harbin. În drum au făcut cunoştinţă cu două italience fermecătoare, dintr-un club de noapte din Şanhai. Şi nu le-au rezistat... Pe scurt, Akyama a reuşit să-şi ducă operaţia la bun sfârşit.

— Dar cine sunt curierii aceştia diplomatici? întrebă Yde. Militari?

— Nu, funcţionari de la Departamentul de Stat. Printre documentele luate s-au găsit câteva copii ale unor telegrame trimise secretarului de stat de către ambasada americană din Tokio. Una dintre ele e destul de interesantă. Şi transmisă chiar la începutul acestui an.

— Dar noi n-am interceptat-o când a fost transmisă? întrebă Yde. Secţia a IV-a a noastră...

— Nu, noi n-o cunoşteam. Probabil c-a fost transmisă după un cod pe care n-am reuşit să-l descifrăm pe cale analitică.

Ataşatul naval trecu în camera alăturată şi deschise un mic seif încastrat în perete, scoase de acolo o mapă de piele, extrase din ea o foaie de hârtie şi i-o dădu lui Terano. Acesta o citi, apoi i-o trecu lui Yde.

Pe foaia de hârtie era bătut la maşină textul telegramei tradus în limba japoneză:

26 ianuarie 1941

Din Tokio, din partea ambasadorului Grew La Washington – către secretarul de stat[1]

Ambasadorul Perú-ului la Tokio a comunicat unui funcţionar al ambasadei noastre că a reuşit să afle nu numai de la japonezi, dar şi din alte surse, despre intenţiile japonezilor ca, în cazul ruperii relaţiilor cu America, să atace prin surprindere Pearl Harbor, aruncându-şi toate forţele şi tehnica în acest atac. Dar ambasadorul peruan crede că aceste zvonuri sunt absurde. Cu toate acestea, a considerat că nu este inutil să le aducă la cunoştinţă unora dintre subalternii mei.

Terano clătină din cap:

— Aşadar, au şi aflat! Probabil că pe unul dintre diplomaţii noştri l-a luat gura pe dinainte.

— N-avem de ce să ne speriem. Ambasadorul peruan nu dă acestui zvon nicio importanţă şi, după cum se vede, nici Grew nu crede. Sâmbăta trecută, ataşatul naval german mi-a spus că nu demult a avut o discuţie foarte deschisă cu un amiral american în rezervă, un om important, un familiar al Casei

Albe. Acesta ar fi declarat: „Niciodată japonezii nu vor îndrăzni să atace Pearl Harbor, pentru că numai nişte demenţi ar putea lua o astfel de hotărâre”.

Terano şi ataşatul naval izbucniră în râs:

— Altceva important au mai luat? întrebă Yde.

— Da, raportul ambasadorului Grew. Consideraţiile lui referitoare la concesiile pe care partea americană ar putea să ni le facă. Un document foarte valoros. Akyama a făcut o treabă grozavă!

— Dar în afară de italience, l-a mai ajutat cineva? întrebă Terano.

— Un om din personalul de serviciu de pe vapor. Un

---

1 Toate radiogramele decodificate din această carte sunt autentice (n.a.).

steward.

— Un steward? întrebă Terano, privindu-l pe Yde. De ce naţionalitate?

— Stai niţel, să văd dacă ambasadorul e liber. S-a încuiat în cabinetul lui de azi-dimineaţă.

Ataşatul naval ieşi din cameră, iar Terano îi şopti lui Yde:

— N-o fi cumva acelaşi steward filipinez care servea pe coridorul nostru? Acela cu nasul turtit?

Yde îşi plecă fruntea şi trase cu nesaţ aer în piept:

— Am observat de câteva ori cum patrula pe coridor de la un capăt la altul... Mi s-a părut suspect.

— Şi când colo, era omul nostru. I s-a ordonat să-l ajute pe Akyama şi totodată să ne păzească pe noi.

Yde încuviinţă din cap:

— Iar nouă nu ni s-a spus nimic, ca nu cumva să fim mai puţin prevăzători.

În uşă se ivi silueta ataşatului naval, care-i pofti pe cei doi la excelenţa sa, ambasadorul.

Ambasadorul, amiralul Nomura, cu toate că se afla în orele de serviciu, era îmbrăcat într-un halat de casă. Şedea la un birou masiv, din lemn negru, lustruit. În faţa lui se aflau mai multe coli lungi de hârtie mătăsoasă, pe care erau scrise cu litere chinezeşti versuri şi maxime: ambasadorul făcea exerciţii de scriere.

Ataşatul naval se apropie de birou şi încremeni de admiraţie.

— Oho-ho! Uluitor! Excelenţa voastră are un adevărat stil sun.

Ambasadorul îşi îndreptă ochelarii pe nas şi îşi miji singurul ochi pe care-l avea:

— Habar n-ai de nimic! Ăsta nu-i pocher. Înainte, reuşeam să mai fac ceva. Acum însă, nu mai am putere să fac toate înfloriturile. Nu-mi mai merge aşa uşor pensula...

Dar vă rog să luaţi loc.

Ambasadorul dădu deoparte tuşiera de malahit, puse pensula pe un suport şi, târşâindu-şi papucii încălţaţi pe piciorul gol, se aşeză pe divan. Ofiţerii se instalară pe două scaune cu spătar înalt.

— Vă mulţumesc pentru serviciile aduse – zise ambasadorul şi se înclină scurt.

Terano şi Yde săriră în picioare şi, cu mâinile lipite de corp, se înclinară adânc. Cu un gest, ambasadorul le indică să ia loc.

— Aţi îndeplinit o misiune de mare răspundere. – continuă el, cu glas scăzut, apăsând pe fiecare cuvânt. Şi aţi adus totul în perfectă stare. Chiar mâine o să punem în funcţiune maşina. Personal, n-am nicio încredere în cifrurile Ministerului Afacerilor Externe. Cifrurile cele mai sigure sunt ale noastre, ale celor din flotă. În curând, tratativele japono-americane vor intra într-o etapă decisivă. Şi este foarte bine că am reuşit ca, până la începerea acestor tratative, de o importanţă covârşitoare, să asigurăm securitatea corespondenţei cu Tokio. Vă mulţumesc pentru executarea ireproşabilă a unei misiuni de o atât de mare însemnătate şi pentru toate străduinţele dumneavoastră cu totul şi cu totul excepţionale.

Şi ambasadorul îşi plecă imperceptibil capul. Ofiţerii săriră din nou în picioare şi-i răspunseră printr-o plecăciune. Ambasadorul continuă:

— Chiar acum mi s-a comunicat că amiralul Toyoda a fost numit ministru de externe. Va afla cu multă plăcere despre meritele a doi ofiţeri strălucitţi din flota noastră imperială.

Uşa se deschise şi secretarul anunţă sosirea preotului catolic Drought. Ambasadorul spuse:

— Condu-l în camera de lângă bibliotecă. Mă duc să mă schimb.

Terano şi Yde se ploconiră din nou, luându-şi rămas bun, şi trecură în cabinetul ataşatului naval. O cameristă japoneză aduse whisky cu sifon.

Ataşatul naval închise uşa, apoi dădu drumul aparatului de radio. Se transmitea un meci de box. Musafirii se instalară pe un divan, lângă aparatul de radio, iar ataşatul se aşeză lângă ei.

— V-am vorbit despre Akyama. Acum trebuie să-mi împărtăşiţi şi voi secretele. Cum merg pregătirile?

Terano începu să vorbească despre consiliul care a avut loc la 2 iulie, sub preşedinţia împăratului. S-a luat hotărârea de a se trimite trupe în Indochina şi de a se face pregătiri pentru acţiunile ce urmează să fie declanşate în regiunile din sud. Deocamdată există reţineri în ceea ce priveşte atacarea Rusiei, deşi Hitler o cere cu insistenţă. Probabil, după căderea Moscovei, va începe destrămarea aparatului administrativ sovietic şi a comandamentului trupelor. Ambasadorul Turciei la Tokio a comunicat confidenţial generalului Todzio că ţara lui se pregăteşte să-şi trimită trupele în Caucaz, în regiunea Baku. Armata japoneză de la Cuantun va începe, la momentul prielnic, să înainteze în interiorul Siberiei. Deocamdată însă nu merită să te înfunzi în Rusia. În primul rând, trebuie rezolvată problema petrolului şi a cauciucului, adică problema Sudului.

Ataşatul naval spuse:

— Ieri am fost la un banchet dat de ambasada suedeză. Un consilier al ambasadei germane mi-a comunicat că luptele se şi dau pe Nipru, iar grupul de armate „Nord” a pornit spre Leningrad.

Meciul de box luă sfârşit. Se transmiteau reclame şi muzică.

— La noi a şi început pregătirea hărţilor Iranului – spuse Yde. În vederea viitoarei debarcări pe ţărmul

Golfului Persic.

Ataşatul naval goli paharul şi oftă din adânc:

— Şi-n timp ce au loc asemenea evenimente, tu stai aici, răsfoieşti hârtii neghioabe şi umbli pe la recepţii şi cocteiluri. Iar pe urmele mele se ţin copoii F.B.I.-ului şi nu pot întreprinde nimic. Am cerut nu numai o dată să fiu rechemat în ţară. Mai ales după întâmplarea cu Kawabata şi Yokoghi.

— Dar ce s-a întâmplat cu Yokoghi? întrebă Yde. E un lucrător cu experienţă.

Ataşatul îşi trecu degetul mic peste mustăcioară:

— A căzut într-o cursă. A intrat în legătură cu un marinar de pe nava de linie „Pennsylvania”, l-a recrutat pe marinar şi a cumpărat nişte date false privitoare la crucişătorul „Phoenix”, iar la următoarea întâlnire cu marinarul, a fost arestat şi închis. Numai datorită ambasadorului s-a putut cât de cât muşamaliza afacerea asta.

— Munca dumneavoastră aici este foarte interesantă şi extrem de necesară – spuse Yde. Şi în Hawaii, de asemenea. Acolo trebuie să ne pregătim bine. Trebuie să creăm o agenţie care să centralizeze acţiunile pe continent. La momentul oportun, această reţea specială va juca un rol important.

Ataşatul îl privi atent pe Yde. Chipul lui îngust, cu ochi reci, ca de reptilă, inspira încredere.

— La Honolulu se află consulul general Kita, care ţine legătura cu noi. E un om foarte inteligent. Este ajutat de doi ofiţeri din flotă, care lucrează sub nume fictive. Curând vom avea mult de lucru. Kita se va ocupa cu supravegherea sistematică a porturilor şi a aerodromurilor. N-aţi vrea să plecaţi acolo?

Yde tuşi uşor, ducându-şi mâna la gură:

— Cu plăcere, dar...

— S-ar putea aranja foarte repede. Ambasadorul mă va sprijini pe lângă amiralul Nagano şi veţi fi detaşaţi de la statul-major al Marinei şi puşi la dispoziţia noastră.

— N-aş vrea să plec în Hawaii în calitate de funcţionar al consulatului general – spuse Yde. Aş fi tot timpul urmărit. De asemenea, mă stinghereşte faptul că nu cunosc condiţiile locale, experienţa mea redusă în ceea ce priveşte...

Ataşatul îl opri cu un gest:

— Am auzit despre activitatea dumneavoastră la Bankong şi Şanhai. Numai că în Hawaii va trebui să acţionaţi mult mai „blând”. Unele procedee nu le veţi putea aplica...

Terano râse încetişor:

— Când un om are titlul de maestru categoria a IV-a la jiu-jitsu, cred că-i vine foarte greu să se stăpânească – şi Terano arătă spre Yde. Şi mai are o calitate. Aşa cum se cuvine unui adevărat ostaş din Kagosima, este cu desăvârşire imun în ceea ce priveşte femeile. Ba chiar îi provoacă dezgust.

Ataşatul zâmbi:

— În privinţa asta, gusturile noastre nu coincid. Eu sunt un mare admirator al frumoaselor cu plete blonde. Dur, de obicei, am de-a face cu ele numai după ce le recrutez. Până atunci, nu le dau nicio atenţie.

— Şi unde vom locui? întrebă Terano.

— Am reţinut pentru dumneavoastră două camere la „Fairfax”. E aproape. Numai că acolo... Şi ataşatul arătă spre pereţi şi spre tavan: Niciun cuvânt despre treburile noastre. Dar unde-i acum amiralul Yamamoto?

— Când am plecat, era la Tokio. Planul de atac era gata, mai rămăsese de pus la punct ultimele detalii, ceea ce cere timp. Şi-apoi, trebuie făcute câteva exerciţii.

Ataşatul arătă cu capul spre uşă:

— Curând, amiralul nostru va primi un ajutor: va sosi un diplomat de carieră. Şi amândoi vor începe să-l ducă de nas pe Hull: vor tărăgăna convorbirile până în momentul prielnic. Apoi se întoarse spre Yde: Aşadar, putem considera problema rezolvată. Să ne gândim însă în ce calitate o să vă trimitem la Honolulu. Poate că, pentru început, o să plecaţi undeva, în Brazilia sau în Mexic, pentru a asigura conspirativitatea, iar de acolo în Hawaii. O, ce femei frumoase sunt acolo... Iertaţi-mă, am uitat că nu vă ispitesc.

— Nu ne-aţi răspuns la o întrebare – spuse Terano, zâmbind. Nu este aşa de importantă, dar totuşi am vrea să ştim...

— Ce întrebare? Şi ataşatul zâmbi la rândul său: În privinţa fetelor?

— Nu, cine este stewardul care l-a ajutat pe Akyama?

— Pe vapor? Ataşatul îşi încreţi fruntea: După cât îmi amintesc, Akyama spunea că este filipinez, un fost boxer, unul cu nasul turtit.

Terano şi Yde se priviră în tăcere.

19 iulie

Şeful direcţiei operaţiilor maritime, amiralul Stark, puse receptorul în furcă. Pe faţa lui puhavă, cu nasul mic, se zugrăvi o expresie de dezamăgire:

— Selecţionata flotei din Oceanul Pacific a pierdut în faţa selecţionatei armatei. Scorul: 5 la 2. Totul a mers bine, până la *game*-ul opt şi deodată ticăloşii au tras două *home-run*[2]-uri.

Donahue clătină amărât din cap:

— Ai noştri l-au avut ca antrenor pe radiotelegrafistul de pe „Enterprise”, care mai înainte a fost în echipa „giganţilor”.

---

2 *Game, home-run* – termeni specifici base-ball-ului, (**n.t.).**

— Lua-l-ar dracu'! Din cauza lui am pierdut o sută de dolari, am făcut pariu cu generalul Mayslow – şi Stark îşi umplu luleaua cu tutun. Aşadar, i-am comunicat secretarului preşedintelui despre toate, iar el i-a raportat preşedintelui personal. Bravo vouă Grozav i-aţi mai dus pe *japs*[3]-i! În ceea ce priveşte însă recompensa... – şi Stark trase de câteva ori din lulea – acţiunea s-a desfăşurat într-un secret atât de desăvârşit, încât, pentru păstrarea lui, deocamdată va trebui să ne abţinem de la orice fel de recompense faţă de voi. Cam peste vreo şase luni, să zicem după nişte manevre, vă vom propune pentru decorare... Găsim noi un pretext. Aşadar, codul acesta poartă la ei denumirea „Purpura".

— Da, şi-l vor folosi ambasadele din America, Anglia, Rusia, Germania, Italia...

Stark îl întrerupse:

— Wilkinson mi-a şi raportat toate acestea. Interceptarea şi prelucrarea telegramelor codificate după codul „Purpura" o vom face atât noi cât şi cei din armată, alternativ: o zi noi, o zi ei, pentru a asigura continuitatea acestei operaţii. Cât de des vor schimba japonezii tabelele codului?

— În zilele cu soţ, de două ori. În cele fără soţ, de trei.

— Telegramele japoneze interceptate le vom denumi convenţional... Stark îşi ridică ochii spre tavan, apoi dădu hotărât din cap: „Informaţia magică"... sau, pur şi simplu, „Magic". Interceptarea şi descifrarea „Magic"-ului vor fi efectuate la noi de către secţia de informaţii secrete. Wilkinson a şi primit indicaţii. El mi-a raportat că descifrarea „Magic"-ului va fi încredinţată direct căpitanului de rangul II Sifford. Iar de traducerea lor se va

---

3 Japs – poreclă dispreţuitoare la adresa japonezilor folosită de rasiştii americani, (n.a.).

ocupa secţia de traduceri a căpitanului-locotenent Elvin Kramer. Wilkinson mi-a spus că şeful secţiei japoneze, căpitanul de rangul III Makkolla, a şi început să-şi alcătuiască echipa necesară. Tu vei fi detaşat pe lângă şeful direcţiei de informaţii. În ce relaţii eşti cu Wilkinson? În cadrul unei acţiuni de o maximă importanţă trebuie ca şi relaţiile personale între ofiţerii – iniţiaţi în acest secret să fie ireproşabile.

Donahue dădu din umeri:

— Eu şi cu Wilkinson suntem duşmani neîmpăcaţi numai la biliard şi la jocul de cărţi.

— Admirabil! Dar va trebui să ţii direct legătura cu Sifford şi cu şeful secţiei japoneze. În ce relaţii eşti cu ei?

— Sifford mi-a fost coleg. Pe Makkolla îl cunosc puţin. E cam aspru şi pedant. Dar se spune că e un om inteligent.

— Sper c-o să lucraţi bine împreună. Iar ca ajutor al lui Kramer la grupa de lingvişti care vor traduce „Magic”-ul, putem să-l numim pe colegul tău de operaţie... Cum îl cheamă... Black...

— Nu, White.

— Ce grad are?

— Locotenent-major.

— Va face faţă?

— Cunoaşte admirabil limba japoneză. A învăţat la Tokio, la Universitatea Keyo, şi are aptitudini cu totul excepţionale de lingvist. E un cap luminat.

Amiralul îşi răsfrânse buza de jos:

— Asta nu-i o caracterizare, este un elogiu. Dar, în general, tu ai obiceiul să exagerezi. Care-i sunt lipsurile?

— Lipsuri? Poate să i se reproşeze faptul că, în ceea ce priveşte caracterul şi modul lui de a gândi, e mai mult civil decât militar. E foarte conştiincios, sensibil şi, uneori de o principialitate de-a dreptul naivă.

— După câte văd eu, prietenul tău a devenit ofiţer

dintr-o greşeală. În sfârşit, lasă-l să se ocupe de „Magic”, iar tu ai să răspunzi de comunicatele speciale pentru ofiţerii din comandamentul suprem şi pentru Casa Albă. Stark scutură cenuşa din lulea în scrumieră şi se lăsă pe speteaza fotoliului. Ei, dar maimuţoii ce fac? Se pregătesc? Mi se pare totuşi că noi cam exagerăm primejdia, ce zici?

Donahue făcu o pauză, apoi răspunse:

— Am discutat cu persoane bine informate din Tokio. După părerea lor, japonezii vor căuta pe toate căile să ne bage în sperieţi, să se prefacă doar că vor recurge la măsuri extreme. Totuşi nu cred că se vor hotărî să ne declare război.

— Şi eu gândesc la fel. Chiar dacă vor începe, nu cred să fie decât o încleştare de scurtă durată. Fără petrol, n-au să reziste mai mult de 10 runde. Ar însemna să înceapă cu o lovitură care să ne facă k.o. Şi-atunci, unde ar trebui să atace? Numai la Pearl Harbor. Dar ei ştiu prea bine că Pearl Harbor nu poate fi atacat cu torpile. Pentru un atac cu torpile e nevoie de o adâncime de cel puţin 75 de picioare[4].

— Iar la Pearl Harbor, adâncimea nu-i mai mare de 30 – replică Donahue. Pentru a putea ataca Pearl Harbor, japonezii ar trebui, în primul rând, să adâncească rada de două ori.

Amândoi izbucniră în râs. Stark lovi cu pumnul în mapa lui de piele:

— Dumnezeu ne-a ajutat să obţinem acest succes. Am reuşit să sustragem japonezilor maşina de cifrare, aşadar, vom citi cu regularitate „Magic”-ul. Şi acest „Magic” va confirma justeţea presupunerilor noastre referitoare la politica viitoare a celor de la Tokio. Ei, bineînţeles, cu sprijinul nostru, se vor împăca cu Ciunţinul[5] ca să aibă

---

4 **Unitate de măsură egală cu 30,48 cm. (n.t.).**

5 Adică cu guvernul ciankaişist, susţinut de cercurile conducătoare

mână liberă şi să poată ataca vecinul din nord.

Pe telefonul alb, în timp ce suna, se aprinse un bec roşu. Stark luă receptorul şi, ascultând cele ce i se raportează, îi spuse lui Donahue:

— În sectorul de radiocercetare au început să acţioneze două maşini construite de noi după modelul japonez. Bravo lor, au reuşit să le facă repede! A şi început interceptarea „Magic”-ului. Să pregăteşti pentru diseară primul comunicat.

Donahue sări din fotoliu şi pocni din călcâie.

26 august

Salonul de cosmetică era închis. Unele cliente intrau însă pe terasa aflată în aripa casei unde locuia Ruth Kuhn, proprietara unuia dintre cele mai renumite saloane de cosmetică din Honolulu. Această intrare era rezervată numai clientelei celei mai de vază.

În sala de aşteptare se aflau trei doamne. În faţa lor, pe măsuţe lăcuite, se găseau pahare lungi cu suc de ananas şi farfurioare cu alune prăjite. Doamnele aşteptau să fie chemate în camera vecină, a cărei intrare era acoperită de o perdea chinezească brodată cu fir.

— Sunt fericită că, în sfârşit, Henry va fi mutat de pe epava aceea – spuse o doamnă impozantă, cu nasul coroiat, semănând cu o cămilă. Şi chiar pe nava pe care ne-a prezis-o chiromantul.

Doamna îşi privi interlocutoarele, dar acestea nu-i răspunseră. De bună seamă, întâmplarea uluitoare a transferului fiului ei pe o altă navă era cunoscută în tot arhipelagul insulelor Hawaii.

Văzând că nu i se pune nicio întrebare, doamna cu nasul coroiat se văzu nevoită să curme tot ea liniştea care se lăsase:

---

americane. (n.a.).

— Sunt bucuroasă, dar în acelaşi timp mi-e teamă c-o să mă despart pentru multă vreme de băiat.

Vecina ei, cu faţa prelungă şi cu un căţeluş pe genunchi, se prefăcu miratã:

— De ce? Plecaţi de-aici?

Făcând o pauză, cea cu nasul coroiat îi răspunse:

— Nu. „Lexington” va pleca, se pare, spre Midway în noiembrie.

Cea de-a treia, o doamnă corpolentă, trăgând din ţigară, zise:

— N-are rost să-ţi faci griji. Şi Marjorie s-a temut că soţul ei va nimeri în subordinele unchiului său, dar toate s-au terminat cu bine.

— Avea tot dreptul să fie îngrozită – interveni doamna cu faţa prelungă. Unchiul lui Ronald este cunoscut în întreaga flotă americană ca un căpcăun. Nu se hrăneşte decât cu locotenenţi prăjiţi în pesmet.

Din spatele draperiei se ivi o femeie înaltă, blondă, cu un piept bogat – era Ruth Kuhn, patroana salonului de cosmetică. Văzând căţelul, îşi ţuguie buzele şi se aplecă spre el în timp ce corsetul îi scârţâia. Căţelul o linse pe obraz şi Ruth, cu un uşor accent german, se adresă stăpânei căţelului:

— Vă vine foarte bine culoarea asta de sprâncene. Scoate în evidenţă nuanţa tenului.

— Să vedem ce-o să spună maharajahul meu – răspunse femeia cu obrazul prelung. E un critic foarte sever.

— Ce-o să spună soţul, asta nu e prea important – interveni doamna cu nasul coroiat – trebuie să placi altor rajahi. Dar când se întoarce tiranul dumitale?

— Miercurea viitoare.

Ruth scărpină, căţeluşul pe după ureche. Doamnele începură să discute despre o întâmplare care se petrecuse

în ajun, în parcul Moanalua, unde un turist de vază din Europa, un marchiz spaniol, surprinzându-şi soţia împreună cu comandantul artileriei de pe „Arizona”, într-o situaţie care nu mai necesita niciun fel de explicaţie, înaintase o reclamaţie comandantului Flotei Pacificului. Apoi începură să discute despre căpitanul de rangul III Richie, care, pe nepusă-masă, căpătase o moştenire de la o mătuşă din Cairo. După câte se vorbea, această mătuşă făcuse avere pe o cale nu tocmai onorabilă. De bucurie, Richie încinsese la el acasă un chef monstru, care se terminase prin aceea că doi ofiţeri din infanteria marină hotărâră să se urce pe acoperişul turnului Alloh şi, cu chiu cu vai, fuseseră daţi jos.

Discuţia fu întreruptă de maseze, care ieşiră de după perdea şi invitară clientele la ele. Ruth sărută căţelul pe bot şi intră în apartamentul său.

În sufragerie îl găsi pe tatăl ei – Bernard Kuhn, un bărbat înalt – voinic, cu părul argintiu. Ruth îl sărută pe obraz şi ridică întrebător sprâncenele.

— Rutchen, am venit fără să te previn. – îi spuse Bernard, mângâind-o pe mână. Mă aduc împrejurări cu totul extraordinare. Vine la tine, peste câteva clipe, un gentleman...

Ruth îşi încruntă sprâncenele şi clătină din cap:

— Aşa nu merge...

— Nu te alarma, fetiţa mea, este consulul general japonez Kita. Trebuie să vorbească urgent cu mine, or astăzi nu ne putem întâlni la locul obişnuit. Cât despre faptul că ar putea fi urmărit, să n-ai nicio grijă. Va veni numai în cazul când se va convinge că n-are nicio coadă.

— Şi totuşi este foarte riscant.

— Nu-ţi fie teamă – şi bătrânul zâmbi. Cum merg treburile cu sora colonelului Flint?

— Mâine o duc să vadă peştii.

— La acvariu?

— Nu, pe un vas pentru turişti, cu fundul de sticlă. Apoi sunt invitată la Flint, la o partidă de madjong.

— Şi ce mai e nou?

— Nimic deosebit. Căpitanul de rangul II Christopher va fi numit, probabil, la San Diego. Iar „Lexington” va pleca în noiembrie spre Midway. Chiar acum am aflat.

— Cine-a spus?

— Mama locotenentului Yousteth, care a fost mutat pe un portavion de pe torpilorul „Oklala”.

Kuhn râse încetişor:

— Asta-i foarte interesant. Înseamnă că cele două portavioane: „Lexington” şi „Enterprise” vor pleca de-aici. Trebuie verificat foarte serios.

— De altfel, Mrs. Wandergreefth spune că soţul ei nu va mai fi numit în unitatea unchiului său, viceamiralul Leslie. Or, acesta se găseşte în Filipine.

— Wandergreefth e îmbarcat pe „Helena”?

— Nu, pe „Cassin”.

Se auzi zbârnâitul slab al soneriei. Ruth ieşi din cameră şi, peste câteva minute, se întoarse împreună cu un japonez uscăţiv, cu pometii foarte proeminenţi şi foarte agil. Ruth îi oferi o cafea, dar el făcu un gest de refuz. Femeia se strecură tiptil din cameră.

— Supravegherea permanentă *a* radei o vom începe peste două săptămâni – spuse grăbit japonezul. Şi până atunci trebuie să pregătim urgent amplasarea posturilor despre care am vorbit. Cum merg treburile la dumneavoastră?

— Absolut normal. Kuhn luă un creion şi, pe un şerveţel de hârtie, schiţă la iuţeală un plan. Posturile vor fi amplasate aici, pe dealul Waianae, de unde se vede tot portul.

— Dar la Kalama?

— Curând o să fie şi acolo gata. Şi la Rainkae, de asemenea.

— Dar la Maui?

— Punctul dintre Rovakula şi Baleakala este pregătit.

Kita mârâi satisfăcut:

— Foarte important este postul din Maui. Aveţi acolo un om de încredere?

— O rudă a soţiei mele, un neamţ. Este medic la sanatoriul din Kura.

— Aranjaţi în aşa fel ca Nisina să poată ţine direct legătura cu el. E cel pe care l-aţi văzut data trecută.

— Îmi amintesc. Şi Kuhn zâmbi: E bine că seamănă cu un havaian.

— Iată numărul telefonului său de rezervă. La telefonul acesta se poate vorbi numai cifrat. Vă puteţi întâlni cu el la bijutierul chinez de pe King Street.

Kita scrise numărul de telefon şi adresa pe şerveţelul de hârtie. Kuhn citi, scoase bricheta, arse şerveţelul într-o farfurioară, apoi, cu grijă, mărunţi cenuşa cu vârful creionului.

— Nisina v-a adus aici? întrebă Kuhn.

— Nu. În asemenea cazuri este riscant să mergi cu maşina consulatului. Am venit cu un taxi. Şoferul, un japonez, e omul meu.

Kita se sculă. Kuhn îl conduse pe coridor şi deschise uşa ce dădea spre terasă. Kita se apropie de maşina care staţiona de cealaltă parte a lui Kalakao Avenue, sub nişte palmieri.

De îndată ce maşina porni, îl întrebă pe şofer:

— Ce-a spus Nisina?

— A luat legătura cu căpitanul-locotenent Yde şi acesta v-aşteaptă acum pe drumul de munte, lângă vila Espinoza, în spatele stâncii – raportă cu precizie şoferul. Nisina v-a rugat să aveţi în vedere că, începând de

săptămâna trecută, a fost instalat lângă ferma de bananieri un nou post al poliţiei militare.

— Dar identitatea lui Yde este bine acoperită?

— Foarte bine. El a plecat de la Washington direct în Mexic, şi-a făcut acolo rost de un paşaport pe numele de Domingo Akino şi, venind aici, s-a angajat la o plantaţie de ananas. Mexican de origine japoneză.

Kita se lovi cu pumnul peste genunchi:

— Uite, aşa fac întotdeauna. Au ţinut faţă de mine toate acestea într-un secret extraordinar; dar când şi-au dat seama că e o afacere riscantă, mi-au pasat-o mie. Eu cu riscurile, ei cu meritele...

— Nisina mi-a spus că i s-a ordonat lui Yde să lucreze independent, dar că o să ţină legătura cu dumneavoastră.

Kita clătină furios din cap:

— Aşadar, o să-şi bage nasul în treburile mele... şi o să mă-ncurce...

Trecând pe lângă plaja Waikiki, sosiră la poalele muntelui Makapuu, apoi se întoarseră înapoi şi, pe drumul de munte, ajunseră la orăşelul universitar. Pe mare se zăreau luminile vapoarelor care treceau în larg. Dinspre insula Kauai venea în zbor un avion cu lumini roşii şi albastre. Lăsând în urmă vilele profesorilor, maşina o luă în sus, spre Nuuanu-Pali. Kita îi porunci şoferului să stingă farurile.

Trecură pe lângă o livadă experimentală cu nuci şi o plantaţie de sfeclă de zahăr, înconjurate cu sârmă ghimpată, şi se opriră în dreptul unei stânci ce sta aplecată deasupra drumului. Din hăţişul de ferigă ieşi un om. Şoferul îi deschise portiera; omul se strecură în maşină şi, aşezându-se alături de Kita, arătă cu capul spre şofer. Kita îi spuse:

— E omul meu de legătură şi e la curent cu toate.

Înclinându-se, noul venit se prezentă:

— Domingo Akino. Yde...

Kita îi răspunse cu o plecăciune:

— Despre dumneavoastră mi-a vorbit Nisina. Legătura o s-o ţinem prin el.

Yde tuşi în pumn şi rosti cu o politeţe exagerată:

— Vom ţine legătura direct. Aşa s-a hotărât.

Kita protestă;

— Nu-i bine. De obicei, asemenea întâlniri prezintă un risc enorm.

— Înţeleg temerile dumneavoastră, dar totuşi noi doi trebuie să ne întâlnim personal. Nu noaptea, şi nu atât de misterios ca astăzi. Din Japonia vor sosi pe adresa consulatului general scrisori de la mama mea. Corespondenţa se va referi la venirea ei aici. Este codul meu personal. Eu în persoană voi ridica scrisorile. Nu prea cred să dea de bănuit contraspionajului american şi să suspecteze un om care, deschis, în plină zi, vine la dumneavoastră după nişte scrisori trimise prin poştă în mod obişnuit. Viclenia cea mai rafinată constă în lipsa oricărei viclenii.

Kita mârâi supărat:

— Dacă vor începe să ne suspecteze cât de cât, am să rup imediat legătura cu dumneavoastră.

Yde se prefăcu a nu fi auzit aceste cuvinte:

— Aşadar, am să vin la dumneavoastră. Dar dumneavoastră sunteţi supravegheat?

— Vrei să spui dacă consulatul general este pus sub urmărire?

— Toţi cei de la consulat şi, în special, dumneavoastră.

— Am luat oarecari măsuri. Unul dintre secretari, venit la noi pentru practică, face tot ce poate ca să-i deruteze şi să le atragă atenţia asupra lui.

— Mi s-a spus la Tokio că aţi reuşit să recrutaţi un *G-*

man[6] de vază. Pare-mi-se chiar pe Shivers în persoană. Aşa îl cheamă pe şeful secţiei F.B-I. din localitate, nu?

Kita pufni:

— În curând o să se vorbească că l-am recrutat pe însuşi secretarul de stat Hull.

Yde spuse încetişor:

— Când am lucrat la Şanhai, încă înainte de a începe războiul cu chinezii, am reuşit să recrutăm doi europeni care lucrau în poliţia settlement-ului. Mai târziu s-a aflat că amândoi lucrau pentru chinezi şi au reuşit să ne ducă de nas.

— Aşadar, zona activităţii dumneavoastră... – reluă Kita... dar Yde, făcând o plecăciune respectuoasă, Îl întrerupse:

— Cunosc activitatea dumneavoastră. Eu n-am să vă stingheresc. Noi doi n-o să ne dublăm în acţiuni. Yde se uită pe fereastra maşinii şi spuse şoferului: întoarce, am să cobor imediat. Aş vrea totuşi să vă rog să faceţi o listă a japonezilor născuţi aici, pe care aş putea să-i folosesc. Şi nu numai locuitorii din Oahu, dar şi din alte insule. În primul rând, japonezii care locuiesc în apropierea aerodromului Kaneohe şi a Lacului Sărat.

— Instrucţiunile pentru activitatea mea – îl întrerupse Kita – le primesc pe linie corespunzătoar-e. Pe ale dumneavoastră însă...

Yde repetă:

— Vă rog să faceţi lista. Peste câtva timp, un curier diplomatic o să vă aducă dispoziţiile necesare.

Şi vă mai rog ceva: zilele acestea, la plantaţia pe care lucrez, a venit o japoneză în vizită la fiica stăpânului plantaţiei. Nu demult, am călătorit cu ea pe un vapor care a plecat din Yokohama. După toate aparenţele, are foarte mulţi cunoscuţi printre americani şi poate că ne va ajuta.

---

6 G-man – lucrător al F.B.I.-ului. (n.a.).

Înfăţişarea ei este potrivită pentru asta.

— Cum o cheamă?

— Pe vapor spunea că o cheamă Hayami Mariko. Aţi auzit de ea?

— Nu. Şi Kita se întoarse spre şofer: Abe, tu o cunoşti pe fata asta?

Şoferul răspunse evaziv:

— Probabil că cineva trebuie s-o cunoască.

Yde continuă:

— Aş vrea s-o cunosc prin cineva. Cu ajutorul dumneavoastră. Dar, în prealabil, vă rog să strângeţi informaţii despre ea. Nădăjduiesc că...

Privind pe geam, Kita spuse repede:

— Coborâţi aici. Imediat după cotitură e staţia de benzină şi o cazarmă. Aşa că să nu vă arătaţi pe-acolo. Îl salută şi bombăni supărat: Fiţi atent şi feriţi-vă!

— Vă rog să mă iertaţi pentru grijile pe care vi le pricinuiesc – rosti politicos Yde. Şi dumneavoastră fiţi atent!

De îndată ce maşina îşi încetini viteza, Yde făcu o plecăciune şi sări jos. Automobilul porni în goană, urcând muntele, şi jos, în dreapta drumului, apăru marea.

— Ăsta o să mă-ncurce zdravăn – şi Kita plescăi din limbă. Un individ destul de neruşinat. Sigur c-o să-mi ceară să i-l dau pe Nisina sau încă pe cineva. Şi nu-mi place deloc toată povestea asta cu paşaportul mexican... Poate să se sfârşească prost!

— Dar are experienţă – observă Abe – a lucrat la Şanhai. Mi-a spus Nisina...

— Aici nu suntem la Şanhai, tâmpitule! ţipă Kita. Acolo se aflau în radă navele noastre de linie. Nu era deloc riscant. Acolo putea să lucreze orice idiot. Şi, după o scurtă pauză, adăugă: Probabil că va trebui să te dau lui Yde.

Abe se întoarse spre Kita şi zise cu glas rugător:

— Poate mai bine pe altcineva...

— Ai să îndeplineşti numai anumite sarcini date de el. Dar, bagă de seamă, niciun cuvânt despre activitatea mea, ai înţeles? Eu n-am să spun nimănui din ce dandana te-am scos, auzi?

Abe încuviinţă tăcut din cap. Kita îi trase un pumn în spate:

— Dacă trăncăneşti ceva, te dau pe mâna poliţiei cu măruntaie cu tot. Pe mâna lui Bullygant. Ăsta, în doi timpi şi trei mişcări, te trimite pe scaunul fierbinte.

— N-am să suflu un cuvânt.

— Şi, mai ales, despre faptul că eu mă întâlnesc cu Bullygant. Să-ţi pui lacăt la gură. Ai înţeles?

Abe mârâi şi dădu din cap.

Pentru orice eventualitate, Kita îi porunci să mai facă câteva ocoluri. Maşina înconjură încă o dată muntele Tantal, apoi trecu în mare viteză pe ţărmul răsăritean, până la templul mormonilor şi, întorcându-se înapoi, o luă pe drumul ce trece prin Kuurau, spre oraş. Nu-i urmărise nimeni. Când începură să coboare spre oraş, Abe spuse:

— O cunosc pe Hayami Mariko. A învăţat la aceeaşi şcoală cu soră-mea. Acum Mariko e studentă la medicină.

— Să spui toate acestea în scris – îi porunci Kita.

— În ultimul timp se duce des la o farmacie de pe strada noastră. Mi separe că cumpără ierburi de leac pentru bunica ei.

— A cui e farmacia?

— A unui coreean... îl cheamă An Huan Su, pe Maunakea Street.

— Să pui totul pe hârtie şi să-mi aduci mâine dimineaţă.

27 *septembrie*

Datorită caracterului strict secret al documentelor

care aveau simbolul „Magic”, se ordonase să nu fie folosite stenografe şi dactilografe. De aceea, Biroul T, cum era denumit grupul de traducători din limba japoneză din secţiile Extrem Orientului ale serviciului de informaţii de pe lângă Comandamentul flotei, semăna cu o mănăstire de călugări. În capătul coridorului lung de la etajul II al clădirii comandamentului, unde se afla instalat misteriosul Birou T, femeile nu aveau acces.

Textele traducerilor erau puse pe biroul lui White. El le citea, făcea corecturi şi le înmâna lui Donahue, iar acesta, la rândul său, le ducea căpitanului de rangul III Makkolla sau direct şefului Direcţiei de informaţii, Wilkinson. Traducătorilor li se cerea să traducă din japoneză repede şi corect, dar nu li se putea pretinde să le dactilografieze fără greşeală. De aceea White primea de obicei nişte texte foarte mâzgălite, făcea la rândul său corecturi şi anumite completări. Nu era deci de mirare că, văzând obişnuitele buletine „Magic”, Donahue ridica mâinile *şi gemea*:

— O mâzgăleală ca asta s-o prezint şefului! Criminalilor!

Şefii aşteptau nerăbdători traducerea telegramelor japoneze descifrate, citeau cu nesaţ conţinutul textului şi nu-i interesa felul cum erau prezentate.

Criptoanaliştii flotei şi armatei primiseră câte două maşini „97” la care prelucrau toate informaţiile primite prin „Magic”. Cei din flotă prelucrau „Magic”-ul care se intercepta în zilele fără soţ, iar cei din armată, cel interceptat în zilele cu soţ.

În Biroul T lucrau ofiţeri cu o înaltă calificare: lingvişti care studiaseră în Japonia şi se perfecţionaseră apoi studiind cu profesorul de japoneză al Universităţii din Columbia, Eliseev, fiul fostului proprietar al celui mai mare magazin de coloniale din Moscova. Dar, cu toată

pregătirea lor temeinică, munca traducătorilor din japoneză mergea foarte greu. Telegramele japonezilor erau scrise cu alfabetul latin, adică cu semne fonetice, şi tocmai în aceasta consta marea primejdie, pentru că în limba japoneză multe cuvinte sună la fel, deosebindu-se doar în scris.

— Blestemată limbă! ocăra încet locotenentul-major Page, un om pirpiriu, chel şi cu ochelari. Să ştii c-au inventat-o special pentru ca să le facă în ciudă tuturor acelora care o studiază. Poftim de-ţi dă seama despre ce este vorba! Organ, arteră, întoarcere, termen, navă-amiral, scrisoarea dumneavoastră, şi aşa mai departe, toate astea sună la fel: „kikan”. Are optsprezece sensuri. Sau „isi”, care înseamnă şi piatră, şi medic, şi dorinţă, şi moştenitor, şi voinţa răposatului... Poftim, încearcă de înţelege despre ce-i vorba!

— Şi mai înseamnă şi moarte prin spânzurătoare – adăugă cu glas insinuant locotenentul-major Crife, care, din pricina înfăţişării sale plăcute şi a talentului de a se vârî sub pielea şefilor, fusese poreclit „Gheişa”.

— Să ştii că unul dintre noi se va spânzura – şi Page oftă. Ieri am stat la o frază două ceasuri bătute pe muchie, pentru că măgarul de japonez care a cifrat telegrama a uitat să indice lungimea accentului de pe vocale. Şi numai cuvântul „Koto”, dacă nu se indică durata accentului pe vocale, poate să aibă treizeci şi trei de sensuri diferite.

— Totul depinde de context – zise White.

Page clătină din cap:

— Adeseori contextul nu te-ajută cu nimic. Eşti nevoit să ghiceşti. Un coşmar, nu alta!

Gheişa îşi trecu mâna peste păr:

— În curând o să chelim cu toţii, ca Page.

Căpitanul-locotenent Shriver, un bărbat adus de spate, cu o şuviţă căruntă în păr, se uită cu coada ochiului

la Gheişa şi spuse:

— Chelesc cei care gândesc, aşa că, în privinţa părului tău, să n-ai nicio grijă.

Shriver sosise de curând de la Tokio, unde fusese ajutorul ataşatului naval. Fusese rechemat în ţară, la cererea guvernului japonez, datorită unui scandal pe care-l provocase la un banchet dat de ambasada turcă, în prezenţa primului-ministru, prinţul Konoe. În toastul său, un consilier al ambasadei germane, niţel cam băut, se referise la calităţile antropologice ale rasei nordice şi, în legătură cu aceasta, făcuse câteva aprecieri prea puţin măgulitoare la adresa naţiunii americane. Shriver se apropiase de consilier şi-i trăsese un pumn zdravăn în bărbie. Nazistul a fost scos aproape leşinat pe braţe, iar peste două zile Shriver fu nevoit să părăsească Japonia, în calitate de „persona non grata”.

În uşă apăru silueta înaltă şi zveltă a lui Donahue, fluturând o mapă roşie din piele de safian.

— Ei, magilor, mişcaţi-vă! spuse el, apropiindu-se de biroul lui White. Hai, daţi-mi noua producţie. Betty aşteaptă.

Betty sau Stăpânul erau poreclele date de către ofiţeri şefului Direcţiei operaţiilor maritime, amiralul Stark, în realitate comandant suprem al forţelor maritime militare ale Statelor Unite ale Americii. Era foarte temut şi toţi ştiau că Donahue este rudă cu soţia amiralului.

— Drăcovenia aia e gata? îl întrebă Donahue pe White.

— Care? Din Tokio la Honolulu?

— Nu. Cea de ieri, mai scurtă, din Washington.

— Imediat am să controlez.

— Cine-a tradus-o?

White arătă cu capul spre Gheişa.

Donahue strânse din buze:

— În cazul ăsta, te rog să controlezi foarte bine. Data trecută, în lipsa ta, am luat „Magic”-ul de la el şi... s-a întâmplat ceva destul de neplăcut.

Page râse încetişor. Gheişa dădu dojenitor din cap.

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă White.

Cu toate protestele Gheişei, Page povesti: Gheişa a tradus „Magic”-ul şi, fără a lua viza şefilor săi, White şi Shriver, a pornit-o valvârtej la Wilkinson, stârnind o zarvă grozavă. În telegrama trimisă din Tokio de ministrul afacerilor externe către ambasadorul din Washington se cerea să se cumpere hărţi geografice de la ambasadorul Port-Salut, ale lui fiind cele mai bune. Rezulta deci că unul dintre cei mai de vază diplomaţi străini din Washington, cu rang de ambasador, le vinde japonezilor hărţi, de bună seamă secrete. Telegrama fu imediat trimisă la Departamentul de Stat şi la F.B-I., dar aceste instituţii răspunseră că un asemenea ambasador nu figurează pe lista membrilor corpului diplomatic. În cele din urmă, s-a lămurit că nu era câtuşi de puţin vorba despre un ambasador cu numele de Port-Salut, ci despre brânza olandeză Port-Salut-Ambassador. Ministerul cerea să se cumpere şi să se expedieze această brânză pentru banchetele ce se dădeau la Tokio.

— În „Magic” nu erau puse accentele – explică Gheişa, în hohotele de râs ale celorlalţi – şi am încurcat cuvântul „tiidzu” – brânză, cu „tidzu” – hartă geografică. Oricine poate să greşească când se grăbeşte.

— Când se grăbeşte să dea fuga la şef ca să-i ducă o ştire senzaţională – completă Shriver. Uite, pentru asta te-a şi pedepsit Dumnezeu.

— Makkolla l-a făcut cu ou şi cu oţet – zise Donahue, izbucnind în râs. A ţipat la el până a răguşit. Apoi luă telegrama de la White.

— E cu desăvârşire lipsită de interes – spuse White.

Ambasada de aici cere să i se trimită o duzină de servicii de ceai pentru a fi oferite în dar ziariştilor străini. Sunt indicate mărcile porţelanului şi coloritul.

— Dimpotrivă, e foarte interesant – şi Donahue puse „Magic”-ul în geantă. Este o chestie admirabilă, care dovedeşte că ambasadorul Nomura vrea să-i îmbuneze pe redactorii noştri de la ziare şi pe observatori. Asta n-o face el de florile mărului.

White îi întinse o altă telegramă. Donahue se strâmbă şi spuse:

— Nu înţeleg nimic, textul e din cale afară de murdar!

— E. O chestie foarte interesantă – şi White ridică un deget. Excepţional de importantă. Când ai să raportezi Stăpânului, să-i repeţi de două ori fiecare cuvânt şi să baţi şi din picior ca să-i intre bine în cap.

Donahue cercetă repede textul.

Din Tokio, de la ministrul afacerilor externe către consulul general din Honolulu Nr. 83

Începând de azi, trebuie să ne comunicaţi datele relativ la nave, ţinând seama, în limitele posibilităţilor, de următoarele:

1. Acvatoriul din Pearl Harbor să fie împărţit în cinci zone restrânse. Informaţiile succinte, să fie încadrate în aceste zone:

Zona A – acvatoriul dintre insula Ford şi arsenal;

Zona B – acvatoriul la sud şi la vest de insula Ford;

Zona C – Golful East Loch;

Zona D – Golful Middle Loch;

Zona E – West Loch şi toate căile de acces care duc spre el.

2 în ceea ce priveşte navele de linie, portavioanele şi cuirasatele, comunicaţi numai despre cele aflate în port. Deşi nu este prea important, dar, în limita posibilului,

comunicaţi care dintre ele sunt în radă, care în docuri. Pe scurt, să ne comunicaţi clasa şi tipul navei. Dacă este posibil, comunicaţi-ne cazurile când sunt ancorate la chei mai mult de două nave.

Page îşi înălţă capul din spatele unui maldăr de dicţionare şi zise încetişor:

— E foarte simptomatic „Magic”-ul acesta. Ei se pregătesc!

— Dumneata l-ai tradus? întrebă Donahue.

— Nu, eu – răspunse Gheişa. Şi garantez pentru exactitate.

— Aşadar, încep să ţină sub observaţie Pearl Harbor – spuse White. Trebuie să avertizăm serviciul nostru de contraspionaj.

Donahue ridică din umeri:

— Nu sunt decât date obişnuite referitoare la locui unde se află navele de război. Japonezii au strâns întotdeauna aceste informaţii. Noi, de asemenea. Dacă o să-ncepem să cotcodăcim pentru fiecare fleac...

Gheişa încuviinţă din cap:

— Nu trebuie să facem un caz senzaţional din fiecare „Magic” – încheie el repede. Că doar nu suntem ziarişti!

White lovi cu palma în masă şi strigă furios:

— Oare nu-i clar că pe japonezi îi interesează Pearl Harbor? Doar scrie negru pe alb!

Donahue îl luă pe White de umeri şi-i spuse:

— Nu urla, băiete! Nu uita că tu nu citeşti tot „Magic”-ul. „Magic”-ul pe care-l descifrează cei de la armată nu-l cunoşti. Iar eu citesc tot, fără excepţie, şi am o imagine mai completă. Ministrul afacerilor externe al Japoniei, amiralul Toyoda, l-a şi anunţat pe ambasadorul Grew că în curând va fi trimis la Washington un diplomat de frunte, Kurusu. De ce crezi că-l trimit? Pentru că la Tokio se intensifică curentul în favoarea obţinerii unui

compromis cu noi. Bineînţeles că ei vor face diferite figuri, căutând să ne sperie, să ne macine nervii, ca să smulgă cât mai multe concesii, dar noi nu trebuie să ne dăm bătuţi. Băieţi, nu intraţi în panică! Să ne păstrăm capul limpede şi să nu ne pierdem firea.

Donahue pocni din degete şi, luând telegramele, se îndreptă spre uşă. White îl ajunse din urmă pe coridor:

— Şi totuşi să raportezi atrăgând atenţia asupra acestei telegrame trimise la Honolulu.

Donahue îşi duse mâinile la piept şi oftă:

— Nicky, trebuie să ai în vedere că primim o avalanşă de telegrame tip „Magic”. Ne-au inundat de-a binelea. De aceea îi raportez lui Wilkinson numai ceea ce este foarte important, ceea ce are importanţă pentru politica şi strategia noastră. Iar „Magic”-ul tău în privinţa celor din Honolulu va intra în buletinul general, acolo unde prezentăm extrase sau scurte rezumate. Mai mult nu merită.

— În acest caz, mă duc şi raportez singur – spuse White.

— Ţi-a intrat în cap că japonezii vor să atace Pearl Harbor – şi Donahue îl bătu drăgăstos pe White peste mână. Află, dragul meu, că ei nu sunt atât de nebuni. Adâncimea portului este cam de treizeci de picioare, or asta înseamnă că un atac cu torpile împotriva bazei flotei noastre din Pacific este absolut imposibil. Când sunt lansate, torpilele se afundă la o adâncime de cel puţin şaptezeci şi cinci de picioare. Şi, coborând glasul, Donahue continuă: Şi-n afară de asta... – alaltăieri, la restaurantul hotelului „Willard”, al doilea secretar al ambasadei japoneze s-a îmbătat criţă şi, luându-l gura pe dinainte, i-a spus unui diplomat portughez următorul lucru: la Tokio a început mâncătoria între cei din armată şi cei din flotă. Cei din armată insistă ca să înceapă cât mai curând înaintarea

în direcţia Urali, iar cei din flotă vor să ocupe numai Primorie, Sahalinul şi Kamciatka. Iată la ce se gândesc acum cei din Tokio, iar tu îi dai zor cu „Magic”-ul tău nerod. Se opri şi-şi duse degetul la gură: Ptiu, la naiba! Cum de nu mi-am dat seama de ce te tulbură chestia asta! La Honolulu locuieşte japoneza care a călătorit cu noi. Am uitat cum o cheamă...

White dădu din umeri:

— Am început să ne scriem. E o interlocutoare foarte inteligentă.

— Admirabil! Transmite-i un salut din inimă din partea mea. Şi, ameninţându-l cu degetul, Donahue continuă: Dar bagă de seamă, să nu cumva să scapi că te ocupi de „Magic”!

6 octombrie

În fundul grădinii consulatului general japonez din Honolulu, sub un bananier uriaş, şedeau pe rogojini Kita şi partenerul lui, doctorul japonez din localitate. Între ei se afla o măsuţă scundă pe care jucau *go*.

Partida decurgea în favoarea consulului general. Douăsprezece piese ale adversarului, dintr-un colţ al tablei, erau condamnate. Trebuia numai să prevină posibilitatea unui contraatac la centru, unde piesele lui Kita erau foarte împrăştiate. Doctorul era considerat ca un jucător de forţă: anul trecut făcuse parte din rândurile finaliştilor care jucaseră pentru titlul de campion al oraşului Honolulu.

Kita luă o piesă şi ridică mâna deasupra mesei: se hotărâse să înceapă un atac la centrul tablei. În spate se auzi o tuse uşoară şi nisipul scârţâind. Kita se încruntă: din nou era întrerupt. Pe cărare venea Morimura, sublocotenent de marină, care lucra aici în calitate de viceconsul, sub numele de Yoshikawa. Alături de el

mergea un necunoscut, purtând o pălărie cu boruri largi, care-i acoperea faţa.

Apropiindu-se, necunoscutul îşi scoase pălăria: era căpitanul-locotenent Yde. Mai fusese de câteva ori la consulat să-şi ridice scrisorile trimise de maică-sa şi vizitele sale nu atrăseseră atenţia nimănui. La consulat veneau o mulţime de japonezi cu diferite interese: pentru a primi viza, pentru a obţine diferite acte, pentru a primi recomandări şi comisioane. Kita ştia că Yde închiriase o locuinţă undeva, în apropierea plantaţiei de ananas. Lucra la biroul plantaţiei, la sectorul de ambalaj.

Kita şi Yde se îndepărtară puţin. Yde făcu o plecăciune adâncă:

— Iertaţi-mă pentru nepoliteţea de care am dat dovadă data trecută. Sunt foarte amărât că s-a întâmplat aşa. Şi mai făcu o plecăciune: Am o rugăminte. Trebuie să trimit ataşatului naval de la Washington un plic. Dar nu pot să încredinţez acest plic decât unui ofiţer de marină.

Kita îi răspunse cu răceală:

— Nu ştiu când o să mai treacă prin Honolulu o navă de război. Zilele acestea a fost aici căpitanul de rangul III Nakadzima, călătorea cu vasul „Hikawa-Maru” ca barman. M-am întâlnit cu el.

— Este regretabil că n-aţi găsit de cuviinţă să mă anunţaţi şi pe mine.

— Peste o săptămână va trece pe-aici un curier diplomatic. Puteţi să-mi încredinţaţi mie plicul. Iar eu am să-l însărcinez...

Yde clătină din cap şi spuse în şoaptă:

— Nu pot să încredinţez unui curier diplomatic obişnuit un plic care conţine raportul meu referitor la planul de acţiune. Şi nici dumneavoastră nu pot să vi-l încredinţez.

Kita izbucni:

— N-aveţi încredere în mine? Luaţi aminte că mi se încredinţează lucruri mult mai serioase decât... hârţoagele astea ale dumneavoastră.

— Sunt foarte necăjit că aţi ascuns de mine venirea căpitanului de rangul III Nakadzima. Yde lăsă ochii în jos şi începu să vorbească cu glas înăbuşit: Aţi adus prejudicii activităţii mele. Şi vă rog să aveţi în vedere că, atunci când cineva îmi prejudiciază activitatea, nu şovăi nicio secundă. Aceasta este regula mea de comportare.

— Şi eu am o regulă: de a pune interesele muncii pe primul plan şi de aceea... Kita privi în spate: doctorul şi Morimura plecaseră, pesemne ca să nu le stinghereacă discuţia în probleme de serviciu. Kita întrebă pe un ton tăios: Alte întrebări mai aveţi?

— Vă *rog* să mă iertaţi că v-am răpit timpul. Yde făcu o plecăciune. Am vrut numai ca în relaţiile dintre noi totul să fie limpede. Dumneavoastră sunteţi un om care se emoţionează uşor, un temperament coleric. Eu însă ştiu întotdeauna să mă stăpânesc şi nu-mi ies din pepeni niciodată. Dar dacă se va mai repeta încă o dată scena de azi – şi un zâmbet abia schiţat îi flutură pe buze – ei, bine, eu, cu sânge rece, am să vă ucid. V-o făgăduiesc cu toată fermitatea.

— Mă ameninţaţi? Şi Kita făcu un pas înainte. Nu-s dintre cei care se sperie.

Yde încuviinţă din cap:

— Ştiu. Altfel n-aţi fi lucrat aici. Eu însă am o regulă: dacă cineva mă stinghereşte în activitatea mea, nu mai stau pe gânduri. Şi consider de datoria mea să vă aduc la cunoştinţă acest lucru. N-aş vrea să văd cadavrul dumneavoastră mutilat. Or, eu, în numele datoriei mele, am mai recurs la astfel de măsuri.

Kita zâmbi ironic şi, scoţându-şi portţigaretul din buzunar, îşi aprinse o ţigară:

— Ştiu ce i s-a întâmplat unui corespondent japonez din Şanhai. Cadavrul lui decapitat a fost găsit pe teritoriul concesiunii franceze.

Yde băgă mâna în buzunar şi-şi săltă uşor poala hainei – de cureaua pantalonilor atârna un cuţit japonez într-o teacă de lemn.

Dinspre terasă răsunară glasuri de copii.

— Să nu fim impulsivi – spuse cu glas stins Yde. În primul rând, să ne facem datoria. Ce noutăţi v-a mai comunicat Nakadzima?

Trăgând de câteva ori cu nesaţ din ţigară, Kita răspunse cu glas liniştit:

În apropierea ţărmurilor Japoniei au avut loc mari manevre ale flotei reunite şi totodată s-a făcut repetiţia operaţiei „1”.

— Şi?

— A decurs bine.

— Dar atacul cu torpile?

— Despre asta Nakadzima nu mi-a vorbit.

Yde zâmbi, arătându-şi dinţii:

— Şi era cel mai important lucru. Mie mi-ar fi spus. Până când nu se va rezolva problema referitoare la posibilitatea unui atac cu torpile, nu are niciun sens să se înceapă operaţia.

Kita se uită la ceasul de la mână:

— V-am rugat să treceţi astăzi pe aici pentru că am aflat câte ceva în privinţa lui Hayami Mariko. Yde făcu o plecăciune. Kita continuă: E studentă aici, la universitate; tatăl ei, care a murit, era japonez, profesor la colegiul din Oahu, mama e coreeană şi lucrează la muzeul Bishop. Am aflat de ce fata a fost plecată în Japonia: a murit unchiul ei din Nagoi şi s-a dus să aranjeze o chestiune referitoare la moştenire. Astăzi puteţi s-o vedeţi. Asociaţia tineretului creştin dă o recepţie în cinstea pastorului Rambow,

epitropul şcolii japoneze din localitate, care pleacă în Anglia. Am aranjat ca să faceţi cunoştinţă cu tânăra.

— Mi-e teamă – şi Yde, ducându-şi mâna la gură, tuşi – ca apariţia mea să nu pară ciudată...

— Nu. În ceea ce priveşte acest lucru să n-aveţi nicio grijă. Astăzi o să fie acolo multă lume şi, mai ales, japonezi. Nimeni n-o să vă dea vreo atenţie. Numai dacă n-o să înjunghiaţi pe careva.

— Să plec chiar acum? întrebă Yde.

— Da. M-aţi rugat să vă dau un ajutor de nădejde pentru însărcinări speciale. Vi-l pun la dispoziţie pe Abe. El o să vă facă cunoştinţă cu Hayami Mariko.

— Cine-i Abe?

— Un şofer de taxi. V-aduceţi aminte? Ne-a dus atunci, noaptea, pe amândoi.

— Aha, acela?... Unul cu faţa rotundă? Nu cumva vorbeşte prea mult?

— Nu, e foarte isteţ şi îndrăzneţ, numai că e cam impulsiv.

Yde zâmbi:

— Ca dumneavoastră? Nu-i nimic. De va fi nevoie, îl potolesc eu. În general, îmi plac oamenii impulsivi, aşa ca dumneavoastră. Se aprind repede, dar se liniştesc la fel de repede. În marea lor majoritate, astfel de oameni nu ştiu să se prefacă.

Kita izbucni în râs:

Firea mea impulsivă mi-a stricat mult în viaţă. Dar nu sunt prefăcut. Porni alături de Yde, pe cărarea ce ducea spre poarta lăturalnică. Ieşiţi în stradă şi, în dreapta, lângă bufetul chinezesc, o să vedeţi o maşină galbenă. Abe o să vă ducă.

Yde îi mulţumi consulului general şi găsi repede maşina. Abe porni pe Kalakao Avenue. Peste tot atârnau drapele; grupuri numeroase de elevi de marină în

uniforme albe umblau forfota de colo-colo. Abe îl lămuri: a sosit o navă-şcoală din San Diego, cu elevii şcolii de marină; pentru fetele din oraş e mare sărbătoare.

— Tu eşti japonez american? întrebă Yde.

— Părinţii mei au venit de mult aici şi au căpătat cetăţenia americană – răspunse Abe. Eu m-am născut aici.

— Te-ai născut în America, dar în sufletul tău eşti japonez – zise Yde, privind ţintă în oglinjoara în care se reflecta faţa trandafirie a lui Abe. Cunoşti procedeele karate?

— Nu, eu am făcut box. Am luat parte şi la campionate...

— Boxul e o distracţie pentru copii. De box n-au decât să se ocupe fetele. Karate este însă, într-adevăr, ceva bărbătesc. Am să te învăţ cum să adormi pentru totdeauna un om cu o singură lovitură. Curat şi frumos!

Vila unde avea loc recepţia se afla pe panta lină a Punch-ball-ului. Veselia era în toi. Oaspeţii de onoare şedeau pe verandă, în jurul pastorului, un om în vârstă, cu o frumoasă coamă căruntă, semănând mai mult a dirijor sau violonist. Toţi purtau ghirlande de flori galbene în jurul gâtului.

În poiana din faţa casei, aşezate direct pe frunze de palmier, se aflau gustările. Ceva mai la o parte erau măsuţele, unde oaspeţilor li se serveau cocteiluri. Serveau havaiene pe jumătate goale, în fuste de un roşu şi galben aprins. Câteva japoneze tinere, împreună cu havaienele – toate în fuste din frunze mari – dansau „hula-hula”. Ceva mai la o parte, sub copaci, şedeau japonezi în cămăşi înflorate şi cântau la chitare cu strune de oţel.

— Bagă de seamă să n-o încurci cumva – îl avertiză Yde. Mă cheamă Domiago A hi no şi sunt japonez mexican.

Abe dădu din cap, se apropie de o japoneză în vârstă, cu faţa acoperită de un strat gros de pudră albă,

îmbrăcată într-un kimono de brocart cu desene argintii semănând cu solzi de peşte. Japoneza se înclină în faţa lui Yde şi-l pofti la o măsuţă, unde oaspeţilor li se serveau băuturi de fructe, coca-cola şi tonic-water. Lângă măsuţă stătea Mariko, într-o rochie de culoarea bananei, cu orhidee de mai multe culori prinse în păr.

— Ce serviţi? întrebă ea. Grape-tonic sau...

Yde se înclină:

— Am călătorit împreună cu vaporul din Japonia, vă amintiţi?

Uimită, Mariko făcu ochii mari:

— Dumneavoastră sunteţi? Mi-amintesc... Sunt foarte bucuroasă să vă văd. Se pare că eraţi bolnav şi veneaţi foarte rar pe punte. Aţi călătorit împreună cu un domn mai gras, cu mustăcioară. E şi el aici?

Yde râse încetişor:

— A avut ghinion. La San Francisco a nimerit pe mâna unei femei care l-a curăţat de bani şi s-a spânzurat. Mariko clătină din cap fără să spună nimic. Iar eu m-am stabilit aici. Lucrez la o plantaţie – continuă Yde. Şi-am de gând s-o aduc şi pe bătrâna mea mamă.

Mai adăugă că aici n-are aproape de loc cunoscuţi şi c-ar fi foarte fericit dacă fosta lui tovarăşă de călătorie l-ar ajuta, dându-i nişte sfaturi.

Mariko turnă suc de portocale într-un pahar şi, vârând înăuntru un pai, i-l întinse lui Yde. Îi spuse c-ar fi trebuit să se adreseze în primul rând biroului coloniei japoneze, dar ea, bineînţeles, va fi fericită să-l ajute cu ce-i va sta în putinţă. Îşi dădură reciproc adresa şi numărul de telefon. Yde îi spuse că este născut la Nagoia, iar Mariko îi spuse că şi răposatul ei tată se născuse acolo.

— Înseamnă, aşadar, că suntem aproape concetăţeni – zise Yde şi făcu o plecăciune.

În poiană începu dansul, Un tânăr smead, frumos,

filipinez probabil, se apropie de Mariko şi-o invită la dans. Mariko îşi ceru scuze şi plecă cu el.

Abe îl pofti pe Yde să ia loc pe iarbă, în faţa platoului cu gustări – salate de fructe, pui în unt de cocos, tăiţei cu caracatiţă, homari copţi în spuză şi peşte în sos dulce. O havaiană tânără îl servi pe Yde cu o cană de rachiu chinezesc de orez.

În faţa verandei începu concertul. Întâi se produse un cor de copii, interpretând Cântece japoneze, havaiene şi englezeşti, apoi un japonez în veşminte de samurai, în pantaloni largi şi lungi, începu să facă scamatorii.

La marginea poienii, unde staţionau maşinile, se plimbau agale, în spatele cocotierilor, doi indivizi: Bullygant, agent special al F.B.I.-ului, un bărbat brunet, îndesat, şi ajutorul lui, Riggs, un blond spălăcit, înalt şi cu ochelari de soare.

Îl urmăreau pe coreeanul An Huan Su, un bătrân costeliv, cu mustăţile subţiri, atârnând în jos, proprietarul magazinului de medicamente orientale. Coreeanul şedea într-un şezlong, alături de o americană corpolentă, cu pălărie roşie.

— Mi-au trimis-o direct acasă – spuse Bullygant, cu glas răguşit. S-ar putea să fie o glumă, dar s-ar putea să fie adevărat. Nu prea-mi vine să cred că acest coreean...

— I-ai raportat şefului? întrebă Riggs.

— Da. Shivers spune că orice anonimă trebuie privită cu prudenţă.

— Ţi-aduci aminte că anul trecut am primit o anonimă conţinând un denunţ împotriva proprietarului barului de pe North Street? Până la urmă s-a dovedit întemeiată. Am descoperit acolo două fumătorii de opiu.

Bullygant se scărpina în bărbie:

— Acolo era clar, se temeau de răzbunarea celui care întreţinea bordelurile. Pe când aici... De ce nu s-a

prezentat personal?...

— Şi ce e de mirare? Rigg’s ridică din umeri: I-e frică! Face parte dintr-o bandă secretă şi se teme să se dea în vileag. Dacă punem laba pe el şi înfundă puşcăria? I-e teamă şi de ceilalţi bandiţi. N-or să-i ierte trădarea. Şi nici cu banda nu vrea să rămână.

Bullygant îi răspunse cu glasul lui răguşit:

— Până acum, An Huan Su n-a fost suspectat niciodată. Dar în anonimă, informaţiile sunt exacte, în urma verificării s-a dovedit că, într-adevăr, un văr de-al lui a fost acum trei ani în Rusia şi i-a trimis de acolo o carte poştală, probabil cu un text cifrat. Aşadar, An Huan Su are legături cu Moscova.

— E foarte posibil că de-acolo vin cu vaporul agenţi de legătură şi-i transmit misiuni. Poate că Pearl Harbor interesează serviciul de informaţii al roşilor.

— Roşilor nu le arde acum de noi – bombăni Bullygant. Ce rost ar avea să spioneze aici?

— Ei pot să transmită informaţiile altor spioni şi să facă schimb de informaţii. Şi-n afară de asta, pot să facă diversiuni şi apoi să le pună pe seama altora. Ce indicaţii ţi-a dat şeful?

Bullygant strânse din umeri:

— Shivers zice că va trebui să ne ocupăm de farmacistul ăsta coreean. În anonimă se spune că în farmacia de pe Maunakea Street vin noaptea diverşi oameni şi că el, coreeanul, se duce adesea în port când sosesc vapoare. Oare o fi, într-adevăr, şeful agenturii ruseşti din Hawaii?

Riggs şopti:

— Dar dacă descoperim aici o filială a spionajului roşu? Ar fi grozav!

Bullygant icni încetişor şi scoase din buzunarul hainei un chiştoc de ţigară de foi.

16 octombrie

— Începutul operaţiei „Ospăţul lui Lucullus” a fost fixat pentru ora 20 – anunţă Gheişa. Vă prezentaţi toţi la oră fixă. Uniformă de semigală, se poate şi fără orhidee la butonieră. Parfum „Milord” sau „Dandy”. În caz de lipsă totală de bani, „Ambre” al lui Guerlain. Expresia feţei: cea mai sărbătorească.

Reuşise să dea o fugă până la frizeria hotelului „Mayflower”, să-şi ia de la croitor o nouă uniformă şi să-şi cumpere şi o şapcă, astfel că strălucea tot, ca un cuirasat care primeşte la bordul său vizita unui preşedinte.

Invitaţia făcută de Wilkinson îi mirase pe toţi. Până atunci, şeful direcţiei nu invitase niciodată pe niciun subaltern. Era întotdeauna ireproşabil de corect, dar îi ţinea pe toţi la distanţă. Totuşi, de data aceasta renunţase la obiceiul lui, de dragul surorii sale mai mici, Diana, o fată cu părul arămiu şi cu picioare lungi.

Era socotită una dintre cele mai bune jucătoare de tenis din capitală. Anul trecut, împreună, cu fostul aghiotant al fratelui său, căpitanui-locotenem Powei, ocupase locul doi în campionatul Departamentului Marinei. Succesul obţinut pe terenul de tenis a dus la solemnitatea de astăzi – logodna.

Ceremonia capitulării oficiale a înrăitului celibatar Tommy Powet trebuia să aibă loc în casa lui Wilkinson.

Primiseră invitaţii numai unii dintre subalternii lui Sifford – criptoanaliştii şi traducătorii de japoneză din Biroul T al lui Kramer. Pe scurt, fuseseră invitaţi numai cei care participau la „Magic”.

Page găsi cu greu casa lui Wilkinson. Rătăci mult cu maşina pe strada aceea îngustă, pe lângă vilele mici şi demodate, cu un singur etaj, acoperite de iederă, cu obloane la ferestre şi cu grădiniţe minuscule în faţă.

Wilkinson locuia într-o căsuţă vopsită verde-închis, vizavi de casa de rugăciuni a baptiştilor şi alături de un loc viran nu prea mare, pe care erau parcate maşini şi autobuze. Strada era foarte liniştită, fiindcă maşinile treceau arareori pe acolo. Dacă nu s-ar fi văzut cupola Capitolului, ce se înălţa deasupra acoperişului unui hotel din apropiere, ai fi avut impresia că te afli undeva, într-un orăşel de provincie.

La uşă, în loc de sonerie, se afla un ciocan de lemn. Page râse pe înfundate;

— Asta-i în stilul lui.

White râse şi el. Vila era în stilul tipic epocii colonizării Americii. Straturile cu gherghine din faţa verandei şi ciocănelul de lemn se armonizau perfect cu respectabilul şi cumpănitul Wilkinson, care semăna mai curând cu un pastor decât cu şeful serviciului de informaţii al marinei militare.

Uşa le-o deschise o negresă grasă, destul de plăcută la înfăţişare, cu o boneţică albă şi scrobită. În vestibul stăruia un miros de parfumun vechi aducând cu moscul.

Oaspeţii erau toţi prezenţi. Şedeau în salonul semirotund, cu mobilă Chippendale din mahon, şi pe veranda acoperită, ce dădea într-o curte interioară, cu gazon şi tufe tunse de măceş.

Printre musafiri, White îl recunoscu pe contraamiralul Terner, locţiitorul lui Stark, un bărbat înalt şi elegant. Alături de el şedea căpitanul de rangul III Makkolla, pirpiriu, smead, semănând mai degrabă cu un portorican.

Diana, într-un troacar de brocart japonez, îmbrăcat peste o rochie de seară, cu o diademă strălucitoare în păr, ca o coroană, servea oaspeţilor cupe cu cocteiluri.

Se apropie de White:

— Asta e „Daykiri”, ăsta e „Manhattan” şi ăsta este „B-and-B”. De care doriţi, amirale?

White făcu o plecăciune de modă veche:

— Mă măguliţi, ducesă. Mai am încă mult până la stelele de amiral.

Diana îşi scutură pletele:

— Pentru mine, astăzi toată lumea este o grădină paradiziacă şi toţi oamenii amirali.

Deodată, în faţa lor apăru silueta elegantă a Gheişei, care spuse înclinându-se:

— Chiar şi eu?

Diana îi atinse obrazul cu degetul mic:

— Nu, dumneata, Dick, eşti astăzi un adevărat prinţ.

— De Monaco – preciză Shriver, luând o cupă de pe tavă. De ruletă.

— Iar dumneavoastră? se adresă Diana lui Page. Vreţi un „Old Fashion”?

— Nu prea mă pricep la cocteiluri – răspunse stingherit Page. Aş vrea ceva mai tare şi mai iute.

— Atunci duceţi-vă în sufragerie. Acolo oficiază Tom. El o să vă pregătească un adevărat exploziv.

— Amirale Page, vă recomand un cocteil straşnic – spuse Gheişa –, câinele murat”. Se face din gin, grepfrut şi sare.

— În loc de gin e mai bine să pui votcă rusească – propuse Shriver.

Donahue se apropie de ei, cu paharul gol în mână. Strâmbând din nas, spuse:

— Să nu ne stricăm petrecerea cu nicio băutură moscovită. Dintre toate votcile, nu recunosc decât pe cea daneză, *aalborg aquavit*. E o băutură admirabilă. Te doboară fără să-ţi dai seama.

Luă o cupă de la Diana. Ridicând sus tava, fata trecu pe verandă. Donahue bău o înghiţitură şi, plescăind din buze, spuse:

— Direcţia germană de informaţii a şi anunţat că

sfârşitul războiului în Răsărit este un faptâmplinit. Ieri am fost la un *cocktail-party* la ataşatul militar german. Acolo s-a spus că armatele ruseşti sunt încercuite în regiunea Briansk şi dincolo de Smolensk. Drumul spre Moscova e deschis.

— Prostii! zise supărat Shriver. Azi-dimineaţă aghiotantul lui Wilkinson mi-a spus că ruşii au început să-şi retragă armatele din Extremul Orient şi le trimit pe frontul Moscovei.

— Ruşii au aflat probabil că japonezii n-or să-i atace – spuse White. Ruşii au un serviciu de informaţii excelent.

Donahue pufni zgomotos:

— Dac-ar fi avut un serviciu bun de informaţii, ar fi ştiut din timp despre atacul lui Hitler, nu s-ar fi lăsat atacaţi pe neaşteptate în acea dimineaţă de duminică...

— De data asta însă, ruşii au aflat că japonezii or să-i atace – declară cu un aer autoritar Gheişa. Şi de aceea îşi vor retrage armatele din Primorie. Dintr-o clipă într-alta pot să piardă Moscova, aşa că n-o să le mai ardă să apere Vladivostokul.

White făcu un gest de lehamite cu mâna şi ieşi pe verandă. Acolo Kramer discuta plin de însufleţire cu doamnele. Era vorba de propunerea pe care anul trecut America o făcuse francezilor de a le da un torpilor de cel mai nou tip, în schimbul Venerei din Millo. Afacerea nu se încheiase deoarece francezii, cu toată situaţia lor disperată, s-au încăpăţânat. Kramer fu de părere că ar fi trebuit totuşi să le mai dea, pe lângă torpilor, şi vreo două submarine. Părerile doamnelor erau împărţite. Unele considerau că un asemenea schimb era inadmisibil. După părerea altora, trebuia să li se propună francezilor nu un torpilor, ci alimente.

În toiul discuţiei, Wilkiason şi Diana invitară oaspeţii la masă. White şi Page se aşezară la capătul mesei, în

apropierea logodnicilor, unde se aflau tinerii până la gradul de căpitan-locotenent. Gheişa se simţea în elementul său: glumea, spunea anecdote, îi imita pe cântăreţii celebri de jaz şi făcea diferite scamatorii. Stârni chiar aplauzele entuziaste ale comesenilor când scoase de după gulerul lui Page un sutien de dantelă.

La celălalt capăt al mesei, unde stăteau şefii, se auzeau frânturi de discuţie. Se comentau ultimele veşti primite de la Tokio, referitoare la căderea guvernului prinţului Konoe şi la venirea la piliere a generalului Todzio.

Terner îşi exprimă părerea că schimbarea cabinetului la Tokio nu înseamnă altceva decât ascuţirea rivalităţii dintre curtea imperială, armată şi marină. Majoritatea demnitarilor din jurul împăratului vor să ajungă la o înţelegere cu America. Toată problema se reduce la găsirea posibilităţii încetării războiului cu China, păstrând însă intact prestigiul Japoniei.

— Ambasadorul Nomura este şi el pentru convenţie – spuse Wilkinson. Niciun japonez lucid nu doreşte războiul cu noi.

Page îi dădu un cot lui White şi-i şopti:

— Uită-te atent la Makkolla. Judecând după expresia feţei, nu împărtăşeşte optimismul nătâng al şefilor.

Donahue aduse vorba de armata de Cuantun, spunând că a fost dublată ca număr şi că Secţia I a statului-major al Japoniei a început să elaboreze un nou plan de atac al Siberiei, prevăzându-se lovituri simultane pe câteva direcţii.

White şi Page nu rămaseră la dans şi refuzară să joace bridge. Donahue căuta să-l convingă pe White să joace cu Wilkinson şi cu Terner. Era un prilej nimerit să-şi cunoască mai îndeaproape şefii. Donahue îl prezentă pe White drept un maestru al bridge-ului.

— Mâine dimineaţă trebuie să fiu la birou devreme –

spuse White. Am telefonat ofiţerului de serviciu şi acesta mi-a spus că a sosit un teanc întreg de „Magic”.

Donahue îi puse mâna pe umăr lui White:

— Îmi pare foarte rău că pleci. I-am vorbit despre tine şi soţiei lui Terner şi ei îi plac discuţiile elevate despre poezie. Dar ce mai e cu romanul tău epistolar cu nimfa din Hawaii?

— Chiar acum am primit o scrisoare de la ea. Îmi scrie că a făcut cunoştinţă cu un japonez care a călătorit cu noi pe acelaşi vapor din Yokohama. S-a angajat la o plantaţie şi s-a hotărât să se stabilească în Honolulú. Se pare că a trecut printr-o tragedie personală şi şi-a părăsit patria pentru totdeauna.

— Cine-i acest japonez? întrebă Donahue.

— Un oarecare Akino, supus mexican.

— Şi pentru ce-ţi scrie despre acest cunoscut? Ca să te facă gelos?

— Nu. Îşi împărtăşeşte impresiile ca unui prieten.

— Transmite-i salutul meu sincer, din toată inima – şi Donahue îşi duse mâna la piept. Eu totuşi cred că este spioană japoneză. Fii prudent!

Fiindcă micul hotel unde locuiau White şi Page era în apropiere, iar ei doreau să ia puţin aer, se hotărâră să facă o mică plimbare. White se aşeză la volan pentru că Page băuse mai mult decât trebuia.

Străbătură Massachusetts Avenue şi când ajunseră în dreptul ambasadei japoneze, White micşoră viteza. Numai la o singură fereastră largă se vedea lumină prin storurile lăsate. Poate că acolo lucra criptoanalistul cifrând textul ultimei telegrame, aceeaşi care mâine va apărea pe biroul lui White.

Porniră în goană până la observatorul maritim, apoi întoarseră spre oraş, dar pe alt drum. Mai la sud de parcul Montrose şi de cimitirul Okhill, lângă pod, Page îl rugă pe

White să oprească o clipă, ca să-şi aprindă luleaua. După ce porniră din nou, se lăsă pe spateaza scaunului şi spuse printre dinţi:

— Şi Stăpânul, şi Terner, şi Wilkinson al nostru doresc cu ardoare ca japonezii să-i atace pe ruşi. Şi sunt atât de siguri de asta, că iau dorinţa lor drept realitate. Este cea mai primejdioasă eroare. White încuviinţă din cap. Şi cei din armată cred la fel. Acolo toată conducerea, începând cu generalul Marshall, este obsedată de ideea asta. Aşteaptă atacul japonezilor în Primorie şi sunt ferm convinşi că aşa se va întâmpla. E interesant ce gândeşte preşedintele. Page îşi scoase luleaua din gură: Probabil că Marshall şi Stăpânul îi servesc „Magic”-ul într-un sos corespunzător, străduindu-se să denatureze adevărul. Noroc că Roosevelt are mintea limpede. Dar tendinţa şefilor noştri mă îngrijorează foarte mult. Totul se poate sfârşi rău.

— Se poate sfârşi rău – repetă mecanic White.

5 *noiembrie*

Ambasada semăna cu un conac pierdut în munţi şi izolat de toată lumea. Viaţa la ambasadă era extrem de monotonă, apăsătoare şi plicticoasă. Cei ce locuiau acolo – câteva zeci de familii – se plictisiseră de moarte unul de celălalt. Toate subiectele de discuţie fuseseră epuizate. Nu mai aveau ce discuta. Nu mai aveau de ce să se certe şi pe cine să bârfească. Toţi ştiau totul unul despre altul, până în cele mai mici amănunte.

Se plictisiseră de moarte de vizitele făcute la conacele vecinilor – la ambasadele şi misiunile altor ţări. De fiecare dată acelaşi lucru – *five-o’clockuri* cu ceai Lipton şi crochete cu brânză, *cocktail*-partyuri cu cupe pline cu amestecuri de băuturi tari şi slabe. Şi recepţii cu aceleaşi gustări reci, pe care trebuia să le mănânci stând

în picioare.

De fiecare dată unul şi acelaşi lucru. Totul era hotărât o dată pentru totdeauna: la ce ocazii să-ţi pui haina neagră şi pantalonii reiaţi sau fracul şi cilindrul, până la ce oră se poate purta smochingul, când se cuvine să pui mănuşile galbene şi când cele albe, când trebuie să pui papionul alb şi când cel negru, care colţ al cărţii de vizită trebuie îndoit şi ce însemnări trebuie făcute pe cartea de vizită.

Receiving-line: la intrarea în sală, când toţi se aşază la rând, în frunte cu ambasadorul şi soţia lui, şi sfârşind cu al treilea secretar şi cu soţia lui. Urmează apoi salutul protocolar, zâmbete, strângeri de mână şi fraze ocazionale, iar peste un ceas şi jumătate, din nou *receiving-line*, de data asta pentru a-ţi lua rămas bun, şi din nou strângeri de mână şi saluturi conform etichetei.

A face vizite la celelalte conace şi a primi musafiri intrau în obligaţiile de serviciu. Şi asta de câteva ori pe săptămână, şi de fiecare dată acelaşi lucru, aşa cum s-a stabilit o dată pentru totdeauna, în vecii vecilor, cât timp vor exista pe pământ diplomaţi, cu regulile lor de protocol diplomatic de neclintit.

Viaţa monotonă, îngrozitor de plictisitoare a conacului era din când în când întreruptă de sosirea curierilor. Aceştia aduceau veşti din patrie şi din toată lumea, unde viaţa îşi urma cursul ei, care nu semăna deloc cu ceremoniile închistate de la *cocktail-party*-uri şi recepţii.

De fiecare dată când soseau curierii diplomatici din Tokio, ambasada prindea viaţă, de parcă toţi făceau injecţie cu apă vrăjită, începând cu ambasadorul şi terminând cu băiatul care spăla maşinile. În afară de corespondenţa oficială şi scrisori de la rude, curierii diplomatici mai aduceau ceva fără de care niciun japonez nu poate să trăiască pe meleaguri străine: soia, ceai

verde, pastă de bob, miso pentru supa de dimineaţă şi alge presate.

În primul rând, pe toţi funcţionarii ambasadei îi interesau scrisorile trimise de colegii lor, din care aflau diferite veşti de la ministere şi unele noutăţi ce nu se publicau în ziarele din Tokio. Cele mai importante noutăţi din Japonia se transmiteau acum în şoaptă, la ureche şi, dacă parveneau în scris, atunci numai prin scrisori ce nu treceau pe la cenzura militară. Tocmai astfel de scrisori aduceau curierii diplomatici.

Ambasadorul Nomura era foarte fericit că sosise vechiul său prieten din Şanhai, partener de *madjong*, colonelul Maruya. În ultimul timp, în calitate de curieri diplomatici, veneau din ce în ce mai des militari, sub înfăţişarea unor funcţionari ai Ministerului Afacerilor Externe, fiindcă numai ofiţerilor de carieră li se putea încredinţa corespondenţa cuprinzând importante secrete de stat.

Ambasadorul hotărâse să stea de vorbă cu musafirul său între patru ochi. Maruya era un om bine informat şi de la el putea să afle multe. Plecară, aşadar, la cimitirul militar Airlinghton, unde lăsară maşina la poartă şi o porniră pe jos, pe cărarea ce trece prin dreptul unei coline verzi ca smaraldul şi brăzdată de rânduri albe şi drepte de lespezi.

— Ce bine seamănă cu pietrele de *madjong* – observă zâmbind Maruya.

Nomura privi poiana acoperită cu gazon, ce se întindea dinaintea lor – era pustie.

— Tare mă tem că-n curând pietrele de aici se vor înmulţi – bolborosi el. Totul arată că începe un mare joc. Şi pe-o tablă uriaşă numită Oceanul Pacific.

— Ambasadorul Kurusu va veni aici peste câteva zile. S-a hotărât să fie trimis cu avionul.

Nomura zâmbi:

— Sunt sigur că n-a zburat niciodată cu avionul. Te pomeneşti că o să moară de frică. Ambasadorul se opri, îşi scoase ochelarii de soare, îi şterse cu grijă şi-i puse din nou. Eu nu-nţeleg la ce se gândesc ai noştri din Tokio. O ţin una şi bună: „Niciun fel de concesii, nimic nimicuţa”. Şi-n acelaşi timp: „Căutaţi totuşi să vă înţelegeţi cu Hull, să-l convingeţi”. Şi-i la fel de uşor să-l convingi ca pe un Buda de piatră. Nu mai avem despre ce vorbi. Pur şi simplu, stăm şi tăcem, apoi începem să moţăim. Mai ales Hull.

— El nu fumează?

— Nu. Nici eu, nici el nu suntem fumători. El ţine nişte mătănii în mână şi le tot învârteşte pe degete, iar eu privesc gobelinurile din spatele lui, unde sunt reprezentaţi, în ordine cronologică, toţi preşedinţii Americii. Mi i-am întipărit în minte pe toţi blestemaţi ăştia.

— Păcat că nu puteţi juca *madjong*.

Nomura oftă:

— Eu nu ştiu dacă ai noştri vor, într-adevăr, să ne înţelegem... Sau toate discuţiile astea sunt purtate pentru a-i induce în eroare.

— De bună seamă că vrem să ne înţelegem. Şi la rândul său, Maruya oftă. Condiţiile noastre sunt extrem de clare şi simple. America trebuie să suspende ajutorul dat Ciunţinului, să recunoască staţionarea trupelor noastre în China şi Indochina şi să abroge interzicerea exportului în Japonia.

Nomura clătină supărat din cap:

— Oare cei de la Tokio cred în mod serios că America va înghiţi asemenea condiţii? Noi cerem ca America să accepte tot ce-i cerem, fără ca ea să primească nimic în schimb. Îi cerem Americii capitularea fără dreptul de a trage un foc de puşcă. Asta este egal cu a cere unui jucător de *madjong* să nu înceapă jocul, să se recunoască

bătut şi să plătească banii. Ce idiot poate să sconteze pe aşa ceva?

Maruya chicoti, dar nu-i răspunse. Nomura îl întrebă:

— Este adevărat că cei din marină au început să se certe între ei? Au ajuns până la noi astfel de zvonuri.

— O parte din marină s-a grupat în jurul ministrului marinei şi consideră că o să ne fie greu să purtăm un război de lungă durată, pentru că totul se opreşte la rezervele de petrol. Iar ofiţerii din statul-major general al marinei, toţi ca unul, îl sprijină pe şeful lor: „O să le-arătăm noi americanilor o a doua Ţuşima, de astă dată hotărâtoare, în mijlocul oceanului, lângă Panamá! Şi America o să capituleze!” Amiralul Nagano şi adepţii lui consideră că nu va fi un război de lungă durată.

— Dar cei din armată?

— La ei, înţelegerea este unanimă: toţi ca unul vor să lupte. La sfârşitul lui noiembrie, totul va fi gata. Planurile operaţiilor împotriva Malayei, Birmaniei, Filipinelor, Indoneziei şi Indiei vor fi elaborate definitiv. Acum se pun la punct ultimele detalii. De aceea, deocamdată, trebuie...

Nomura zâmbi ironic:

— Deocamdată trebuie să-l vizităm într-una pe Hull, să privim cum îşi deapănă mătăriile şi să numărăm preşedinţii de pe perete. Şi toate acestea până la momentul potrivit.

După o scurtă pauză, Maruya îl întrebă:

— Dar ce crede Roosevelt?

— El, din păcate, este intransigent în această privinţă şi nu cred că o să accepte unele concesii până când noi n-o să acceptăm să ne retragem trupele din China.

Maruya clătină din cap:

— Rezultă, aşadar, că nu mai avem niciun fel de speranţă.

— Cum de nu... Există totuşi o speranţă. Altfel, de

mult aş fi cerut cu insistenţă să fiu rechemat. Speranţa constă în faptul că o parte destul de mare a politicienilor americani, cum ar fi Truman, Hoover, senatorii Nye, Taft şi alţii, nici nu vrea s-audă de intrarea Americii în război, nici în Europa şi nici în Asia. Ei îi simpatizează în mod vădit pe nemţi şi sunt destul de bine intenţionaţi faţă de noi. Aşa că încearcă să-l convingă pe Roosevelt să-şi asume rolul de mediator între Tokio şi Ciunţin.

— Şi pe dumneavoastră, probabil, vă prelucrează în acest sens? zâmbi Maruya.

— Pe mine mă copleşesc cu amabilităţi. Ministrul poştelor, Walker, bancherul Baruch şi pastorul Drawgt, toţi trei sunt filojaponezi înfocaţi. Ei sunt convinşi că, de îndată ce o să ne înţelegem cu America şi o să încheiem pacea cu Ciunţinul, diviziile noastre vor porni spre Urali.

Amândoi izbucniră în râs. Ajungând la scara ce duce spre monumentul soldatului necunoscut, o porniră înapoi şi ieşiră pe malul râului. Soarele, care apunea, lumina coloana monumentului lui Lincoln. În spatele lui strălucea obeliscul lui Washington, semănând cu o sabie.

— Dar vişinii noştri unde înfloresc? întrebă Maruya.

— În jurul obeliscului. După ce tăcu puţin, Nomura spuse gânditor: În general, misiunea mea este de a-i duce de nas pe americani, de a tărăgăna convorbirile până când cei din armată vor fi gata pregătiţi şi se va lămuri soarta Rusiei. Un rol greu. Mult mai potrivit pentru un actor decât pentru un amiral. Dar n-ai ce să-i faci: trebuie să-l slujeşti pe împărat.

Maruya dădu din cap. Se urcară în maşină şi porniră încet spre oraş. Maruya ceru să treacă pe lângă reşedinţa lui Roosevelt. Maşina porni spre Pennsylvania Avenue şi ocoli Casa Albă dinspre sud. Steagul nu era arborat, deci preşedintele lipsea. Se afla probabil la vila sa dinafara oraşului. Pe pajiştea din faţa reşedinţei, câţiva şcolari

jucau base-ball.

Ambasadorul îşi conduse oaspetele la hotelul „Wardman-Park”.

— De obicei, reţinem camere pentru curierii noştri diplomatici la hotelul „Fairfax”. Dar de data asta, am reţinut pentru dumneavoastră o cameră la acest hotel. La etajul III locuieşte însuşi Hull. Pe unii dintre ambasadori îi primeşte chiar aici, în mod neoficial.

— Probabil că hotelul e înţesat de copoi – şi Maruya zâmbi. Va trebui să fiu prudent până şi cu hârtiuţele pe care le arunc la coş.

Maruya coborî din maşină şi-i mulţumi ambasadorului pentru plimbare. Nu apucă să se îndepărteze bine, că de maşină se apropie un american înalt, cărunt, îmbrăcat tot în negru. Şi el coborâse atunci dintr-un taxi, Văzându-l pe ambasador, flutură mănuşa spre el. Nomura porunci şoferului să deschidă portiera.

— Ce mai faceţi, amirale? îl salută el pe american.

— Ce mai faceţi, amirale? îi răspunse acesta.

Amiralul Pratt, vechi prieten al ambasadorului, îl invită cu un gest:

— Voi fi foarte fericit dacă veţi urca până la mine. Şi eu locuiesc în acest hotel amărât. Ai mei sunt plecaţi la Philadelphia şi eu m-am mutat aici. Aş vrea să vă spun câteva lucruri interesante, amirale, şi cu totul în particular.

Pratt şi Nomura se îndreptară spre lift, prin holul pustiu. Pratt ocupa o cameră mică la etajul IV, la capătul coridorului. Ferestrele dădeau într-o curte murdară, ticsită de furgonete.

Ambasadorul refuză şi whisky-ul, şi cafeaua. Prietenii începură să vorbească de trecut. Îşi amintiră de vremea când Nomura era ataşat naval la Washington şi juca duminica golf cu Pratt, care lucra la statul-major. Pratt îi povesti amănunţit ce-i face familia, despre guta care-l

necăjea, despre partidele de popice cu ministrul marinei Knox. Isprăvind această discuţie intimă şi prietenească, Pratt încuie uşa cu cheia, acoperi telefonul cu o pernă şi, aşezându-se în fotoliu, alături de ambasador, îl lovi cu palma peste genunchi:

— Prost merg treburile, prietene, foarte prost!

— Foarte prost! consimţi Nomura. Majoritatea celor din armata noastră s-au situat pe poziţii intransigente, dar maiestatea sa doreşte sincer să găsească o bază datorită căreia să ajungem la o înţelegere. Orice compromis e mai bun decât războiul. Războiul dintre noi va fi o catastrofă pentru ambele părţi. E îngrozitor chiar să te gândeşti.

— Noi, militarii, ştim mai bine decât toţi ce-nseamnă războiul. În condiţiile tehnicii moderne, războiul este o încleştare în care vor pieri amândouă părţile spre bucuria altora. În războiul dintre noi, învingător va fi un al treilea.

— Eu fac orice ca să schiţez un drum spre un compromis oarecare, dar nu iese nimic. Nomura îl privi ţintă pe Pratt: Ajutaţi-mă!... Conştiinţa mea refuză să accepte un război între ţările noastre. Este prea monstruos.

— Am vorbit cu Hull de câteva ori – rosti gânditor Pratt. Bătrânul susţine că Congresul nu va ratifica nici într-un caz condiţiile prezentate de cei din armata voastră. America îşi vede prestigiul diminuat dacă va accepta ca Japonia să-şi menţină trupele în China. Discut cu dumneavoastră ca prieten... din proprie iniţiativă. Trebuie să găsim neapărat un teren...

Nomura dădu din cap:

— Trebuie să găsim ceva. Fie chiar şi temporar. Numai ca cele două părţi să-şi păstreze prestigiul.

Pratt îl bătu din nou pe genunchi pe ambasador:

— Trebuie să găsim un oarecare *modus vivendi*, o formulare acceptabilă pentru ambele părţi. Va fi cea mai

mare idioţenie dacă ne vom încăiera. Şi, coborând glasul, Pratt continuă: Apropo, trebuie să-ţi spun că avem informaţii referitoare la faptul că ruşii au început să-şi retragă armatele din Extremul Orient. Vor să-i oprească pe nemţi în înaintarea lor spre Moscova.

— Şi noi ştim asta – spuse Nomura, cu glas la fel de scăzut. Noi nu credem însă că nemţii vor reuşi să le vină repede de hac ruşilor. Procesul de lichidare a puterii militare a Rusiei va fi destul de îndelungat.

— Dar dacă războiul va izbucni între noi – şi Pratt duse un deget în dreptul nasului – situaţia se poate schimba radical.

— Şi nu în folosul ţărilor noastre – observă Nomura.

Pratt îşi trase fotoliul alături de ambasador şi începu să-i vorbească încetişor:

— Atât noi cât şi dumneavoastră trebuie să ne păstrăm libertatea de acţiune. Nici într-un caz Japonia nu trebuie să intre în război împotriva noastră şi a Angliei. Dumneavoastră trebuie să vă păstraţi flota intactă. Acesta este atuul vostru principal. Şi la viitoarea conferinţă de pace, glasul dumneavoastră va răsuna foarte impunător, sprijinit fiind de cele mai noi nave de linie şi portavioane. Iar noi o să vă susţinem în problema Sahalinului şi a Primoriei.

Nomura îşi scoase ochelarii şi-şi privi vechiul prieten, mijindu-şi singurul său ochi:

— Dar în privinţa Kamciatkăi? întrebă el cu voce dulceagă.

Pratt îşi plimbă privirile peste harta Americii, aliniată pe un perete:

— Kamciatka, dragul meu, se învecinează cu Alaska noastră.

Nomura privi şi el harta şi spuse încet, dar insistent:

— Kamciatka se învecinează cu insulele noastre

Kurile.

Pratt îi răspunse pe un ton împăciuitor!

— Toate problemele acestea vor figura pe ordinea de zi a viitoarei conferinţe de pace. Acum e prea devreme să vorbim despre ele. În momentul de faţă trebuie să ne gândim cum să evităm o catastrofă în Oceanul Pacific.

— Ai dreptate! consimţi Nomura. În niciun caz, noi nu trebuie să ne războim între noi aici. Am să depun toate eforturile pentru ca, într-un fel oarecare, să ieşim din impas. Sunt gata să-mi dau viaţa pentru ca America şi Japonia să meargă mână-n mână, asigurând pacea în Oceanul Pacific.

Pratt se sculă şi-i puse mâna pe umăr:

— Trebuie neapărat să ajungem la un compromis. Şi într-o formă care să asigure menţinerea prestigiului Japoniei în problema evacuării trupelor japoneze din China. Trebuie să ne înţelegem în principiu, iar asupra termenului de evacuare trebuie elaborată o formulare cât mai elastică. Haide să ne gândim la acest lucru. Dar vă rog să reţineţi că discuţia noastră este absolut neoficială, particulară... Totul să rămână între noi doi.

Nomura se sculă din fotoliu şi făcu o plecăciune.

— Şi mai trebuie să ne gândim – spuse el – sub ce formă America va putea abroga restricţiile impuse comerţului americano-japonez. Amândouă părţile trebuie să găsească compensaţii corespunzătoare pentru a crea premisele în vederea unei înţelegeri principiale, privind baza unui compromis.

În loc să-i răspundă, Pratt îşi împreună degetul mare şi arătătorul, formând litera „O”, şi-şi repezi bărbia în sus, ceea ce însemna: O.K!

Coborî împreună cu ambasadorul cu liftul şi-l conduse până la maşină.

6 *noiembrie*

Era vădit că, pe fiece zi, caracterul lui White se schimba în rău. Devenise irascibil, nu ştia să se mai stăpânească, pentru orice lucru de nimic sărea cu gura la alţii, mai ales la Page. Şi toate astea din cauza muncii.

Era mult de lucru şi totul trebuia rezolvat urgent, cu maximum de rapiditate – şefilor nu le plăcea să aştepte. Şefii nu acceptau niciun fel de explicaţii cu privire la faptul că japonezii şi, mai ales, ministrul afacerilor externe al Japoniei şi ambasadorii lor, când venea vorba despre probleme extrem de delicate, recurgeau la fraze extrem de întortocheate, folosind construcţii gramaticale extraordinar de complexe, ceea ce îngreuna sensul textului.

În afară de aceasta, amiralul Nomura întrebuinţa de multe ori terminologia atleţilor de profesie. Iar foarte mulţi termeni nu puteau fi găsiţi în niciun dicţionar japono-englez sau în dicţionarul filologic al limbii, nici chiar în *Takenobu* şi nici în *Kotobanoydzumi*, deoarece autorii acestor dicţionare – nişte filologi venerabili – erau cu desăvârşire ignoranţi în materie de sport.

— Ei, poftim... – şi Page îşi scoase ochelarii şi începu să clipească nedumerit cu ochii lui miopi. *Nodo* înseamnă gât, iar *va* laţ, prin urmare, *nodova* înseamnă laţul de gât. Dar nu prea are sens.

White oftă zgomotos:

— Trebuie descifrat după sens, după context – şi, ridicând glasul, continuă: Spune-mi, ce-ai în Cap, creieri sau tărâţe?

Page ridică vinovat din umeri:

— Nomura scrie că este alungat cu „nodova” de pe poziţia ocupată de el. Dacă are un laţ pe gât, asta înseamnă că omul ori este spânzurat ori sugrumat, dar nici într-un caz izgonit... Nu prea înţeleg despre ce-i vorba.

După ce se gândi puţin, White explică:

— *Nodova* este un procedeu de luptă: cu degetele de la o mână strângi bărbia adversarului, îi dai capul pe spate, iar cu cealaltă mână îl împingi în piept şi-l scoţi afară din arenă.

Page înjură şi începu să blesteme pe rând pe ambasador, pe atleţii japonezi, pe Wilkinson şi pe Makkolla, Biroul T şi ziua când luase hotărârea să înveţe limba japoneză la Universitatea din Columbia, în loc să se înscrie la Facultatea de homeopatie a Universităţii din Michigan. Drept încheiere, mai blestemă şi seara când îl întâlnise pe White la un concert şi se lăsase convins să lucreze în Biroul T.

— Trebuia să plutesc liniştit pe un vaporaş, să respir aerul curat al mării şi să nu văd în faţa ochilor aceste blestemate telegrame cu blestematele lor de construcţii gramaticale lungi de câţiva metri, cu interpretări potenţiale, cu tot felul de *afixe*. Dându-şi un pumn în cap, Page exclamă: Idiot ce sunt!

Iar White blestema Biroul federal de investigaţii. Nu demult se primiseră de la F.B.I. informaţii referitoare la faptul că fratele soţiei lui Shriver luase parte la războiul din Spania, că luptase de partea roşilor, iar acum lucrează la Komintern. Wilkinson ordonase ca Shriver să fie scos imediat de la „Magic”.

şi ceruse Serviciului de contrainformaţii al marinei militare să facă cercetări dacă nu cumva secretele Biroului T au nimerit la comuniştii americani.

Cazul lui Shriver deschise ochii lucrătorilor din cadrul Biroului T. Aşadar, erau urmăriţi de agenţii F.B.I.-ului. Gheişa, de pildă, se jura încredinţându-i că toată corespondenţa particulară a celor care lucrau la „Magic” era cenzurată, toate convorbirile lor telefonice interceptate, iar copoii îi filau pe toţi.

— Curând vor trece şi la alte măsuri – spunea Gheişa, coborându-şi glasul până la şoaptă. O dată pe lună vom fi chemaţi la spitalul marinei şi ni se va injecta într-un anumit loc un ser special de amital pentotal şi coniac. După injecţie, omul adoarme imediat şi începe să vorbească în somn, spunând tot ce are pe suflet. Mărturisirile vor fi notate de stenografă şi citite de Stăpân şi de ajutorii lui apropiaţi: Terner, Ingersol şi Wilkinson. Un exemplar va fi anexat la dosarul personal, iar un altul trimis la secţia specială a F.B.I.-ului pentru a fi introdus în ancheta personală, pe coperta căreia va fi înscrisă denumirea convenţională a fiecărui suspect. Aşa, de pildă, White va primi porecla de Şarpele-cu-ochelari, Page de Păianjen, iar eu, mai mult ca sigur, de Vaca-Domnului.

Curând după îndepărtarea lui Shriver, Biroul T îl pierdu şi pe Gheişa. E drept, pentru scurt timp însă. Makkolla îl detaşă temporar la criptoanaliştii armatei terestre, cărora li se încredinţase nu de mult, în afară de prelucrarea „Magic”-ului, să se ocupe de studierea codurilor militare japoneze. Ca material auxiliar, figurau radiogramele japoneze interceptate pe teatrul de operaţii militare din China. În afară de aceasta, celor de la „Magic”-ul armatei terestre li se încredinţase şi descifrarea materialelor primite de la F.B.I. – diferite criptograme găsite asupra agenţilor japonezi arestaţi.

Specialiştii în descifrarea codurilor aveau nevoie de oameni care cunoşteau perfect limba japoneză. Aceştia trebuiau să-i ajute, indicându-le ce literă sau ce cuvânt poate fi într-un loc sau altul al textului descifrat – fără consultarea acestora nu se puteau face niciun fel de prezumţii juste.

Gheişa fu pus să dea o declaraţie în scris că nu va divulga munca secretă pe care o îndeplinea în cadrul armatei, dar, întrucât în declaraţie nu se spunea că trebuie

să-şi ţină gura şi când vine la Biroul T, el îi povestea lui White şi lui Page cum, împreună cu criptoanaliştii de la armată, vânează diferite secrete.

Din cuvintele lui reieşea că este nevoit să facă o muncă la fel ca aceea pe care o efectuase pe vremuri savantul francez Champollion. Ba poate chiar mai grea, deoarece faraonii egipteni nu făceau spionaj împotriva Statelor Unite ale Americii.

Lui Gheişa îi plăcea mai ales descifrarea diferitelor inscripţii cifrate găsite asupra spionilor japonezi.

Odată veni la birou, cu faţa strălucind de bucurie:

— Stimaţi gentlemani, am făcut cea mai mare descoperire posibilă – zise el, aşezându-se pe marginea biroului lui Page – şi o spun fără falsă modestie şi fără niciun fel de exagerare. Şi, vă rog, nu zâmbiţi cu scepticism înainte de a auzi ce-o să vă spun. Aceleaşi zâmbete le-a văzut şi Copernic, şi Galilei, şi Newton la vremea lor. Am găsit cheia descifrării întregii criptografii a spionilor japonezi. De azi înainte, toate însemnările codificate ale japonezilor pot fi descifrate la fel de uşor cum ai deschide o cutie cu sardele.

White strecură printre dinţi:

— N-am timp s-ascult toate prostiile tale! întinde-o de-aici!

Gheişa îl privi pe Page, acesta clătină din cap, dar apoi se milostivi şi-i spuse:

— Bun, dă-i drumul! Dar să te-ncadrezi în două minute, cât îmi aprind luleaua.

Bineînţeles că Gheişa nu se încadră, însă atât Page cât şi White îl ascultară cu atenţia cuvenită.

Cele povestite de Gheişa erau destul de interesante.

Acesta constatase că toţi spionii japonezi, până şi cei mai rafinaţi, sunt nişte copii lipsiţi de viclenie. Când trebuie să întocmească un text secret, nu se mai obosesc

să găsească un procedeu nou, ci folosesc unul dintre procedeele cunoscute în literatura universală a romanelor detective.

Aşa, de pildă, spionul Ysidzaka, prins la San Diego, anul trecut, în rapoartele sale în care arăta locurile de amplasare a bateriilor antiaeriene, folosea aceeaşi metodă indirectă, descrisă în nuvela lui Bayle „Grădina cu viorele”.

Iar căpitanul-locotenent Kawabata, arestat în mai, anul acesta, lângă Fresno, avea asupra lui o scrisoare cifrată după acelaşi procedeu ca în „Lădiţa de Crăciun furată” a lui Lilian de La Tour, unde literele erau înlocuite cu valori de cinci semne.

Unii japonezi utilizează metodele pe care le descrie Conan Doyle în „Valea groazei”, indicând numerele de ordine ale paginilor, rândurilor şi literelor, iar drept cheie folosesc anuarul; alţii folosesc metoda înlocuirilor descrisă de Anthony Winn în nuvela sa „Dubla cifră 13”. Alţii folosesc metodele despre care se vorbeşte în „Cea mai mare afacere a lui Frenefh a lui Krofts, adică cifrează luând drept bază tabelele de acţiuni. Iar doi pescari japonezi, prinşi la începutul anului lângă Canalul Panamá, aveau asupra lor însemnări cifrate cu ajutorul catalogului magazinului de flori – exact ca în nuvela Agathei Christie „Patru suspecţi”.

— Iar la Edgar Poe, în „Cărăbuşul de aur”... – interveni White.

Gheişa îl întrerupse, făcând o schimă dispreţuitoare:

— Metode atât de primitive ca cele din „Cărăbuşul de aur” al lui Poe sau în „Gloria Scott” şi în „Cercul roşu” ale lui Conan Doyle nu le mai folosesc azi nici chiar copiii înapoiaţi mintal.

— Aşadar, minunatele descoperiri ale locotenentului Crife – începu Page – constau în aceea că...

— Einstein a avut nevoie de o pagină şi jumătate

pentru a expune teoria relativităţii – spuse Gheişa. Iar concepţia mea nu necesită decât trei rânduri şi poate fi formulată astfel: pentru descifrarea criptografiei spionilor japonezi trebuie să-ţi reaminteşti metodele pomenite în romanele poliţiste ale scriitorilor celebri în acest gen.

— Aşadar, trebuie citită toată această aiureală despre detectivi? Citind asemenea cărţi... – şi Page se uită ţintă la Gheişa – devii cretin.

Gheişa dădu din umeri:

— Toată lumea ştie că preşedintele Roosevelt este admiratorul acestei literaturi. Eu însă nu-l socotesc cretin.

— Spune-mi, mai ai mult de lucru acolo, la armată? întrebă White. Aici nu ne mai vedem capul de treabă, iar dumneata te ocupi cu toate rebusurile astea neroade.

— Şefii hotărăsc, ei ştiu mai bine – răspunse Gheişa. E posibil să mi se propună să întocmesc instrucţiuni secrete pentru criptoanaliştii noştri. Veţi primi câte un exemplar cu autograf.

— În locul autografului, aş prefera să-l am pe autor în persoană – spuse White. Pur şi simplu, ne înecăm în torentul de „Magic”-uri. Japonezi au înnebunit de-a binelea!

Într-adevăr, era foarte mult de lucru.

În primele zile ale lui noiembrie se primiseră o sumedenie de telegrame lungi pe adresa ambasadorului Nomura. În aceste telegrame se sublinia în fel şi chip importanţa extremă a tratativelor referitoare la propunerile formulate din nou de Japonia: 1. trupele japoneze să rămână în China şi Indochina până la un anumit termen, după care urmează să se retragă;

2. America va trebui să convingă Ciunţinul să încheie pace cu Japonia.

Telegrama sosită din Tokio la 4 noiembrie se încheia cu aceste cuvinte:

...*Rezultatul tratativelor va avea o influenţă extrem de importantă pentru soarta Imperiului. Noi legăm soarta Imperiului de aceste tratative*.

Primind de la White telegramele traduse, Donahue spuse zâmbind:

— Nădăjduiesc că de data aceasta n-ai să mă contrazici. Vezi cum caută ei să ajungă la o înţelegere cu noi? Din însărcinarea preşedintelui, amiralul Pratt a avut ieri o convorbire neoficială cu Nomura, căutând să afle pulsul stării de spirit de la Tokio.

— Dar condiţiile propuse de ei nu pot fi acceptate, asta e clar – replică White.

— Eşti un cap luminat, dar nu vrei deloc să-nţelegi că japonezii vor să se mai târguiască şi este cât se poate de firesc. Nu pot să renunţe aşa, dintr-odată, la tot ce-au reuşit să obţină în China. Altfel, se va duce totul dracului. Atâtea sacrificii, şi toate în zadar! Şi-apoi este vorba de prestigiul armatei.

— Tocmai de-asta Japonia nu poate să facă concesii. Nu-i rămâne decât un singur-lucru: să ne atace.

Donahue puse telegramele în mapă.

— Raţiunea le dictează însă altceva. Ce-i mai avantajos pentru ei: să se zbată la nesfârşit în China, fără speranţa de a obţine victoria, Sau să accepte anumite concesii cu privire la China şi să câştige pe seama Rusiei? Diviziile japoneze pot să înainteze chiar şi acum fără nicio greutate în adâncul Siberiei. Moscova se află în preziua căderii. De fapt, Rusia este acum în agonie.

White clătină din cap:

— Generalii japonezi sunt mai perspicace decât tine. Ei ştiu că armatele japoneze se pot împotmoli în Rusia, ca şi cele germane. Se va crea o situaţie asemănătoare celei din China, însă mult mai complicată. Militarii japonezi consideră că pentru a forţa Ciunţinul să capituleze trebuie

mai întâi să înfrângă America.

Page se apropie de Donahue:

— Ai treabă cu mine? întrebă Donahue.

— Nu, pot şi mai târziu – bolborosi acesta, stingherit, şi, scoţându-şi ochelarii, începu să-i şteargă.

— Noi am terminat discuţia – zise Donahue, bătându-l pe White pe umăr. În ceea ce priveşte faptul că am putea fi atacaţi de japonezi, pot să-ţi spun următorul lucru: în cazul izbucnirii unui război între noi şi ei, operaţiile se vor desfăşura în Indochina, în Filipine şi în Mările Sudului, Dar lunile cele mai favorabile pentru operaţii în sud sunt octombrie şi noiembrie. În decembrie, în Golful Formosa, în Filipine şi în Malaya încep să bată musonii, care facaproape imposibilă desfăşurarea unor operaţii de anvergură. Pe scurt, am făcut bine că am prelungit tratativele şi i-am forţat pe japonezi să piardă vremea favorabilă pentru a ne ataca. Dacă vom reuşi s-o lungim până la sfârşitul lui noiembrie, atunci suntem definitiv în siguranţă. Ceea ce ar fi grozav.

Page dădu din mână în semn că nu-i de acord, iar White spuse:

— Nici pe ruşi nu pot să-i atace. În Siberia au început gerurile.

— Armata de Cuantun este special pregătită pentru operaţiile de iarnă – ripostă pe un ton autoritar Donahue. Ea este alcătuită din băştinaşii din Hokkaydo şi din prefecturile nordice din Honsiu, oameni învăţaţi cu frigul, la fel ca şi canadienii. Chiar acum am citit copia unui raport al ataşatului nostru militar din Tokio privitor la manevrele din Niigata: acolo a început iarna, dar infanteriştii, cât au ţinut manevrele, au purtat numai vestoane. Într-un cuvânt, sunt pregătiţi pentru Siberia. Şi, întorcându-se spre Page: Dumneata, dragă profesore, ce vrei?

— Am vrut să spun numai... – şi Page îşi drese glasul – că avem foarte mult de lucru şi suntem puţini. Şi fără Shriver... E foarte greu.

— E vorba că fără Shriver pierim de-a binelea – explică White. Gheişa nu-i aici, iar ofiţerii tineri, care au fost detaşaţi la noi, sunt de fapt de-abia stagiari. Noi am fost la soţia lui Shriver. Fratele ei a studiat în Anglia, a plecat voluntar în Spania şi a fost omorât. Iar povestea cu Kominternul este rodul fanteziei sinistre a vlăjganilor lui Hoover.

Donahue îşi îndreptă spatele şi, ridicând capul, spuse cu glas sonor:

— Pentru mine, dreptatea este mai presus de orice. Iar apelul pe care mi-l adresaţi este absolut de prisos”.

— Ar trebui totuşi, ca tu...

Donahue îl întrerupse supărat pe White:

— Te rog să nu-mi dai lecţii. Am văzut dosarul care a fost trimis de F.B.I. şi găsesc că aşa-numitul „caz Shriver” este o născocire murdară. De mult ar fi trebuit ca Shriver să fie readus în casta nobilă a celor de la „Magic”. Dragii mei băieţaşi, nu vă neliniştiţi. Am să ajung până la Knox şi, dacă va fi nevoie, până la secretarul preşedintelui, dar am să obţin să se facă dreptate. Am să lupt până am să reuşesc!

White îl privi cu admiraţie pe Donahue:

— Iată încă o dovadă că prietenul meu este un om nobil şi cinstit. Deşi, din păcate, în probleme de politică...

Page îl trase de mânecă:

— Ai înnebunit? Ai să strici totul! Hai să plecăm!

22 noiembrie

Mergeau cu maşina pe ţărm, la poalele muntelui Diamond Head, pe lângă bărcile pescăreşti răsturnate cu fundul în sus şi pe lângă prăjinile de bambus.

— E undeva, pe-aici – spuse Kita, căutând să străpungă cu privirea întunericul.

Trecură pe lângă un bungalow pe jumătate ars, împrejmuit cu un gard de piatră. Dincolo de dâmbul nisipos, pe care creşteau trei cactuşi înalţi semănând cu nişte oameni cu braţele date în lături, Nisina opri maşina:

— Dâmbul ăsta se numeşte Golgota.

Dintr-o mică magazie din spatele palmierilor ieşi un om în trenci şi începu să facă semne cu mâna, de parcă scria ceva în aer. Kita coborî din maşină şi-l urmă, îndreptându-se spre o barcă cu motor.

— Aşezaţi-vă aici. Şi Bullygant îi arătă bancheta de lângă cârmă, apoi îşi aruncă mucul de ţigară în apă.

Kita se instală la pupa şi, cu un plescăit uşor, barca se desprinse de mal.

— Mi-a fost teamă c-am să întârzii – spuse cu glas răguşit Bullygant. Să ştiţi că mi-au dat mie să rezolv cazul acela cu japonezul ucis.

Kita clătină din cap. Ziarele publicaseră toate amănuntele. Pe plajă, în faţa hotelului „Moaña”, valurile azvârliseră cadavrul japonezului Sughimoto, care lucra la casa de amanet de pe Basel Street. Avea coloana vertebrală fracturată şi mâinile răsucite, dar nu se găsise nici urmă de glonţ sau de cuţit.

— Se bănuieşte – zise Bullygant, căscând – că a fost o răfuială între el şi hoţii care-i dădeau să vândă lucruri furate. Anul trecut s-a primit la noi un denunţ din partea unei femei care a văzut la Sughimoto un ceas furat de la o prietenă de-a ei.

— Cum se simte fiica dumneavoastră mai mică? se interesă Kita. Pare-mi-se că şi-a scrântit un picior? E foarte dureros.

— I-au făcut o radiografie. Nu-i nimic grav. O să stea în pat o săptămână, şi gata. Data viitoare o să fie mai

atentă când o să joace baschet. Şi Bullygant căscă prelung: Tare mi-e somn! E a doua noapte de când nu dorm.

— Poate că fiica dumneavoastră are nevoie de unele medicamente scumpe? Pot să vă fac rost urgent. de oriunde. Vă rog să nu vă sfiiţi.

— Shivers crede...

— Bullygant se clătină şi răsuci cârma, iar barca se smuci într-o parte. Uf, la dracu'! Adorm de-a-n picioarelea... Mă rog, cei de la noi cred că omul ucis era în legătură cu contrabandiştii.

— Să mă ţineţi la curent cu toată afacerea asta. Şi tot ce aflaţi, comunicaţi-mi deodată, nu în rate... Dumneavoastră tăiaţi informaţiile în felii, ca o plăcintă cu mere, şi-mi serviţi câte o bucăţică. E un obicei urât care nu-mi place.

Bullygant se întoarse:

— Nu poţi să afli totul dintr-odată. N-o fac în mod intenţionat.

— Dar ce-i cu japonezii de pe recifele de corali?

— Nimic interesant. Bullygant scoase o ţigară de foi şi o brichetă semănând cu un revolver şi-şi aprinse ţigara.

— Stinge-o imediat! ţipă Kita. Faci semnale luminoase, ticălosule! Scoase revolverul şi propti ţeava în spatele lui Bullygant.

Acesta zvârli ţigara în apă. Kita îl împunse pe american cu revolverul între omoplaţi. Bullygant) scăpă bricheta în apă şi bolborosi:

— Nu-i niciun semnal. Pur şi simplu am vrut să fumez. Iertaţi-mă!

Kita lăsă revolverul:

— Ce-i cu japonezii care adună corali?

Bullygant răspunse vioi:

— S-au primit instrucţiuni din San Francisco ca să

căutăm să recrutăm pe careva dintre pescari şi să aflăm cine dintre ei este marinar în rezervă.

— Şi pe cine a propus Shivers?

— Mi-a ordonat mie să mă gândesc şi să-i prezint un plan. M-am gândit la Yosinaka şi Ysimaru.

— Ysimaru nu merge. Mai bine să-l luaţi pe ăsta... cum îl cheamă? Şi Kita se scărpină la ceafă cu tocul revolverului. Ăla tatuat...

— Păi ăsta-i Ysimaru. Are un tigru pe spate, iar mai jos de ombilic doi dragoni. E cel care şi-a pierdut şlepul la cărţi şi-a vrut să-l omoare pe crupier.

— Deocamdată, nu vă atingeţi de Ysimaru. Am să vorbesc eu mai întâi cu el. Da' ce-i cu coreeanul despre care mi-aţi vorbit? Pare-mi-se că-i ăla care are o farmacie?

— E un individ foarte interesant. Şi-am aflat o grămadă de lucruri nu lipsite de interes. În ianuarie anul acesta a primit o scrisoare din Rusia, din Sahalin. Acum verificăm ce legături are An Huan Su aici, în localitate. Are o clientelă numeroasă în rândurile coreenilor şi chinezilor băştinaşi. Cumpără de la marinarii de pe vasele comerciale jen-şon, panta şi alte medicamente, dar şi narcotice.

— Printre aceşti marinari pot să fie şi agenţi de legătură.

— Tot ce-i posibil. Dar e foarte greu să fie urmăriţi.

— Dar cine dintre japonezi ţine legătura cu el?

— În căsuţa pe care o are în afara oraşului, la Kuurau, a venit de câteva ori o japoneză; acum căutăm să stabilim cine este. S-ar putea să fie pur şi simplu o legătură intimă sau poate că vine după rufe. După unele informaţii, pleacă de la el dis-de-dimineaţă, cu o legătură mare în braţe.

— Poate să fie şi una, şi alta – spuse Kita.

— Apoi s-a mai stabilit încă un lucru: adeseori Vine la

el în farmacie o tânără japoneză „studentă la universitatea de aici.

— Cum o cheamă?

— Hayami Mariko.

— E frumoasă?

Bullygant scuipă în apă:

— Foarte drăguţă, dar nu cred să fie amanta farmacistului. Vine la el să ia ierburi de leac pentru bunica ei, care e coreeană. Unele informaţii pe care le avem despre ea merită toată atenţia. Unchiul ei a fost un celebru avocat în Japonia, care pleda în procesele celor de stânga. Nu demult, după ce-a stat un timp la jandarmerie, a murit. L-au bătut până i-au distrus plămânii. Cu siguranţă că ţinea legătura cu japonezii şi cu co reenii roşii. Iată de ce relaţiile acestei studente cu An Huan Su sunt foarte suspecte. Se bănuieşte că bătrânul coreean este în legătură cu serviciul de informaţii sovietic şi acţionează din însărcinarea acestuia. Cei de la Washington acordă mult interes respectivei chestiuni. Hoover mi-a ordonat să nu-l slăbim deloc din ochi pe coreean.

— Urmăriţi-l şi pe el, şi pe studentă. Dar, în prealabil, raportaţi-mi mie tot. Nu luaţi nicio măsură fără ordinul meu.

— Dar dacă primesc un ordin foarte urgent?

Kita lovi cu revolverul în marginea bărcii:

— Eu, în primul rând. Aţi înţeles?

— Am înţeles – zise încetişor Bullygant.

— Dumneavoastră lucraţi în primul rând pentru mine şi după aceea pentru Shivers. Asta va trebui să vi-o întipăriţi în minte o dată pentru totdeauna. Kita îşi privi ceasul de la mână cu minutarele fosforescente. Porniţi-o spre mal, acolo unde-i bazinul de polo pe apă.

Barca se înfipse cu botul în nisip. Kita îşi vârî revolverul în buzunarul de la spate al pantalonilor, îşi puse

mănuşile, scoase din haină un plic alb, din care trase cu grijă un portţigaret lăcuit şi i-l dădu lui Bullygant.

— Scoateţi banii din portţigaret, Sunt două sute. Şi, separat, cincizeci, să-i luaţi fetiţei un cadou.

Bullygant făcu o plecăciune, scoase banii şi-i înapoie lui Kita portţigaretul. Acesta îl vârî din nou în plic, apoi în buzunar.

— Trebuie să introducem şi noi metoda asta – şi Bullygant rânji. Pe portţigaret rămân amprentele degetelor, în loc de semnătură. Şi-apoi, se poate trece orice sumă.

— Orice? Kita scoase plicul din buzunar şi-l desfăcu. Pe portţigaret sta scris cu tuş roşu: „250 de dolari”. După cum vezi, suma e indicată.

— Nu m-am gândit la dumneavoastră, iertaţi-mă – spuse Bullygant, împreunându-şi mâinile pe piept. Am spus aşa, în glumă, nu vă supăraţi, vă rog!

— Să nu faceţi astfel de glume – replică Kita, răsuflând anevoie. Dacă n-am fi legaţi prin interese comune, v-aş omorî ca pe un câine pentru jignirea adusă. Niciodată n-am să mă murdăresc câştigând bani pe seama unui ticălos ca dumneavoastră. Miercurea viitoare veţi primi un telefon. Vi se va vorbi după codul „februarie”. Făcând o pauză şi, îmblânziindu-şi glasul, continuă: Păziţi-vă... şi doresc însănătoşire grabnică fiicei dumneavoastră. Am să-i trimit în dar un ceas, dumneavoastră să-i spuneţi că l-aţi câştigat la un pariu.

— Aş vrea să câştig şi o brichetă – spuse cu glas tânguitor Bullygant. Am fost nevoit s-o arunc în apă. Şi eram atât de obişnuit cu ea!

— Am să vă dăruiesc alta. Dar nu în formă de revolver. Asta mă scotea din sărite.

Kita salută dând din cap şi porni cu paşi repezi spre o căsuţă cu un singur etaj, aflată dincolo de tribunele

bazinului. Ocolind gardul, scoase din buzunarul paltonului o lanternă electrică şi proiectă lumina spre pământ. În spatele copacilor se aprinseră nişte faruri şi o maşină se apropie fără zgomot. La volan se afla Abe.

— Acasă! porunci Kita, aşezându-se lângă şofer.

— Yde mi-a poruncit să vin la el la patru dimineaţa – îi raportă Abe. Probabil că va pleca în satul de lângă aerodromul Bellows.

— A şi recrutat „acolo agenţi? Dar cum îi merg treburile în oraş?

— L-am dus de două ori pe River Street, apoi la aerodromul Hickam. Iar săptămâna trecută a fost plecat la Kaneohe. Are şi acolo pe cineva.

— Aşadar, îşi repartizează oamenii în jurul aerodromurilor. Se pregăteşte pentru acţiuni terestre.

— Iar Sughimoto trebuia să acţioneze lângă aeroportul Ewa.

— Care Sughimoto?

Pe chipul lui Abe se aşternu mirarea:

— N-aţi citit? A fost găsit ucis.

— Aşadar, ăsta-i Sughimoto? El ţinea legătura cu Yde?

— Da. Săptămâna trecută Yde mi-a spus că Sughimoto nu-i inspiră încredere şi l-a avertizat, prin mine, pe stăpânul restaurantului chinezesc din faţa vămii. Apoi mi-a poruncit să trec cu maşina, să-l iau pe Sughimoto şi să-l aduc noaptea în faţa porţilor parcului Kapiolani. De-atunci nu l-am mai văzut.

— Metodele lui de la Şanhai. Nu se poate dezvăţa de ele. Dar cu Hayami Mariko se întâlneşte?

— A fost la ea acasă, a cunoscut-o pe mama ei. Eu i-am dus nişte cărţi de care Yde a făcut rost pentru ea. Iar lui Mariko i-a dăruit un sac întreg cu plante medicinale japoneze. Mi se pare că Mariko vrea să scrie o lucrare

despre vechea medicină orientală. Cred c-o s-o omoare şi pe ea.

— Poate că nu. Despre mine te-a întrebat?

— Despre dumneavoastră, nu. Dar despre Morimura m-a întrebat de câteva ori.

— Bagă de seamă, nu cumva să sufli vreo vorbă. Niciun cuvânt că te întâlneşti cu mine! Cât despre relaţiile mele cu Bullygant, nici atât. Dacă scapi o vorbă, te dau cu măruntaie cu tot pe mâna lui Bullygant. Am să-i spun de ce-a murit poliţistul acela şi am să-i aduc şi dovezi.

Abe clătină din cap

— Nu spun nimic.

Şi deodată frână brusc. Kita era cât pe-aci să se lovească, cu capul de parbriz. Maşina se opri într-o tufă de ferigi.

— Nătărăule!

Kita îi trase lui Abe un pumn în cap, iar Abe, făcând o plecăciune, zise:

— Iertaţi-mă, n-am vrut să omor o pisică. Era neagră.

— Şi ce-i cu asta?

— După moarte, pisicile negre se răzbună. Lucru sigur.

Porniră mai departe.

— Vă mai aduceţi aminte când l-am dus pe chinezul acela? întrebă Abe. Am călcat o pisică neagră. Şi peste două zile, chinezul s-a înecat. S-a răzbunat pisica.

Kita îşi frecă nasul şi zâmbi:

— Cât pe ce să mi-l striveşti de tot! şi, după o clipă, continuă: Eşti sigur că n-ai omorât-o?

— Nu, a sărit de sub roţi. Încă o secundă şi...

— Mâine să mă informezi despre drumul pe care o să-l facă astăzi Yde. Ţi-ai făcut rost de bilet pentru meciul de base-ball de duminică?

— N-am avut timp.

— Vrei să te duci?

— Bineînţeles.

— Am să-ţi dau biletul meu.

Abe înclină capul, lipindu-şi fruntea de volan. Kita îi porunci să oprească maşina în apropierea monumentului regelui Kamehameh şi o porni pe jos spre consulatul general.

28 noiembrie

Scrisoarea trimisă de Mariko îl nelinişti pe White. Fata îi relata că Akino a întâlnit-o pe stradă şi i-a spus că jen-şen-ul pe care ea i-l dăduse nu demult unei cunoştinţe, o japoneză, se dovedise a fi otrăvitor: japoneza a murit îndată ce a ajuns în patrie. Dacă poliţia japoneză va înştiinţa poliţia americană despre acest fapt, poate să iasă o mare dandana. Mariko cumpărase jen-şon-ul de la farmacia coreeanului, dar nu numai acesta poate fi tras la răspundere, ci şi ea. Akino i-a dat să înţeleagă că el poate muşamaliza treaba asta. În schimb Mariko, la rândul ei, va trebui să-l ajute la nevoie. Comportarea lui Akino i se părea stranie. Mariko îl ruga s-o sfătuiască ce să facă.

White îi arătă scrisoarea lui Donahue şi acesta îi răspunse:

— E un şantaj evident. Se vede cât de colo. Akino se pregăteşte s-o recruteze. Frumoasa ta e în primejdie. Dacă, bineînţeles, nu minte.

— Dar ce s-o sfătuiesc? Şi te rog să nu glumeşti, e un lucru serios.

După ce cumpăni puţin, Donahue îi răspunse:

— Îl cunosc bine pe şeful serviciului de contrainformaţii al marinei din Pearl Harbor, căpitanul de rangul II Wallsh. Pot să-i transmit prin radio să ceară F.B.I.-ului să-l pună pe japonezul acesta sub urmărire.

— Dar atunci or s-o fileze şi pe ea. Nu se poate ca ea

să rămână deoparte?

— Am să-l rog pe Wallsh să acţioneze în modul cel mai discret, în aşa fel ca naiada ta cu ochi migdalaţi să nu observe nimic. Şi, privindu-l ţintă pe White, Donahue continuă: Nu crezi cumva că este începutul unei maşinaţii împotriva ta?

— Împotriva mea?

— Poate că vrea să te-atragă şi pe tine în toată istoria asta?

— Fleacuri! Pentru ea, garantez.

— Niciodată să nu garantezi pentru femei, şi mai ales, pentru asiatice. Tare mi-e teamă că-i un fel de Mata Hari japoneză!

White se înfurie:

— Îmi pare rău că ţi-am arătat scrisoarea ei. M-am adresat ţie ca unui prieten, şi tu...

— Ei, lasă, bine, nu te mai enerva! şi Donahue îl bătu pe umăr. Să considerăm că e imaculată ca un crin alb şi că, deocamdată, n-are niciun fel de legătură cu spionajul japonez. Chiar acum am să-i telefonez lui Wallsh şi am să-l rog s-o ia sub ocrotirea lui. Dar cum o cheamă? Nu prea reţin eu numele astea absurde ale lor.

— Hayami Mariko.

Donahue mişcă din buze şi dădu din cap:

— Am să mă străduiesc să nu-l uit.

În seara aceleiaşi zile, în Biroul T se interceptă o telegramă, din Tokio, adresată consulului general din Honk Kong.

Nr. 111

Datorită încordării la maximum a relaţiilor japono-americane, vă rugăm să ne trimiteţi, fără o anumită periodicitate, dar cel puţin de două ori pe săptămână, rapoarte privitor la navele militare care se află în rada

Pearl Harbor. După cum probabil v-aţi dat seama, este absolut necesar să păstraţi în cel mai strict secret corespondenţa dintre noi.

Page traduse telegrama. Verificând-o şi punându-şi iniţialele în colţul paginei, White îi spuse lui Page:

— Donahue nu-i aici. A fost chemat undeva, împreună cu Makkolla. Du-te cu „Magic-ul acesta direct la Wilkinson. Să-l includă în buletinul de primă urgenţă.

Page *se* aşeză la masă şi începu să-şi aranjeze dicţionarele şi îndreptarele. Apoi îşi scoase ochelarii şi bolborosi stingherit:

— Du-te tu, Nick. Nu-mi place să mă duc la boos-ul nostru. Mă simt ca un iepure în faţa unui şarpe cu clopoţei.

White clătină dojenitor din cap:

— Mi s-a povestit cum ai organizat la Canton o acţiune sub masca unui contrabandist. Atunci japonezii ar fi putut să te împuşte cât ai clipi. Dar ţie nu ţi-a fost frică. Aici însă ţi-e frică?!

Tăcut, Page ridică din umeri. Chiar în clipa aceea intră Gheişa. Adusese ultimul lui „Magic" din sectorul de descifrare. Makkolla ordonase să fie tradus, lăsându-se la o parte celelalte.

— De ce oare Makkolla consideră că e atât de urgent? întrebă supărat Page. Doar nu cunoaşte limba japoneză!

— I-am tradus câteva cuvinte de la urmă – mărturisi Gheişa. La sfârşit stă scris „Informare extra-urgentă".

— Probabil că iar ai încurcat-o – strecură Page printre dinţi.

Gheişa îşi trecu degetul peste stomac, întâi orizontal, apoi vertical, şi spuse:

— Jur pe onoarea de samurai că n-am încurcat nimic!

White traduse telegrama singur. Îşi bătu capul multă

vreme, deoarece în text erau anumite inadvertenţe şi trebuia tradusă cu foarte multă grijă. Isprăvind traducerea, White întredeschise fereastra şi trase cu plăcere aerul proaspăt în piept. Ploua şi începuse să se întunece. Cât timp Page bătea la maşină pe curat textul telegramei, White rămase la fereastră privind zidul alb al spitalului marinei aflat pe cealaltă parte a străzii. Deasupra zidului se înălţau copacii desfrunziţi.

— Asta-i culmea! spuse în şoaptă Page. Telegrama e din 18 noiembrie, iar băieţii lui Sifford au descifrat-o de-abia astăzi!

— La cei din armată lucrurile stau şi mai prost – spuse Gheişa. Colonelul Sattler şi-a pierdut capul de-a binelea. S-a adunat atâta de lucru... Se chinuiesc încă cu cele din octombrie.

— Pentru că ei descifrează telegramele în ordinea primirii – spuse Page. Trebuie făcută o selecţie. În primul rând să se descifreze cele mai importante, iar comunicatele referitoare la situaţia de pe fronturile din China, trimise din Tokio, şi dările de seamă privind cheltuielile făcute cu banchetele pot să mai aştepte.

Gheişa îşi desfăcu larg braţele:

— Atunci ar trebui să stau acolo de dimineaţă până seara şi să mă ocup de selectarea „Magic”-ului.

Luă de la Page textul rebătut, îşi aruncă ochii peste el şi plescăi din buze:

— Colosală chestie! Cei de sus or să leşine de plăcere!

Textul telegramei era următorul:

Din Tokio, de la ministrul afacerilor externe către ambasadorul din Washington

18 noiembrie

Nr. 2353

Referitor la transmiterea prin radio a Comunicatului special în cazul situaţiilor extraordinare.

În cazul ivirii unei situaţii extraordinare (ameninţarea ruperii relaţiilor diplomatice cu noi) sau încetarea legăturilor internaţionale, în emisiunile radiofonice pe unde scurte, la ultimele ştiri transmise în limba japoneză, vor fi introduse următoarele fraze: dacă va fi vorba despre relaţiile dintre Japonia şi America – „vânt din est, ploaie”; între Japonia şi Uniunea Sovietică – „vânt din nord, ceaţă”; între Japonia şi Anglia – „vânt din vest, vreme frumoasă”.

Acest semnal se va transmite la mijlocul şi la sfârşitul buletinului meteorologic în emisiunea postului de radio pe unde scurte. Fraza va fi repetată de două ori. Auzind această emisiune radiofonică, veţi distruge imediat cifrurile şi orice alt document. Acest comunicat trebuie ţinut în cel mai strict secret. Vi-l transmitem ca o informare extraurgentă.

— Fraza „în cazul ivirii unei situaţii extraordinare” trebuie înţeleasă – spuse White – drept un atac prin surprindere al Japoniei asupra uneia dintre cele trei ţări: America, Rusia sau Anglia. În acest caz, japonezii nu vor avea timp să cifreze radiograma. Pur şi simplu, se va transmite din Tokio un semnal sub forma unui buletin meteorologic. Un asemenea semnal va putea fi recepţionat prin radio.

— Acum or să ne pună să urmărim toate emisiunile pe unde scurte ale japonezilor. Ne ducem dracului, ce mai! oftă Page.

— Nu, nu-i treaba noastră. De asta se ocupă serviciul de comtrainformaţii. Şi, adresându-se lui Gheişa, White continuă: Ia, te rog, de la Page „Magic”-ul trimis la Honolulu şi pe acesta şi dă fuga la Wilkinson. Amândouă „Magic”-urile or să-i placă grozav, mai ales în ceea ce

priveşte semnalul.

— Miroase a război... grozav miroase! şi pufnind pe nas, Gheişa ieşi repede din cameră.

Cum era de aşteptat, „Magic”-ul referitor la semnalul de atac produse un mare efect. Nu trecu mult şi apăru şi Donahue, care, zâmbind cu toată gura, le spuse:

— Vă mulţumesc, dragii mei profesori, pentru minunata veste. Sus s-a iscat un tărăboi, mamă-doamne! Gheişa umblă de colo până colo, cu un aer de parc-ar fi furat „Magic”-ul chiar din buzunarul primului ministru japonez în persoană. Ce zici, Nick? Care-i părerea ta?

— Eu cred – vorbi încet White – că amândouă „Magic”-urile au o legătură între ele şi că foarte curând va urma semnalul.

— Aşa-i! încuviinţă Donahue. Se va da semnalul „Vânt din nord”, îi vor ataca pe ruşi, ca să le vină de hac.

— Nemţii s-au împotmolit în faţa Moscovei – zise White. Sunt epuizaţi. Nu se ştie ce-o să urmeze.

Donahue interveni, sigur de el:

— Nemţii efectuează acum regruparea forţelor. Aduc rezerve şi, în zilele care urmează, vor porni ofensiva generală asupra capitalei bolşevice, iar deasupra Kremlinului se va înălţa steagul cu zvastică.

— Tu repeţi ca un papagal comunicatele naziştilor – îi replică White.

Donahue îi întinse mâna:

— Facem pariu. Eu pe „vântul din nord”, iar tu pe cel „din est”. Sunt sigur că ai să pierzi.

White clătină din cap:

— Nu. n-am să pierd. Mergem în mod sigur spre un război cu Japonia. Tu nu cunoşti ultima propunere japoneză; săptămâna trecută am interceptat-o prin „Magic”.

— Am fost ocupat zilele acestea cu alte treburi. Dar

ce-au propus japonezii?

— Au prezentat varianta definitivă a acordului. America şi Japonia se obligă reciproc să nu sporească numărul efectivului forţelor armate din Sud. Japonia îşi va retrage trupele din Indochina, după încheierea păcii cu China; America nu trebuie să se opună la armistiţiul dintre Japonia şi China; Japonia va primi petrol şi altele din Sud.

— Asta este aşa-numita propunere „otzu” – lămuri Page. Este limpede că a fost făcută cu intenţia ca noi să nu acceptăm.

Mirat, Donahue ridică din sprâncene:

— A sosit aici cu avionul un al doilea ambasador, care o să ducă tratativele împreună cu Nomura. Aşadar, Tokio vrea să continue tratativele. Dacă cei de-acolo n-ar vrea acest lucru, nu l-ar fi trimis pe Kurusu.

— A fost trimis pentru ca, împreună cu ambasadorul de aici, să-l ducă de nas pe Hull – preciză White.

Page îi întinse lui White „Chicago Tribune” din 28 octombrie. Cu un creion roşu era subliniat următorul pasaj din articolul de fond:

„Care interese vitale ale Statelor Unite pot fi ameninţate de Japonia? Ea nu ne poate ataca – este imposibil din punct de vedere militar. Chiar şi baza noastră din insulele Haicaii se găseşte în afara căilor de acces ale flotei japoneze.

— Uite aşa gândesc dumnealor... – şi White arătă cu capul spre Donahue. Dar ceea ce este permis unui reporteraş de la ziar, nu este permis unui ofiţer de stat-major.

Donahue luă ziarul din mâna lui White, îl parcurse şi zâmbi din colţul gurii. În clipa aceea în cameră se năpusti Gheişa şi, ştergându-şi cu batista fruntea şi gâtul, raportă:

— Toate măsurile au fost luate. Tuturor staţiilor de radio ale Departamentului Marinei li s-a comunicat că, începând de azi, să controleze toate emisiunile radiofonice japoneze pentru străinătate, inclusiv reclamele şi textele cântecelor. Eu i-am şi rugat să noteze pentru mine tangouri şi slow-foxuri japoneze. Aceleaşi instrucţiuni s-au dat staţiilor de radio din armată şi staţiilor de radio de interceptare ale Comisiei Federale de Comunicaţii. Acum o să aşteptăm buletinul meteorologic. Şi, privindu-l zâmbitor pe Donahue, continuă: Am şi făcut pariu pe câteva duzini de sticle de *Old Paar*. Dar dumneata?

Donahue porni spre uşă. În prag se întoarse, arătând spre White:

— Noi doi am făcut un pariu. Sunteţi cu toţii martori. El va pierde şi-mi va ceda mie crinul galben...

28 *noiembrie*

Cei doi ambasadori şedeau în cabinetul din colţul casei, unde se afla un mare şemineu electric. Se întorseseră nu de mult de la Hull. Nomura apucase să-şi pună halatul. Kurusu mai era încă în haină neagră şi pantaloni gri cu dungi negre. Sever şi grav, ţinea în mână un caiet.

Amiralul dicta secretarului-interpret:

— În felul acesta, răspunsul părţii americane exprimă, la rândul său, cererea ca Japonia să recunoască cele patru principii. Recunoaşterea acestor principii va însemna că Japonia acceptă toate condiţiile Americii: evacuarea trupelor din China şi Indochina, înlăturarea tuturor guvernelor de pe teritoriul Chinei în scopul ca guvernul din Ciunţin să rămână singurul...

Răsfoind caietul, Kurusu îl zvârli pe o măsuţă:

— Totuna, n-am să reuşesc să ţin minte pe de rost. Am să vorbesc şi-am să mă uit în caiet. E adevărat însă că

va trebui să caut cuvintele.

Nomura arătă spre interpret:

— Ysida ştie tot caietul pe de rost. El o să stea lângă dumneavoastră şi-o să vă sufle. Şi, sorbind de câteva ori din ceaşca cu ceai, amiralul continuă să dicteze: Noutatea constă în propunerea referitoare la încheierea unui acord colectiv de neagresiune. Printre participanţii la acest acord figurează şi Ciunţinul. În felul acesta, acceptarea unei asemenea propuneri va obliga Japonia să încheie pacea cu Ciunţinul şi, în general, o va pune într-o situaţie umilitoare... La aceasta trebuie să se adauge ceea ce am dictat eu înainte şi transcris totul pe curat.

Interpretul ieşi din birou. Dar se întoarse imediat ca să anunţe că ambasadorul Kurusu este chemat la telefon de Tokio. La telefon era Yamamoto, şeful secţiei americane din Ministerul Afacerilor Externe. Kurusu luă receptorul. Nu se auzea prea bine, dar Yamamoto avea o dicţiune perfectă. Nomura luă receptorul cuplat.

Yamamoto: Cum merg treburile cu nunta? Repet: cu nunta?

În şoaptă, interpretul îi suflă lui Kurusu semnificaţia cuvântului „nuntă”.

Kurusu: Am discutat cam acelaşi lucru despre care a vorbit ieri Umeko-san. Ca şi până acum, o mare influenţă o are problema sudică.

Yamamoto: Sudică?

Kurusu: Da, sudică. Într-un timp se părea că nunta este un lucru hotărât. Ce credeţi... se va naşte copilul?

Yamamoto: Probabil că se va naşte, şi încă foarte repede.

Kurusu îl privi pe Nomura. Acesta clătină din cap.

Kurusu: Aşadar, consideraţi că pruncul poate să se nască?

Yamamoto: Cred că se va naşte un copil voinic. Aţi

făcut vreun comentariu referitor la declaraţiile de astăzi ale lui Kimilco-san?

Kurusu: Nu, n-am făcut.

Yamamoto: Totuşi, în ceea ce priveşte nunta, să nu întrerupeţi tratativele.

Kurusu: Să le continuăm? Vom încerca.

Yamamoto (după o pauză): Oricum ar fi, nu putem vinde muntele...

Discuţia se termină. Kurusu puse receptorul în furcă şi, oftând, începu să-şi frece încet fruntea.

— La Tokio nu vor să cedeze – bolborosi el. Sughiama şi Nagano au câştigat partida.

— Nu există câtuşi de puţină speranţă că nunta va avea loc – spuse Nomura – şi probabil copilul se va naşte. Este inevitabil.

Cei doi ambasadori se cufundară în tăcere. Pe stradă răsunară sunetele unei orchestre. Amiralul se apropie de fereastră şi trase draperia. De cealaltă parte a străzii, în faţa unui birt, se adunase o mulţime de oameni în jurul muzicanţilor. Dar, de îndată ce orchestra tăcu şi o negresă în uniforma Armatei Salvării, dând disperată din mâini, începu să predice, publicul se împrăştie repede.

29 noiembrie

Ceasul de perete din coridor bătu ora patru. White simţi că-i este tare somn. Îşi turnă dintr-un termos cafea neagră şi bău două ceşti la rând. Apoi trecu la toaletă şi-şi turnă apă rece pe faţă şi pe cap. Şi Page era foarte obosit. Căsca zgomotos, se întindea şi-şi freca furios ceafa.

Era a treia noapte de când White şi Page lucrau până dimineaţa. De la sectorul de descifrare a „Magic”-ului, în tot cursul serii se primeau telegrame – trebuia pregătit materialul pentru comunicatul de dimineaţă. Acum Stăpânul cerea ca primul buletin să-i fie pus pe masă cel

mai târziu la nouă dimineaţa.

Cafeaua şi apa rece îi alungară somnul. White terminase redactarea tuturor telegramelor. Cele mai importante erau două – amândouă din Tokio, de la ministrul afacerilor externe.

În prima, din 22 noiembrie, se spunea:

Dacă se vor putea rezolva toate problemele până la 29 noiembrie, noi am hotărât să aşteptăm. Dar de astă dată, şi subliniem, este ultimul termen. Schimbări nu se vor mai face. După această zi, evenimentele se vor desfăşura în mod automat.

Iar în cea de-a doua, din 28 noiembrie, se spunea:

Peste câteva zile vi se va trimite un comunicat referitor la punctul de vedere al guvernului şi, cu aceasta, de fapt, tratativele vor fi încheiate. Dar nu le lăsaţi americanilor impresia că tratativele sunt terminate.

Comunicaţi-le că aşteptaţi instrucţiunile guvernului.

White lovi cu palma în masă:

— Comunicatul de dimineaţă îl va lăsa trăsnit pe Stăpânul nostru şi pe toţi vasalii lui. Japonezii se pregătesc să dea lovitura. Ce-i la tine? Ia dă-mi, te rog, textul codificat.

Page îşi bătea capul cu descifrarea convorbirii telefonice între Kurusu şi Yamamoto.

— Totul este-n ordine. Bravo lui Shriver c-a făcut rost la Tokio de codul „R.I”. pentru convorbirile telefonice! şi-i dădu lui White textul japonez. Din această discuţie rezultă că eu nunta n-o să iasă nimic. „Nunta” este convenţia. „Copilul se va naşte”, asta înseamnă ruperea relaţiilor. Tokio nu vrea „să vândă muntele”, ceea ce înseamnă că nu vrea să facă concesii.

— Dar cine este Kimiko-san?

— Este preşedintele Roosevelt, iar Umeko-san este Hull.

White zâmbi:

— Comunicatul nostru de dimineaţă îi va dezamăgi pe şefi. Ei aşteaptă cu nerăbdare semnalul referitor la „vântul din nord”, iar lucrurile merg spre cel de „est”.

Page se întinse şi căscă cu zgomot. White îi propuse să iasă niţel să se plimbe.

Trecură pe lângă garajul Casei Albe. Lângă statuia lui Bolivar stăteau poliţişti încălţaţi cu cizme înalte de cauciuc. În faţa Camerei de Comerţ se înşirau autoturisme de diferite culori şi autobuze pentru şcolari. Mai mulţi negri spălau maşinile, împroşcând apa cu furtunul.

White şi Page străbătură cu paşi rari Pennsylvania Avenue până la clădirea Arhivelor naţionale, apoi se întoarseră la birou. Odată cu ei intră soldatul de serviciu, care se apucă să facă la iuţeală curăţenie în cameră. După ce isprăvi, aduse un sac mare din foaie de cort şi turnă în el gunoiul din coşurile „magilor”.

Telefonul de pe biroul lui White începu să sune: suna şeful direcţiei japoneze, Makkolla.

— Iar aţi stat toată noaptea, White? Săracul de tine, de Crăciun am să vă aranjez un concediu de o săptămână, ca să mergeţi să schiaţi.

— Tare mi-e teamă că de Crăciun n-o să ne ardă de schi! Buletinul de dimineaţă va fi de rău augur. Nunta n-o să aibă loc şi se va naşte un copil uriaş.

Makkolla fluieră încetişor: cunoştea codul „R.I”.

— Am să vin numai pe la douăsprezece. Transmite-i totul lui Donahue. Iar el să-i raporteze cât mai repede lui Wilkinson. Înregistrarea convorbirii telefonice dintre Kurusu şi Tokio s-o includeţi în buletin.

Curând sosi şi Donahue: venea direct de la terenul de tenis, cu racheta în husă. Citi în fugă buletinul şi se scărpină în bărbie.

— După cum vezi, ruptura se apropie – spuse White.

— Judecând după convorbirea telefonică dintre Kurusu şi Yamamoto, ei nu vor să întrerupă tratativele – zise Donahue. Uite aici, scrie negru pe alb: „...În ceea ce priveşte nunta, să nu întrerupeţi tratativele”.

— Dar în „Magic”-ul din 28 se spune că „de fapt, tratativele vor fi terminate”.

Donahue se încruntă:

— Spune-mi, de ce interpretezi textul atât de tendenţios? Aici se spune că peste câteva zile se va trimite din Tokio o telegramă în care va fi expusă poziţia Japoniei şi, cu aceasta, stadiul actual al tratativelor se va încheia. Noi vom răspunde şi din nou vor începe tratativele, dar de data aceasta pe o altă bază. Cei din Tokio caută cu înfrigurare un teren propice pentru un compromis. Ieri noapte, Nomura a discutat cu pastorul Drawght, iar apoi cu ministrul poştelor, Walker. Le-a declarat la amândoi că va continua să se întâlnească cu Hull.

— Şi sfârşitul va fi că ne vor trage una zdravănă drept la mir – spuse White.

— Adică, drept în baza Flotei Pacificului – precizează Page.

Donahue flutură racheta:

— Sunteţi tari de cap amândoi. M-am săturat să vă repet unul şi acelaşi lucru: japonezii nu vor putea ataca Pearl Harbor pentru că acolo adâncimea apei e numai de 30 de picioare. Prin urmare, un atac cu torpile este exclus, iar fără torpile, nu are niciun sens să atace navele de linie.

Page replică:

— Englezii au lansat torpile în bazine cu o adâncime de 40 de picioare, or asta este aproape egal cu adâncimea de la Pearl Harbor.

— Comunicarea referitoare la această experienţă am primit-o numai prin agenţi – spuse Donahue – dar n-a fost confirmată. La întrebarea noastră pe linie oficială,

comandamentul englez a dat un răspuns evaziv.

Donahue luă mapa cu telegramele ce urmau să fie incluse în buletin, iar White, arătându-i „Magic”-ul aflat pe birou, îl întrebă:

— Pe acesta nu-l iei? E adresat consulului general din Honolulu.

— Nu, n-o să fie inclus în buletin.

— De ce? E foarte important!

Donahue dădu din mână plictisit şi plecă. White luă telegrama de pe birou şi ieşi după el. Deschise uşa cabinetului lui Wilkinson. Acesta şedea în fotoliu şi citea ziarele.

— Ce vrei să-mi spui? întrebă Wilkinson, ridicându-şi ochelarii pe frunte.

— Donahue n-a vrut să includă acest „Magic” în buletin, or el reprezintă un interes de primul ordin.

Şi White puse telegrama în faţa şefului.

Din Tokio către consulul general din Honolulu

Nr. 113

Comunicaţi referitor la navele care se află în următoarele zone: zona Pearl Harbor, Golful Mamaia din Golful Honolulu, precum şi din acvatoriul aferent. Rugăm să strângeţi datele în cel mai mare secret.

Wilkinson luă telegrama şi o puse pe masă:

Nimic extraordinar. Astfel de sarcini se transmit multora dintre consulii japonezi aliaţi în preajma porturilor militare.

White se apropie de masa lui Wilkinson şi se aplecă deasupra ei:

— Acest „Magic” vorbeşte de faptul că japonezii sunt gata să atace insulele Hawaii. Trebuie înştiinţaţi imediat amiralul Kimmel şi generalul Short, ca să fie pregătiţi.

— Le-am trimis alaltăieri o telegramă în care spuneam că japonezii sunt gata să înceapă acţiuni militare

împotriva Filipinelor, Thailandei, insulei Borneo şi istmului Kra. Poţi să fii liniştit. Pe chipul venerabil al lui Wilkinson apăru un zâmbet: Noi nu dormim. Iar pe dumneata, te sfătuiesc să te duci să te culci. Arăţi foarte obosit, White.

White ridică glasul:

— Ce legătură are aici Borneo şi Kra? Este vorba de Pearl Harbor!

Wilkinson ridică imperceptibil din sprâncene şi se lăsă pe speteaza fotoliului. Apoi, coborându-şi ochelarii de pe frunte, îşi aţinti curios privirea asupra subalternului său:

— Am impresia că ştiu singur ce trebuie să fac – replică el, cu un calm subliniat – şi ştiu, de asemenea, cui trebuie să trimit telegrame.

White începu să ţipe:

— Nu, nu ştiţi! Dumneavoastră nu vedeţi nimic! Sau vedeţi şi nu faceţi nimic...

Donahue intră în cabinet şi, înşfăcându-l pe White de braţ, îi şopti la ureche:

— Linişteşte-te, Nicky, numără până la douăzeci. Linişteşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Wilkinson îşi ridică din nou ochelarii pe frunte, apoi îşi împreună mâinile pe burtă.

— White, ai obosit, te-nţeleg – şi dădu binevoitor din cap – te-au lăsat nervii. Dar caută să te stăpâneşti şi să nu faci crize de isterie în timpul orelor de serviciu. Du-te la un neurolog. Noi urmărim neîncetat flota japoneză. Staţiile noastre de radio au sesizat că există o concentrare de forţe a flotei japoneze. Japonezii folosesc din plin un schimb de telegrame false prin radio pentru a ne distrage atenţia. S-a observat, de asemenea, o concentrare de avioane în Formosa şi deplasări de forţe ale aviaţiei la sud de Japonia. Admitem întru totul posibilitatea unui atac al japonezilor asupra Filipinelor şi asupra dominioanelor engleze sau olandeze. Dar... japonezii pot să atace şi pe

alţii. Şi dumneata ştii pe cine. Această alternativă e foarte probabilă, noi, cei de la serviciul de informaţii, nu avem dreptul s-o neglijăm.

Donahue îl bătu pe White pe umăr:

— Să ştii, Nicky, că eşti istovit şi te-au părăsit puterile. Vino cu mine în fiecare dimineaţă la manej. Şi, întorcându-se spre Wilkinson, continuă: Am primit informaţii referitoare la faptul că japonezii au şi confirmat planul administraţiei militare în Siberia, şi acum, la Tokio, are loc o mobilizare secretă a tuturor traducătorilor din limba rusă.

White rosti în silă:

— Iertaţi-mă... că mi-am permis...

Tăcut, Wilkinson ridică din umeri şi se adresă lui Donahue:

— Aseară, Diana m-a dus cu forţa la Galeria Naţională. De ani de zile tot am vrut să mă duc s-o vizitez, dar n-am reuşit. N-am ştiut că acolo există două pânze admirabile de Utrillo... nişte ulicioare din Paris. Le-ai văzut?

— Nu demult am aflat şi eu despre aceste tablouri – răspunse Donahue. O să mă duc neapărat să le văd. Extraordinară a mai fost soarta acestui mare maestru al picturii! Cât timp a fost un beţiv şi un vagabond...

— Era un Verlaine al picturii – observă Wilkinson.

— Într-adevăr, a fost un beţiv inveterat şi, în stare de ebrietate, a creat capodopere uluitoare care l-au făcut celebru în lumea întreagă. De când însă s-a însurat cu o văduvă bogată, care a pus şaua pe el şi s-au instalat într-o vilă splendidă, s-a lăsat de pictură. Se spune că acum nu face decât să se roage lui Dumnezeu şi bea limonadă. S-a isprăvit cu Utrillo!

Wilkinson clătină din cap:

— Păcat! îmi place foarte mult unul din tablourile lui.

Mi se pare că l-a pictat prin 1913. Reprezintă o bisericuţă cu un ceas în turn. O uimitoare gamă de cenuşiu şi verde.

White ieşi din cabinet şi, la intrare, se ciocni de Shriver.

— Andy! exclamă White. Cum o duci?

Shriver se schimbase foarte mult, slăbise, tâmplele îi erau complet albe.

— Wilkinson nu vrea să mă primească înapoi în birou. Numai mulţumită lui Donahue am fost angajat la Serviciul de contrainformaţii din Pearl Harbor. Voi fi ajutorul lui Wallsh. Contraamiralul Terner mi-a spus: „Pleci în cel mai liniştit loc din lume”.

În spatele lui apăru capul lui Page:

— Şi dumneata, Andy, consideri Pearl Harbor un loc liniştit?

Shriver râse:

— Nu, nu-l consider. Eu ştiu că amiralii japonezi se pricep să aleagă locurile unde să dea lovitura.

— La noi însă, cei de sus nu înţeleg lucrul acesta – zise Page.

White oftă prelung, apoi spuse cu glas surd:

— Am impresia că japonezii au inventat o armă înspăimântătoare. Trimit din Tokio, peste „ocean, raze invizibile care acţionează ca un somnifer asupra minţii şefilor noştri.

29 noiembrie

Kita primi o telegramă convenţională din care reieşea că la 29 noiembrie va sosi un curier diplomatic secret, cu care urma să se întâlnească pe vapor.

Conform itinerarului, vasul „Akasi-Maru” trebuia să sosească la Honolulu la 9 dimineaţa, venind din Kobe, spre Mexic, cu escală în Hawaii. Dar, din cauza unei furtuni, vaporul întârzie cu trei ore şi mai bine.

Kita urcă pe punte. Îl întâmpină secundul vasului, un bărbat cu un ochi acoperit de o legătură neagră, îl conduse în cabina sa, apoi se retrase. Peste câteva clipe apăru curierul diplomatic.

Kita îl întâlnea pentru prima oară. Numele curierului era Ogasavara. Se vedea cât de colo că nu este funcţionar al Departamentului Afacerilor Externe, ci ofiţer activ, cu gradul de cel puţin căpitan de rangul II. Faţa lui roşie-vineţie arăta limpede că omul băuse de dimineaţă.

— Ce noutăţi puteţi să-mi Spuneţi? întrebă Ogasavara.

Kita îi răspunse:

— Portavionul „Entreprise” a plecat din Pearl Harbor spre Wieck.

— Când a plecat?

— Acum trei zile.

— Este o veste minunată. Să bem pentru ea. Curierul diplomatic scoase din dulap o sticlă cu *saké* şi umplu două ceşcuţe. Eu, de bună seamă, am să rămân în Mexic. N-am să reuşesc să mă întorc.

Kita sorbi din ceşcuţă:

— Aşadar, ai noştri au plecat din Kurile.

— Da. Veţi primi instrucţiuni în privinţa arderii documentelor şi, îndată după asta, va urma semnalul.

— Ştiu. Oamenii mei fac de serviciu în permanenţă lângă aparatul de radio-recepţie.

— Semnalul poate fi transmis şi sub forma unei telegrame referitoare la numirea secretarilor Kasivaghi şi Mynami, ceea ce va însemna că începem. Curierul diplomatic goli ceşcuţa şi icni zgomotos! Sau poate că n-o să primiţi niciun fel de semnal, n-o să le mai ardă de aşa ceva.

— Atunci va trebui să încep lichidarea documentelor fără a mai aştepta telegrama.

Curierul diplomatic încuviinţă din cap şi zâmbetul i se şterse de pe chip. Scoţând din buzunar o coală de hârtie, spuse:

— Haideţi să verificăm punctele de unde se va semnaliza submarinelor. Aici, la dumneavoastră, totul este gata pregătit?

— Când să începem semnalizarea?

— De mâine seară. Aşadar... – curierul diplomatic îşi apropie coala de hârtie şi, închizând un ochi, continuă: Din mansardele caselor aflate în portul Rainkae şi din satul Kalama.

— Deci de pe Oahu şi Maui.

Curierul diplomatic băgă hârtia în buzunar şi întrebă:

— Cum îi merg treburile lui Yde?

— Nu-mi spune, dar, după cât se pare, totul merge bine.

— Transmiteţi-i că în ajunul evenimentelor i se va comunica printr-un agent de legătură ce trebuie să facă. Pomeniţi-i numele meu, mă cunoaşte.

— Dar Yde nu se va supăra că nu i-am aranjat o întâlnire cu dumneavoastră? Are un caracter foarte dificil.

Ogasavara izbucni în râs:

— Nu vă sfătuiesc să vă certaţi cu el. E un om foarte hotărât. N-o să pregete să vă... Fiţi prudent! Vremurile sunt grele. Toţi suntem cu nervii puşi la încercare. Apoi zâmbi şi făcu o plecăciune: Iertaţi-mă, am băut puţin.

— Vai de mine! şi Kita făcu şi el o plecăciune. Şi eu am băut. Un singur lucru aş vrea să precizez: când am urcat pe vapor, m-a primit un om cu o legătură neagră la ochi în loc de una albă. Aşadar, o să atacăm?

— Da. Ogasavara schiţă gestul unui scrimer care-şi lasă spada pe grumazul adversarului: Probabil peste o săptămână.

— Exerciţiile s-au terminat?

— Da. Câteva luni în şir s-au făcut exerciţii la Kagosima, unde s-a construit o machetă a portului Pearl Harbor. S-au executat zboruri razante deasupra portului şi antrenamente pentru lansarea torpilelor şi bombelor, iar Sakuradzima juca rolul insulei Ford.

— Spuneţi-mi, s-a exersat tehnica lansării torpilelor la adâncimi mici?

— Am învăţat să lansăm torpile la adâncimi mai mici de 30 de picioare. La torpile se ataşează stabilizatoare speciale, denumite „Kay-2”.

— Bravo vouă! mai puţin de 30! exclamă Kita, entuziasmat, şi, după ce izbucni în râs, continuă: Ce surpriză o să fie pentru americani! La aşa ceva nu se aşteaptă pentru nimic în lume!

Luându-şi rămas bun, Ogasavara îi spuse:

— Aşadar, aşteptaţi de la o zi la alta. Totul va depinde de vreme.

Kita părăsi apoi vaporul, se urcă în maşină şi o porni spre River Street, unde coborî şi străbătu pe jos câteva ulicioare; şi numai după ce se convinse că nu-i urmărit, se îndreptă spre un restaurant chinezesc.

În sala mică de la parter se aflau marinari din marina comercială – europeni şi negri. După ce străbătu sala, Kita urcă o scăriţă dreaptă ce ducea la etajul întâi. Acolo, într-o cămăruţă afumată, cu pardoseala acoperită de pături roşii, îl găsi pe Bullygant. Măsuţa din faţa acestuia era plină de farfurii şi de sticle goale de bere.

Kita îl privi cu coada ochiului şi râse:

— Astăzi toată lumea bea. Şi, după cum văd, şi dumneavoastră sunteţi criţă.

Bullygant făcu o mişcare bruscă cu mâna şi lovi o sticlă, care căzu jos:

— Uite, azi-dimineaţă am avut o treabă cu unul şi am băut cu el. Respira anevoie şi abia-abia îşi mişca limba în

gură. Eu însă... oricât aş bea, nu-mi pierd luciditatea. Este o trăsătură moştenită.

Kita se lovi peste buzunar şi, încruntându-se, îi spuse posomorât:

— V-am adus banii, dar nu vi-i dau azi, nu pot să-i sufăr pe beţivi.

— V-am telefonat pentru că am o veste interesantă – bâigui Bullygant, răguşit. E ceva foarte important, dar extrem de secret...

— Să aud...

În loc să-i răspundă, Bullygant privi într-o parte, peste capul lui Kita, şi începu să bată darabana cu degetele în tăblia mesei. Kita se săltă uşor de pe scaun şi-şi repezi mâna vrând să-l lovească pe Bullygant în cap. Acesta reuşi însă să se ferească. Atunci Kita lovi cu piciorul scaunul pe care şedea americanul şi Bullygant căzu jos, cu scaun cu tot.

— Te-ascult – spuse Kita. Şi nu uita că sunt un om impulsiv. E o trăsătură moştenită.

Oftând din greu, Bullygant se sculă de jos, ridică scaunul şi se aşeză. Apoi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, începu să spună:

— Uite despre ce e vorba. S-a primit un denunţ anonim, prin care ni se face cunoscut că-se pregătesc acte de diversiune pe aerodromurile Wheeler şi Hickam. Sarcina executării acestor diversiuni a primit-o un individ la Washington, de la o femeie care a plecat cu o maşină. În denunţ se dă numărul.

— Ce număr?

— Numărul maşinii. După ce s-a verificat, s-a aflat că este numărul maşinii unei profesoare, a unui funcţionar de la ambasada sovietică...

— Sovietică?

Bullygant dădu din cap atât de energic, încât se

clatină cu tot trupul.

— Autorul anonimei mai scrie că i s-a ordonat să plece la Honolulu şi să se ducă la farmacia...

— Care farmacie?

— De pe Maunakea Street, a coreeanului An Huan Su. Bullygant clipi din ochi şi, ridicându-şi degetul mare, îl linse: Toate punctele coincid. Şefii de la Washington sunt în culmea fericirii datorită acestui lucru. Icni şi dădu să ia paharul, dar, privindu-l pe Kita, îşi retrase mâna.

— Beţi – îi îngădui Kita. E o veste foarte interesantă, însă n-are nicio legătură cu noi. Dar în ceea ce ne priveşte, e ceva nou?

— Un fapt foarte interesant... Bullygant bău restul de whisky din pahar şi continuă: Studenta Hayami Mariko se întâlneşte cu japonezul care a venit acum câteva luni din Mexic. Îl cheamă Domingo Akino. S-au întâlnit amândoi tot lângă farmacia coreeanului. Acest Akino...

Kita îl întrerupse:

— În privinţa lui Akino, să nu-întreprindeţi nimic fără ştirea mea. Aţi comunicat şefilor dumneavoastră?

— Despre faptul că studenta este în legătură cu An Huan Su, le-am comunicat, însă în ceea ce priveşte legătura ei cu Akino, nu.

— Despre Akino, deocamdată, să nu spuneţi nimic şefilor dumneavoastră. Toate materialele referitoare la el să mi le arătaţi mie. Eu singur am să le verific. S-ar putea ca Akino să lucreze pentru spionajul chinezesc sau poate pentru acela pentru care lucrează An Huan Su.

— Întâlnirea între cei doi a fost observată de un agent al meu.

— Ascultaţi-mă şi fiţi atent! Kita ridică un deget şi continuă: Trebuie să distrugeţi informarea adusă de agent. Repet încă o dată: pe studentă şi pe Akino să-i ţineţi sub observaţie, dar să nu întreprindeţi nimic. Cazul coreeanului

mi se pare foarte interesant. Probabil că Serviciul de informaţii sovietic pregăteşte ceva împotriva aerodromurilor. Kita se sculă: Banii vi-i dau data viitoare, când o să fiţi treaz... Iar astăzi... Kita scoase din buzunar o cutiuţă şi i-o întinse lui Bullygant: Iată un ceas pentru fiica dumneavoastră. Dar nu uitaţi să-i spuneţi că l-aţi câştigat la un pariu.

Bullygant bolborosi câteva cuvinte de mulţumire şi făcu o plecăciune adâncă, întocmai ca japonezii. Când ridică fruntea, Kita nu mai era în cameră.

3 decembrie

După concert, White, aşa cum se înţeleseseră, telefonă la birou. Îi răspunse locotenentul-major Cumberland, care fusese recent mutat la Washington din Manila:

— Veniţi imediat! Trebuie să vedeţi ceva!

În birou, White îi găsi pe Page şi pe Cumberland – un blond înalt, cu ochi mari şi blânzi şi cu bărbia masivă. Pe masa lui White se afla o telegramă tradusă.

Din Tokio, de la ministrul afacerilor externe Ambasadorului din Washington

Nr. 2444

Reprezentanţelor noastre din Londra, Hong Kong, Singapore şi Manila, s-au dat instrucţiuni de a înceta folosirea maşinilor de cifrat şi de a le distruge. Maşina de cifrat aflată în Batavia ne-a fost trimisă înapoi. Fără a ţine seama de dispoziţia conţinută în telegrama nr. 2447, ambasada din America va trebui să folosească în continuare maşina cu cifru.

White verifică traducerea cu textul japonez – era în regulă.

— Lui Makkolla i-aţi raportat?

— Da. Dar nu s-a mirat deloc. Zice că acum trebuie

să aşteptăm atacul dintr-o clipă în alta.

— Asta este limpede pentru orice om normal – vorbi rar Cumberland.

— Nu însă pentru şefii noştri cei mari – răspunse White. Deşi, poate... de data aceasta vor pricepe, în sfârşit, şi ei.

— Ce să priceapă? întrebă Cumberland.

— Că japonezii ne vor ataca.

Cumberland mişcă din bărbie, de parc-ar fi rumegat ceva:

— Vin de la aghiotantul lui Wilkinson unde am citit un comunicat informativ, semnat de generalul Mayslow şi aprobat de generalul Marshall. Vreţi să ştiţi ce conţine?

— Ce dată poartă? întrebă Page.

— Comunicatul a fost dat la 29, deci acum patru zile. Cumberland făcu o pauză, apoi îşi mişcă din nou bărbia: Ştiţi ce scrie acolo?

— Haide, vorbeşte odată, nu mai face atâta pe misteriosul! se supără White. Ai un fel imposibil de a discuta. Ar trebui să lucrezi la morgă: acolo poţi să nu te grăbeşti.

— N-aş putea să spun că eşti prea spiritual – şi Cumberland pufni îmbufnat: Comunicatul spune că, în următoarele trei luni, e posibil ca Japonia să atace Uniunea Sovietică şi că japonezii doresc din tot sufletul să încheie un acord cu America.

— Aşa scrie acolo?! exclamă Page.

— Da. Va ataca Uniunea Sovietică, iar cu noi vrea să cadă la o înţelegere.

— Ce idioţie! gemu White, frecându-şi ceafa. Îl consideram pe Marshall un om inteligent. Şi când te gândeşti că este acum comandantul întregii noastre armate!

Cumberland continuă:

— Am vorbit cu colonelul Sattler şi cu aghiotantul generalului Mayslow, maiorul Case. Lui Cumberland îi plăcea totdeauna să precizeze gradele. Toţi cei din armată declară în cor că planul operativ al armatei americane, aprobat încă din vară, în iulie, rămâne neschimbat. Toţi pornesc de la ideea că Japonia va ataca neapărat Uniunea Sovietică.

— Sunt cu toţii obsedaţi de aceeaşi idee fixă – spuse White. Marshall gândeşte la fel ca „Chicago Tribune” şi ca financiarul Baruch. Acest Baruch a propus zilele trecute Japoniei un împrumut de un miliard de dolari. A şi găsit timpul potrivit!

— Dar ce-i de mirare? Şi Page pufni: Baruch vrea să îmbuneze Japonia. Pentru Marshall, Baruch şi pentru alţii ca Truman şi Taft, cel mai important lucru este înfrângerea Uniunii Sovietice. Pentru ei, ea este inamicul numărul 1. Taft a spus asta pe şleau, la o săptămână după ce ruşii au fost atacaţi. El a declarat că, pentru America, victoria comuniştilor este mai primejdioasă decât victoria lui Hitler.

— Poate că Donahue trece pe aici după teatru – spuse Page, dându-i lui Cumberland telegrama. Arată-i-o!

— Nu cred că Donahue să vină şi noaptea aici – zise White.

Page zâmbi:

— Ba acum trece uneori şi noaptea pe-aici; aşteaptă cu nerăbdare semnalul japonezilor, ca să câştige pariul. Şi l-a rugat pe Sifford ca criptoanaliştii să dea drumul „Magic”-ului cât mai repede.

— Probabil că în cursul nopţii se va mai primi încă o telegramă referitoare la arderea cifrurilor – spuse White. Va trebui tradusă imediat.

Page se ridică de pe scaun, se întinse şi-i propuse lui White să meargă să bea ceva. Ieşiră în stradă şi se îndreptară spre locul de parcare a maşinilor. Page se aşează

la volan. Străbătură aproape tot oraşul şi se opriră în apropiere de poştă, în faţa bufetului „Waikiki”.

În sala mică, unde era aproape întuneric, se afla puţină lume. La tejghea stătea un havaian gras, semănând cu o femeie bătrână. Îndată ce White şi Page se aşezară la o măsuţă, un japonez îmbrăcat într-un costum negru, cu o crizantemă ofilită la butonieră, se apropie de ei. Făcu o plecăciune adâncă şi zâmbi larg, arătându-şi dinţii de aur.

— Iertaţi-mă, sunt secretarul ataşatului naval de pe lângă ambasada japoneză, căpitanul-locotenent Yvase. V-am văzut odată la o recepţie – şi făcu o plecăciune dinaintea lui White. Mi s-a spus că aţi fost în Japonia şi că cunoaşteţi bine limba japoneză.

— Am călătorit prin ţara dumneavoastră, dar nu cunosc limba japoneză – şi White îi arătă un scaun liber. Poate că vreţi să staţi puţin cu noi?

Cu un aer de cunoscător, Page îl întrebă pe Yvase:

— Ce cocteil doriţi? „Old fash” sau „Tom Collins” din gin, lămâie şi sifon?

— Aici se prepară un cocteil numit „Cutremur” – răspunse Yvase. Vi-l recomand. Este un amestec din cinci feluri de lichioruri.

Page dădu din cap şi comandă chelnerului – un tânăr havaian – să aducă „Cutremurul”. Havaianul aduse trei cupe mici cu un lichid roşiatic-verzui. Yvase luă o mică înghiţitură şi se strâmbă. Apoi spuse încetişor:

— Veşti foarte neplăcute. Răspunsul dumneavoastră pune guvernul nostru într-o situaţie excepţional de grea, aproape fără ieşire... deşi noi nădăjduim...

Page îşi ţugui buzele şi zise, cu aerul unui diplomat rafinat:

— Cred însă că, până la urmă, o să ne înţelegem... şi o să găsim un *modus vivendi*... o alternativă acceptabilă... – şi, mişcând din deget, conchise: *Statu-quo ante*...

White închise repede gura şi se întoarse. Yvase clătină din cap:

— Şi eu nădăjduiesc. Guvernul japonez nu intenţionează câtuşi de puţin să înceapă un război. Întreaga noastră flotă, ca şi înainte, se găseşte în portul Saeki. Ieri a plecat din Yokohama cel mai mare vas de pasageri al nostru, „Tazuta-Maru”. El va ajunge la San Francisco la 12 decembrie, iar la Los Angeles, la 15. Suntem convinşi că tratativele vor avea un sfârşit paşnic.

— Judecând după toate, dumneavoastră...

— White zâmbi şi ridică paharul – sunteţi un adversar convins al războiului.

Yvase dădu din cap:

— Pe noi ne desparte un ocean uriaş şi dacă va începe războiul, el va izbucni în primul rând pe mare. Va fi un război de lungă durată şi costisitor şi nu va duce la nimic bun. Un război fără sens. Japonezul sorbi câteva înghiţituri şi puse paharul pe masă, apoi începu să vorbească repede: în următoarele zile, nemţii vor intra în Moscova, tancurile lor sunt la o distanţă de vreo 30 de kilometri de porţile Kremlinului. A şi început evacuarea în masă a locuitorilor Moscovei.

— Dacă Moscova va cădea – întrebă Page – dumneavoastră veţi ataca din răsărit?

— În Siberia e mai uşor să lupţi. Acolo e pământ, şi nu apă – replică Yvase, chicotind.

Barmanul puse în funcţiune pianul electric şi o muzică de jaz umplu toată încăperea. O japoneză cânta un tango. Yvase închise ochii şi începu, să se legene pe scaun, în tactul muzicii. Apoi îşi scoase batista şi-şi şterse colţul ochilor. White îi făcu lui Page semn cu ochiul, arătându-i cu degetul ceasul de la mână. Page chemă chelnerul, făcu plata, iar când japonezul întinse mâna să plătească, el i-o dădu la o parte.

— Sunteţi musafirul nostru – spuse Page – iar când o să fim noi la Tokio, o să ne oferiţi un cocteil din sake-urile dumneavoastră.

Îşi luară iute rămas bun de la japonez şi ieşiră în stradă. Cernea o ploaie rece, amestecată cu zăpadă.

Se întoarseră la birou la timp. Din secţia lui Sifford se aduse ultimul „Magic”. White îl traduse.

Din Tokio, de la ministrul afacerilor externe Ambasadorului din Washington

Nr. 867

1. Toate cifrurile existente în ambasada dumneavoastră trebuie să fie arse, cu excepţia aceluia care este folosit pentru maşina de cifrat cu cifrul „O” (OIŢE), precum şi lista prescurtărilor convenţionale „L”. Toate celelalte cifruri trebuie distruse.

2. Întrerupeţi imediat folosirea uneia din maşinile de cifrat şi distrugeţi-o.

3. După executarea măsurilor indicate mai sus, trimiteţi o telegramă convenţională „Haruna”.

4. Veţi distruge toate copiile telegramelor primite şi trimise, precum şi toate celelalte documente secrete, în momentul pe care îl veţi socoti oportun şi prin procedeul ales de dumneavoastră.

5. Veţi distruge toate cifrurile pe care le-a adus secretarul-criptoanalist Kosaka. De aceea, de acum înainte nu mai este necesar de a menţine legătura cu Mexicul, aşa cum prevedea directiva nr. 860.

— Donahue a fost pe-aici? îl întrebă Vv hi te pe Cumberland.

Cumberland deschise ochii şi-i răspunse cu glas somnoros:

— Căpitan-locotenentul Donahue a telefonat şi a rugat să se telefoneze acasă atunci când va fi gata traducerea... Eu începusem să-i spun la telefon conţinutul,

dar el a închis...

Page râse încetişor:

— N-a închis telefonul, ci l-a scăpat din mână. El nu-i obişnuit cu ritmul dumitale de a vorbi şi a adormit.

White îi telefonă lui Donahue:

— Eu sunt, Walt. Am o veste grozavă!

— În privinţa vântului? întrebă repede Donahue.

— În legătură cu vântul, dar nu eu acela pe care-l aştepţi tu. Treci pe-aici?

Donahue sosi peste 40 de minute. Mirosea a vin şi a parfum. Citi telegrama, căscă şi ridică din umeri:

— Probabil una din maşini s-a stricat şi o să trimită una nouă. Să vedem ce-o să fie mai departe.

— După părerea ta, nu este nimic deosebit? întrebă White. Dispoziţia de a arde cifrurile şi alte documente secrete nu te tulbură câtuşi de puţin?

— Este vorba de distrugerea cifrurilor şi a hârtiilor vechi. Asemenea autodafeuri se fac din când în când în orice instituţie. Iar maşina de cifrat rămâne şi „Magic”-ul va continua să sosească ca şi înainte. Rămân, de asemenea, în vigoare şi cifrurile „O” şi „L”. De aceea nu sunt câtuşi de puţin tulburat. Văzând că White vrea să spună ceva, Donahue ridică mâna: Vreau să-ţi aduc la cunoştinţă că serviciul nostru de informaţii prin radio din Huam a interceptat astăzi o radiogramă japoneză, din care rezultă că întreaga lor flotă militară se găseşte în Marea Interioară şi în portul Saeki. Iar de la ataşatul nostru naval din Tokio s-a primit o telegramă relativă la ordinul dat de comandantul bazei maritime militare din Yokosuka, potrivit căruia s-a dat permisie marinarilor şi ofiţerilor de pe nave, iar aceştia umblă de colo-colo în cârduri pe străzile din Tokio şi Yokohama. Apoi, cel mai mare vas al Japoniei, „Tazuta-Maru”, este în drum spre America. Toate acestea dovedesc că nu este cazul să ne lăsăm cuprinşi de panică.

Se întoarse spre Page şi Cumberland: Nu vă alarmaţi, băieţi, cei de sus ştiu tot şi văd tot. Şefii, care se află pe puntea de comandă, văd mult mai bine decât noi, cei din cală. Noapte bună!

Făcu un semn lui White să-l urmeze şi ieşiră amândoi din încăpere. Donahue întrebă:

— Ai primit vreo veste de la sirena ta? Vreo scrisoare sau vreo telegramă?

— Nu. Dar de ce mă-ntrebi?

— Tace?

— Da. Dar de ce mă-ntrebi?

— Probabil că Wallsh mi-a îndeplinit rugămintea şi a luat contact cu ea.

— Ce contact? Te-am rugat doar s-o fereşti de Akino, şi nu ca Wallsh...

— El trebuia s-o întâlnească şi s-o chestioneze amănunţit. Şi dacă a reuşit să stabilească cu ea o legătură profesională, e de la sine înţeles că Mariko nu mai poate să scrie nimănui fără permisiunea lui.

— Aşadar, şi scrisorile mele vor trece prin cenzura militară?

— Bineînţeles.

— E o porcărie! Te-am rugat doar...

Donahue îl luă de braţ:

— Nu te enerva. O să-ţi trimită scrisori, dar n-o să-ţi scrie decât despre sentimentele gingaşe pe care ţi le poartă. Pentru tine, asta este mai important decât orice. Să ştii că ieri am primit o radiogramă de la Wallsh. Probabil că-l interesează Cio-Cio-san a ta şi totul va fi în ordine, dacă nu cumva spionajul din Tokio a pus-o să ne urmărească. Wallsh ne înştiinţează că japonezul Akino este cât se poate de suspect, şi ştii ce se mai spune în radiogramă? Se pare că F.B.I.-ul din Honolulu a dat de o agentură sovietică. Asta ar fi extraordinar!

— Sper că n-or s-o bage şi pe Mariko în toată afacerea asta?

— Nu cred.

— Am să-i scriu chiar azi.

Donahue duse degetul la buze:

— Din tot ce ţi-am spus, în calitate de prieten, să nu-i pomeneşti niciun cuvânt. Ceea ce mi-a comunicat Wallsh e un secret de serviciu. Vezi să nu mă dai de gol. Scrie-i numai despre dragoste.

White se întoarse şi intră în birou. Donahue îi strigă:

— Poţi să-i pomeneşti, în treacăt, că în curând ai să pierzi pariul şi ai să mi-o dai mie. Şi totul o să fie admirabil.

3 decembrie

Kita tocmai termina masa – mânca ultimele bucăţele de zarzavat murat şi bea ceai cu înghiţituri mici – când Nisina apăru în faţa lui. Era atât de tulburat, încât obrazul îi zvâcnea spasmodic.

— Am să vă comunic ceva foarte urgent – spuse Nisina. S-a confirmat definitiv că „Lexington” va ieşi în larg poimâine, vineri. Khun spune că informaţia este absolut exactă.

— Şi încotro va pleca?

— Spre Midway. Escortează nave care vor transporta avioane pe această insulă.

— Aşadar, informaţiile noastre din august s-au confirmat. Kita îşi vârî o scobitoare în gură. Sunt veşti foarte bune, îţi mulţumesc.

Uşa se deschise şi intră Morimura, care îi întinse lui Kita un plic sigilat.

— Abe a adus o scrisorică de la Bullygant. E foarte urgentă.

— Şi unde-i Abe?

— În grădină.

— S-aştepte.

Morimura şi Nisina ieşiră. Kita scoase din plic un bilet scris cu creionul:

Şeful Serviciului de contrainformaţii Wallsh ne-a comunicat că „l-a reperat" pe japonezul Akino şi a pus-o pe studenta Hayami să-l urmărească. Acum este limpede: a) de la bun început, studenta a acţionat conform dispoziţiilor lui Wallsh; b) Akino, de la bun început, a fost omul dumneavoastră, dar dumneavoastră nu mi-aţi spus nimic despre el ca să-i puteţi controla activitatea prin mine.

Mă tem că: a) studenta poate să obţină de la Akino informaţii referitoare la activitatea dumneavoastră şi la relaţiile dintre noi. Probabil că Akino ştie ceva; b) studenta se duce la farmacia lui An Huan Su probabil tot din însărcinarea lui Wallsh. Aşadar, el l-a pus sub observaţi şi pe coreean şi poate să-mi sufle de sub nas toată afacerea.

Studenta trebuie scoasă imediat din joc, dar lucrul trebuie făcut foarte curat. Ea constituie o primejdie pentru noi toţi. Dacă Akino va cădea, o să vă trădeze şi pe dumneavoastră, şi atunci s-a zis şi cu mine. Trebuie prevenită catastrofa.

După ce citi biletul, Kita îl arse şi se duse în grădină. Abe stătea lângă un boschet, în dosul unor tufe de magnolia.

— Yde se întâlneşte cu Hayami Mariko? întrebă Kita.

— Da. Alaltăieri după-prânz a trecut pe la ea. Iar ieri i-am dus din nou acasă nişte ierburi de leac japoneze şi cărţi.

— Dar el o ţine sub observaţie? N-o suspectează?

— Nu ştiu, mie nu mi-a spus nimic.

— N-a observat cumva că este urmărit?

— Cred că nu, căci mi-ar fi spus.

— Cum îi merg treburile – în general?

— Intenţionează să facă cunoştinţă cu japonezele care sunt telefoniste la centrala telefonică. Apoi, de vreo două ori, s-a dus spre Kahuku. Abe zâmbi: Probabil se grăbeşte, vrea să înceapă cât mai repede.

Kita scuipă în flori:

— O să înceapă mai repede decât e nevoie şi o să strice tot. Apoi, după ce se gândi puţin, îi porunci lui Abe: Transmite-i chiar azi să ia legătura cu mine. Cât se poate de repede.

— Ştiu că azi avea de gând să plece cu o barcă cu motor spre Maui.

— La Maui? repetă speriat Kita. Caută să-l prinzi înainte de a pleca. Şi comunică-mi tot ce poţi afla despre el şi despre Hayami Mariko. Acţionează imediat!

Abe făcu o plecăciune, se întoarse milităreşte şi o porni grăbit pe cărarea ce ducea spre portiţa din fundul grădinii.

După ce luă cina la bufetul hotelului, White urcă la etajul întâi, se opri în hol şi ceru portarului cheia camerei. Bătrânul portar se întoarse spre tabloul cu cutiile de scrisori şi spuse:

— Mister White, chiar acum o doamnă a lăsat o scrisoare pentru dumneavoastră. Judecând după aparenţe, doamna e venită de undeva, de departe.

White citi inscripţia de pe plic: „Mariko m-a rugat să vă aduc la hotel această scrisoare, I-am îndeplinit rugămintea. K”.

Scrisoarea fetei era scurtă, probabil că o scrisese în grabă:

Dragul meu Nick,

Trimit această scrisoare cu o prietenă a mamei mele; *ea este soţia unui militar şi pleacă astăzi cu avionul la Washington*. *Mi s-a interzis să-ţi scriu*. *M-a chemat la el*

căpitanul Wallsh. A început să mă interogheze, destul de brutal, despre natura legăturii mele cu Akino, a făcut chiar şi aluzii cinice, eu m-am supărat. Atunci el mi-a declarat că lucrez probabil în folosul altor ţări. I*-am trântit o groază de obrăznicii şi am plecat. Akino mă suspectează şi el. Probabil că sunt urmărită – nu ştiu de cine: de Wallsh sau de Akino? Ieri seară, când mă apropiam de casă cu bicicleta, deodată, de după colţ, a apărut o maşină cu farurile stinse, cât pe-aci să mă calce. Mi-e îngrozitor de frică. Poate că vor* să mă *omoare. Sfătuieşte-mă, Nick, ce să fac.*

***A* dumitale, M.**

White se urcă în camera lui şi-i telefonă lui Donahue acasă. Dar acolo i se răspunse că Donahue plecase, chemat de cineva. White îl găsi pe Donahue la serviciu. După ce-l ascultă până la sfârşit, Donahue îi spuse:

— Am citit telegrama lui Wallsh. E vorba de o chestiune extrem de interesantă: au dat de un cuib de agenţi ruşi şi se pare că iubita ta este în legătură cu şeful lor.

— Este o absurditate nemaipomenită! Iar Wallsh este un dobitoc fără pereche!

— Nu ţipa! i-am răspuns lui Wallsh, rugându-l să verifice totul amănunţit. Totuşi cred că...

— Chiar în noaptea asta iau avionul şi plec acolo.

— Nu face pe nebunul! N-o să ţi se dea voie. Vino imediat la mine. De la cei din armată am aflat o chestiune grozavă. Ai să cazi jos. Începe o nouă eră în istorie!

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ţi spun la telefon. Vino aici în fuga mare.

Cu toate că era foarte târziu, în biroul lui Donahue se adunaseră aproape toţi lucrătorii din Biroul T şi criptoanaliştii din secţia lui Sifford. Toţi erau foarte

alarmaţi. Page, Cumberland şi Gheişa şedeau pe canapea, într-un colţ, şi discutau de zor. Page sărea mereu de la locul lui, gesticulând agitat. În jurul lor, criptoanaliştii stăteau buluc.

— E fantastic! Şi Donahue lovi cu amândouă mâinile în masă. Acum o oră cei de la armată au prins semnalul japonezilor. Acelaşi semnal despre care se vorbea în „Magic”-ul din ziua de 18. După ce au transmis ultimele ştiri în limba japoneză pentru străinătate, s-a dat semnalul.

El îi întinse lui White o coală de hârtie, cu o ştampilă în colţul de sus: „strict secret, extrem de urgent”.

White citi:

***A* 12.41 22.00 după Greenwich Tokio staţia HV₃W**

Buletin meteorologic

În regiunea Tokio, *azi a bătut vântul* din *nord*, *care se va intensifica treptat*; *se prevăd înnourări. În regiunea prefecturii Kanagawa*, *astăzi*, *vânt din nord*, *nebulozitate. În regiunea prefecturii Tiba*, *vânt din nord*, *vizibilitate bună*, *se aşteaptă apariţia norilor*; *pe mare este linişte*.[7]

— Ei, ce zici? întrebă Donahue, jucându-se cu creionul său de aur. Eşti k. o.? Ai pierdut pariul?

Page se apropie de White şi începu să-i spună că, de îndată ce postul special de emisie-recepţie al armatei a interceptat buletinul meteorologic, colonelul Sattler l-a transmis imediat lui Kramer, apoi i-a anunţat pe Donahue şi pe Makkolla, şi toţi, în afară de Makkolla, s-au dus în goană la Wilkinson. Acesta i-a cărat pe toţi la Terner. Mai departe, comunicatul s-a transmis ca o reacţie în lanţ. Generalul Marshall şi amiralul Stark au sosit la Casa Albă

---

7 Acest text al emisiunii radiofonice japoneze figurează şi în materialele Comisiei unite a Camerei Reprezentanţilor şi a Senatului S.U.A. pentru anchetarea evenimentelor de la Pearl Harbor, comisie care a funcţionat de la 15 noiembrie 1945 până la 31 mai 1946. (n.a.).

aproape în acelaşi timp pentru a prezenta raportul preşedintelui. Dar, aflând că acesta este plecat din oraş, la Warm

Springs, s-au dus şi ei într-acolo, de unde încă nu s-au întors.

— De ce oare Makkolla n-a dat şi el fuga într-un suflet la şefi? întrebă White.

Gheişa se strâmbă:

— El consideră că trebuie să se mai aştepte, să se verifice totul temeinic. Într-un cuvânt, se îndoieşte. El face parte dintre acei oameni care nici până azi nu sunt pe deplin convinşi că Pământul e rotund. White se încruntă şi începu să-şi muşte buzele. Privind spre Page şi Cumberland, Gheişa spuse ironic: Nici ăştia nu cred.

— Nicky, ai o mutră foarte acră! şi Donahue izbucni în râs. Îţi pare rău că ţi-ai pierdut sirena? Vei fi nevoit să te desparţi de ea.

— Eu consider că toate acestea sunt prostii – rosti cu glas tare White şi glasul îi tremura uşor. În încăpere se lăsă linişte. White continuă: Nu-i decât o transmisie obişnuită a postului de radio din Tokio, şi nicidecum semnalul convenţional.

Un ofiţer din secţia lui Sifford pufni în râs şi începu să gesticuleze, în semn de dezaprobare. Alţii izbucniră într-un râs zgomotos. Donahue clătină din cap:

— Vai, Nicky, de data asta pur şi simplu te încăpăţânezi! Nu te pune într-o situaţie ridicolă! Şi, Doamne fereşte, nu vorbi şefilor despre asta. Eu, unul, te cunosc şi pe tine, şi toate ciudăţeniile tale, ei însă or să creadă că tu... că ai...

Cu degetul îndoit, îşi ciocăni fruntea şi, sculându-se de la birou, ieşi semeţ din încăpere. După el se ridică şi Gheişa. Page şi Cumberland se apropiară de White.

— Azi dimineaţă – începu Cumberland – căpitanul de

rangul III Makkolla a propus să se trimită Comandantului Flotei Pacificului, amiralul Kimmel, o avertizare. Frecându-şi bărbia, Cumberland continuă: Să fie avertizat în ceea ce priveşte posibilitatea unui atac din partea japonezilor. Dar... ştiţi ce-a ieşit până la urmă?

— Ei?

— Închipuiţi-vă...

— Ce? Şi White bătu din picior: Să ştii că am să te omor într-o zi!

Cumberland îşi frecă bărbia şi zâmbi:

— Wilkinson l-a ascultat politicos pe Makkolla şi i-a respins propunerea. Atunci Makkolla s-a dus la contraamiralul Terner, dar şi acesta i-a spus că nu există niciun motiv de nelinişte.

— Şefii noştri vor aştepta toată noaptea comunicatul referitor la izbucnirea războiului între Japonia şi Rusia – strecură printre dinţi Page. Acum nu se mai gândesc decât la asta.

Ieşiră pe coridor. Lângă lift se îmbulzeau ofiţeri din flotă şi din armata terestră, chemaţi la această oră nepotrivită.

Dincolo de uşa uneia dintre camere se auzeau zgomote asemănătoare unor împuşcături. Uşa se deschise şi în pragul ei apăru Gheişa, roşu la faţă ca focul. Îi făcu semn lui White, spunându-i:

— Intraţi şi treceţi direct în cabinetul contraamiralului Ingersol. Acolo se serveşte şampanie din fondul alocat pentru banchete, cu permisiunea Stăpânului. Sunt toţi în păr: Terner, Wilkinson, Sifford... Duceţi-vă!

Cineva îl trase pe Gheişa în cameră şi închise uşa.

— Au şi început să petreacă – râse White. După părerea mea, e prea devreme.

Page îl privi pe White:

Ce zici, să mă duc să beau? Şampanie pe gratis!

Vreau să beau pentru ca şefii noştri să mai prindă minte şi să înceteze să se prostească singuri.

Pocnetul dopurilor continua să răsune în spatele uşii.

5 *decembrie*

Kita îi fixă lui Yde o întâlnire la etajul întâi al restaurantului chinezesc de pe River Street. Yde sosi fix la douăsprezece. Făcu o plecăciune adâncă, prezentă scuze pentru lipsa de cuviinţă de care dăduse dovadă data trecută şi mulţumi pentru grija arătată de Kita faţă de el. Într-un cuvânt, era de o politeţe fără cusur. Dar, terminând această introducere pe care o cerea eticheta, vorbi pe un ton tăios:

— Mi l-aţi dat pe Abe, dar tot timpul îl chemaţi spre a-i da diferite misiuni. Vă rog, pe viitor, să nu mi-l mai luaţi de la munca lui. El trebuie să fie întotdeauna la dispoziţia mea.

— Şi eu am nevoie de el – spuse cu răceală Kita. Aşa, din amabilitate, v-am oferit posibilitatea de a vă folosi din când în când de serviciile lui Abe. Dar el este omul meu şi pot să dispun de el cum vreau...

— L-am iniţiat în treburile mele şi, prin urmare, a devenit omul meu – zise încetişor Yde. Eu i-am şi interzis să vină la dumneavoastră şi l-am avertizat că, dacă va trece peste cuvântul meu, îl voi ucide.

— Cum de îndrăzniţi? strigă Kita. Sunt hotărât...

— Mai încet! strecură Yde printre dinţi. Ne-aud cei de jos. Vă rog să vă stăpâniţi. Abe n-o să mai vină la dumneavoastră. Putem considera această problemă încheiată. Şi, făcând o plecăciune reverenţioasă, continuă: Vă mulţumesc foarte mult, am primit prin

Abe conservele japoneze şi sunt foalrte mişcat. Dar dumneavoastră ce-aţi vrut să-mi comunicaţi?

Căutând să se stăpânească, Kita îi spuse:

— Vă mulţumesc pentru colierul de coral pe care l-aţi trimis pentru soţia mea, vă mulţumesc foarte mult. Trebuie să vă comunic însă o veste foarte neplăcută: studenta aceea, Hayami Mariko, cu care dumneavoastră v-aţi întâlnit de mai multe ori, este în legătură cu Wallsh, şeful contrainformaţiilor.

— Ea se duce mereu la hotelul „Hawaian King” – zise Yde şi gura i se strâmbă.

— Deci ştiaţi?

— Nu sunt chiar atât de căscat. I-am ordonat lui Abe s-o urmărească, şi el a urmărit-o. Aşadar, acolo este sediul contrainformaţiilor.

— Da. La etajul doi, camera 99.

Yde îşi plecă fruntea de parc-ar fi ascultat ceva, apoi spuse calm:

— Va trebui lichidată fără întârziere.

— Mi-e teamă că a şi vorbit despre dumneavoastră şi că sunteţi urmărit.

— Eu n-am încercat încă s-o recrutez şi n-am avut cu ea niciun fel de discuţii secrete. Mă îndoiesc că o simplă legătură între un bărbat neînsurat şi o fată tânără poate să pară suspectă celor de la Serviciul de contrainformaţii american. Totuşi ea trebuie înlăturată. Yde îl privi fix pe Kita: Rezultă, aşadar, că mi-aţi făcut cunoştinţă cu o spioană americană.

— Nu eu v-am făcut cunoştinţă cu ea, dumneavoastră singur m-aţi rugat.

— Dar ar fi trebuit s-o verificaţi.

— Ea a fost recrutată după ce a început să se întâlnească cu dumneavoastră. Deci dumneavoastră ar fi trebuit s-o verificaţi şi să vă daţi seama ce hram poartă. Dar dumneavoastră, cu o uşurinţă de neiertat...

Yde îl întrerupse:

— În orice caz, vă sunt foarte recunoscător pentru că

m-aţi prevenit şi am să iau măsuri.

— Şi cât se poate de grabnic. Verificaţi dacă nu sunteţi urmărit. Şi feriţi-vă!

— Vă mulţumesc. Şi dumneavoastră păziţi-vă!

Yde făcu o plecăciune adâncă şi ieşi din cameră cu paşi repezi. Kita îl chemă pe proprietarul restaurantului, un japonez, şi începu să-l descoasă, să vadă ce i-a spus Kuhn, la ultima lor întâlnire. Discuţia le fu întreruptă de Morimura. Privindu-l, Kita bolborosi repede către stăpânul restaurantului: „O să vorbim n-ai târziu, du-te”.

De îndată ce patronul ieşi din cămăruţă, Kita îl întrebă pe Morimura:

— A început? Arăţi de parcă...

— M-am grăbit. Yde vine curând?

Aflând că Yde a şi fost, Morimura dădu înciudat din mână. Venise chiar atunci din port, unde se întâlnise cu omul de legătură, căpitanul-locotenent Tommy, care fusese la Honolulu pe un vapor ce mergea spre Chile. Acesta îi împărtăşise ultimele veşti, rugându-l să le transmită consulului general Kita şi lui Yde.

Forţele principale ale flotei din Marea Interioară – şi unităţile bazei aviatice din regiunea Kiusiu organizează, începând de la mijlocul lui noiembrie, un schimb de radiograme false pentru a le crea americanilor şi englezilor impresia că unitatea operativă de portavioane a viceamiralului Nagumo se află în apele japoneze, iar între timp unitatea înaintează cu toată viteza spre Hawaii. La 2 decembrie a plecat din Yokohama vaporul „Tazuta-Maru”. Oficial, s-a anunţat că pleacă spre San Francisco cu escală la Honolulú. Dar căpitanului i s-a înmânat un plic ce conţinea următorul ordin: să iasă în larg şi să înceapă a face ocoluri, calculând în aşa fel ca la 8 decembrie să ajungă la ţărmurile Japoniei. De asemenea, în ultimele zile, la Tokio şi la Yokohama au apărut pe străzi mulţi marinari,

care, chipurile, sunt în permisie, venind de la baza maritimă militară Yokosuka. De fapt, marinarii sunt soldaţi din divizia de gardă travestiţi în uniforme de marinari. Toate aceste măsuri au drept scop să-i deruteze pe americani.

— Judecând după comandamentul local – zâmbi Kita – ei nu se aşteaptă la musafiri.

Morimura îi spuse:

— Omul de legătură a rugat ca la noapte şi mâine noapte să se transmită, cu ajutorul sistemului de semnalizare de pe ţărm, informaţii de maximă precizie referitoare la situaţia din port. Şi m-a mai rugat să-i înmânez lui Yde acest bilet cifrat, el cunoaşte cifrul. Dar biletul trebuie să-i fie înmânat numai după ce dumneavoastră veţi primi ordinul de distrugere a cifrurilor.

Kita luă biletul. Textul era alcătuit din cifre şi se termina cu trei litere latine: QQQ.

6 decembrie

Cu puţin timp înainte de ora 12, criptoanaliştii din armată au interceptat telegrama trimisă din Tokio cu nr. 901, adresată ambasadorului Nomura. Copia traducerii „Magic”-ului a fost trimisă spre informare la Biroul T.

1. Guvernul a examinat amănunţit propunerile americane de la 26 noiembrie şi, în urma examinării, a alcătuit un memorandum care constituie răspunsul nostru dat Americii. El va fi transmis telegrafic în limba engleză.

2. Textul memorandumului este foarte vast. Va fi împărţit în paisprezece părţi... Textul integral îl veţi avea mâine, dar deocamdată nu se ştie încă exact. În prezent, situaţia este extrem de delicată, rog ca la primirea textului memorandumului, acesta să nu fie adus la cunoştinţă dintr-odată.

3. Referitor la ora de înmânare a memorandumului

americanilor, veţi fi anunţaţi printr-o telegramă specială. Între timp vă rugăm să transcrieţi textul pe curat şi să fiţi pregătiţi ca să transmiteţi părţii americane memorandumul imediat după primirea indicaţiilor noastre.

Apoi începură să se primească telegrame cu textul memorandumului, în care se trăgeau concluziile tratativelor japono-americane. Textul memorandumului era în limba engleză, aşa că nu trebuia tradus. De aceea criptoanaliştii din armată şi flotă terminară prelucrarea celor treisprezece părţi ale memorandumului destul de repede – către nouă seara.

Dar partea a paisprezecea, care conţinea sfârşitul memorandumului, nu sosise încă. Această parte putea să vină din clipă în clipă. De aceea toţi lucrătorii biroului primiseră ordin din partea lui Wilkinson să rămână pe loc, să nu plece nicăieri. Aşadar, seara de sâmbătă era ratată.

Gheişa transmise tuturor ordinul lui Wilkinson şi adăugă:

— Probabil va trebui să stăm până dimineaţa. Se recomandă tuturor să dea telefoanele de rigoare pentru a amâna întâlnirile amoroase din această seară.

White citi de două ori textul telegramei nr. 901 şi-i spuse lui Page:

— Totul este limpede. Mâine se va primi de la Tokio şi telegrama ce va conţine ora exactă când acest memorandum trebuie înmânat lui Hull, iar în momentul înmânării se va anunţa şi declanşarea războiului.

Cumberland mormăi ceva. Page se uită la el şi aşteptă. În sfârşit, Cumberland izbuti să spună:

— Întâi vor ataca, şi-apoi vor declara război.

— Asta a intrat în tradiţia lor – spuse Page.

Gheişa se aplecă spre White:

— Chiar acum vin de la secretariatul lui Knox. Sunt zvonuri că flota unită japoneză de sub comanda amiralului

Yamamoto se îndreaptă spre Vladivostok. A şi trecut prin strâmtoarea Tsugaru.

White clătină din cap:

— Cei de sus şi-au pierdut răbdarea... *Sit pro ratione voluntas*.

— Ce înseamnă asta? întrebă Gheişa.

— Este din Juvenal – explică Page. *Voinţa mea să ţină locul oricărei raţiuni*.

— Stai niţel, semnalul s-a şi dat – spuse Gheişa. Noi l-am interceptat pe data de 4 şi ieri. Şi în amândouă cazurile a fost un buletin referitor la „vânt din nord”.

În birou intră un locotenent din secţia lui Sifford ţinând o mapă sub braţ.

— Ce noutăţi sunt? îl întrebă Page.

— Din Londra s-a primit o comunicare că o mare unitate de crucişătoare şi vase de transport japoneze se îndreaptă spre Malaya – spuse locotenentul şi ieşi.

— Ştirile astea sunt mai verosimile decât ale lui – zise Cumberland, arătând cu capul spre Gheişa.

Gheişa ridică din umeri:

— Dar buletinul informativ dat acum o săptămână de statul-major al forţelor terestre rămâne în vigoare. Şi comandamentul nostru împărtăşeşte părerea oficială a celor de la armată. Şi aceasta este confirmată de semnalele interceptate. Japonezii îi vor ataca pe ruşi.

Page se întinse şi căscă zgomotos:

— Oare, într-adevăr, vom fi nevoiţi să stăm aşa toată noaptea şi să aşteptăm sfârşitul memorandumului? Dar ce fac şefii? Aşteaptă şi ei?

Gheişa îi spuse că toţi şefii: căpitanul de rangul I Wilkinson, contraamiralul Ingersol şi contraamiralul Terner au plecat acasă. Primul a plecat amiralul Stark, se duce cu soţia la Teatrul Naţional.

— Dar memorandumul la care au migălit toată ziua

băieţii lui Kramer, l-o fi citit carevadin şefi? întrebă White.

— Nu – răspunse Gheişa. Kramer i l-a dus lui Wilkinson şi la el s-a oprit. Nici la cei de la armată n-a trecut mai departe de şeful secţiei Extremul Orient, colonelul Bandv. Nici Marshall, nici Stimson nu l-au citit. Toţi aşteaptă noutăţi pe altă linie.

— Dar unde-i Donahue?! se miră Page. Azi n-a dat deloc pe la noi.

Cumberland pufni;

— Nu-i arde lui de noi. Nu se mişcă din sectorul criptoanaliştilor, de la căpitanul de rangul II Sifford.

Amândoi aşteaptă un comunicat... despre Vladivostok sau Cita. Vor să afle primii...

— Acum o oră mi-a telefonat un corespondent de la „Chicago Tribune” – zise Gheişa. El a aflat că a început o răscoală în Siberia şi că răsculaţii au ocupat oraşul Tiumen. Că la Moscova se dau lupte de stradă, oraşul arde...

În clipa aceea sună telefonul şi White ridică receptorul. Sunau oamenii lui Sifford, comunicând că a fost descifrat un nou „Magic”. White îl rugă pe Gheişa să-l aducă. În telegrama datată 5 decembrie şi expediată de consulul general din Honolulu către ministrul afacerilor externe din Tokio, se spunea:

1. *Pe data de 5 au sosit trei nave de linie despre care s-a comunicat în telegrama dumneavoastră nr. 239 trimisă vineri dimineaţa. Se presupune că aceste nave de linie vor părăsi portul pe data de 8.*

2. *Pe data de 5, „Lexington” şi 5 crucişătoare grele au părăsit portul.*

3. *Pe data de 5, la amiază, se aflau în port 8 nave de linie, 3 crucişătoare uşoare şi 16 distrugătoare.*

Page fluieră:

— „Lexington” a ieşit din Pearl Harbor! mai înainte a

părăsit portul şi „Entreprise”. Deci n-a rămas niciun purtător de avioane acolo.

— Şi niciun crucişător greu de tip nou – completă Cumberland.

White închise cu zgomot o carte japoneză cu coperţile îmbrăcate într-un material foarte viu şi spuse indignat:

— Toţi şefii au plecat pe la casele lor şi la teatru, iar pe noi ne ţin aici – şi făcu un semn cu capul spre Gheişa: Du-te în recunoaştere şi află cum stau lucrurile.

Gheişa se întoarse curând, cu un aer de învingător. Le spuse că Wallborn, aghiotantul-şef al Stăpânului, la început nici n-a vrut să stea de vorbă cu el. Dar Gheişa i-a arătat o scamatorie cu nişte ustensile de birou foarte caraghioasă şi nu prea decentă, în special pentru doamne. Apoi i-a povestit o anecdotă grozavă despre papa de la Roma şi Greta Garbo. Wallborn s-a îmblânzit de-a binelea de atâta râs şi le-a permis tuturor să plece acasă. Iar cei ce nu vor dormi acasă la ei, trebuia să lase numărul de telefon unde pot fi găsiţi.

White şi Page plecară la hotel. White trecu în camera sa, făcu o baie, se băgă în pat şi adormi imediat. Îl trezi telefonul. Telefona de jos portarul: White primise o telegramă.

— De unde? întrebă supărat White.

— Din Honolulu.

— Ad-o repede. Îţi mulţumesc foarte mult!

Liftierul, un negru, îi aduse telegrama şi primi doi dolari. Era expediată de Ayun Hayami. În prima clipă, White nu-şi dădu seama că este mama lui Mariko. Aceasta îl înştiinţa că seara, în ajun, venise după Mariko un tânăr japonez şi fata plecase cu el să-şi viziteze o prietenă bolnavă. De atunci nu se mai întorsese acasă. Mama îl ruga pe White să afle dacă nu cumva Mariko este arestată.

Sau poate că s-a întâmplat ceva şi mai îngrozitor. Trebuia să ia imediat măsuri urgente.

White îi telefonă lui Donahue acasă. Acesta nu se culcase încă. Auzind că telefonează White, Donahue îl întrebă repede:

— Ceva nou? Au atacat?

— Cine să atace?

— I-au atacat pe ruşi?

— Nu, nu despre asta-i vorba. A dispărut Mariko. Am primit o telegramă de la mama ei.

— Şi eu care credeam că telefonezi de la birou... În privinţa iubitei tale am vorbit cu Wallsh. El a venit azi cu avionul ca să raporteze un caz foarte interesant: cum s-a descoperit o agentură rusească în frunte cu un coreean foarte bine camuflat. În ceea ce o priveşte pe iubita ta. Wallsh a rupt legătura cu ea: i se pare suspectă.

— E un prost fără pic de minte. Nu cumva au arestat-o? Poate cei de la F.B.I?... Trebuie lămurit urgent.

— Ştii ceva?... Acum acolo este Shriver. El îi ţine locul lui Wallsh. Asta-i o idee. Am să-i telefonez şi am să-i cer în numele tău s-o găsească. Şi am să spun că este...

— Spune-i că este logodnica mea! strigă White.

După o clipă, Donahue vorbi pe un ton serios:

— Nu credeam că lucrurile or să meargă atât de departe... Ei, dar ce să-i faci, te felicit, sunt foarte fericit. Chiar acum am să cer să mi se dea legătura prin radio şi am să-l chem pe Shriver. Poţi avea toată încrederea în mine.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Walt, eşti un adevărat prieten.

— Nu te enerva, Nick, o s-o găsim pe sirena ta vie sau m... adică o s-o găsim neapărat, noapte bună!

— „Magic”-ul de azi l-ai citit? Din el rezultă că tratativele s-au terminat şi că mai departe urmează „vânt

de est”, „uragan”.

— Nu te grăbi să tragi concluziile... Magic”-ul de azi nu conţine decât o expunere a poziţiilor lor, concluziile trase în faţa noii etape a tratativelor. Şi, mai ales, nu te speria Nicky, ia nişte bromură.

7 decembrie

Începea să se lumineze de ziuă. Cerul deasupra oceanului se colora treptat în trandafiriu, apoi în albastru. Kita îşi şterse faţa cu mâneca. Purta un tricou şi pantaloni de bumbac. Toţi ceilalţi funcţionari ai consulatului general, şi ei în cămăşi murdare şi cu pantalonii mânjiţi de pământ şi de funingine, semănau cu nişte muncitori rutieri sau cu pescari ce-şi repară bărcile.

Ardeau hârtiile, mapele, caietele, indigourile folosite, pe nişte ruguri aşezate în jurul unui iaz mic în apropierea terasei din spatele clădirii principale. Începuseră să lucreze îndată după miezul nopţii – îndată ce primiseră de la Washington o telegramă cu textul necifrat: „*Comunicaţi la ce reviste comerciale şi de geografie vă abonaţi pentru anul viitor*, *lista se va trimite în 3 exemplare*”. Asta însemna: „*Ardeţi toate cifrurile şi documentele*; *mutăm legătura pe unde scurte*”.

Băiatul şoferului, un copilaş de 5 ani, înşfăcă o mapă cu coperţi roşii de piele şi dădu fuga la garaj, îl ajunse din urmă băiatul unui funcţionar şi începu să tragă de mapă. Copiii căzură pe iarbă şi începură să ţipe. O dactilografă se apropie de ei în goană, smulse mapa şi o aruncă în foc. Pe mapă scria cu tuş: „Cheltuieli secrete în trimestrul III”.

Viceconsulul Morimura ieşi pe terasă şi-i întrebă pe Kita:

— Ce facem cu portretul împăratului?

— Mai aşteptăm. Ne vom aduna toţi şi vom săvârşi ritualul de închinăciune. Kita arătă spre el şi spre ceilalţi:

Dar în halul ăsta, nu se poate. Portretul îl vom arde împreună cu drapelul.

Kita porunci tuturor funcţionarilor consulatului general să-şi controleze arhivele personale – scrisori de la prieteni şi rude din Japonia, precum şi caietele de notiţe. Chiar şi cea mai banală însemnare cu privire la situaţia din Japonia, totul trebuie distrus. Nimic nu trebuie să cadă în mâna duşmanului.

Nisina se lăsă pe vine şi începu să amestece cu grijă cenuşa din focul stins. Apoi, adresându-se dactilografei care se apropia, îi spuse:

— Credeam că americanilor o să li se pară suspect focul nostru. Dar ei nu i-au acordat nicio atenţie.

— Poliţistul, un havaian, l-a întrebat pe portarul nostru, dar acesta i-a răspuns că ard vreascurile şi gunoiul. I-a dat poliţistului o cutie cu ţigări de foi şi un album cu gravuri erotice şi omul şi-a văzut de drum.

Morimura se apropie de Kita:

— Acolo, la portiţa din spate, e cineva venit din partea lui Yde. Spune că Yde nu poate să vină şi roagă să i se transmită ceea ce trebuie.

— Dar cine este acest trimis? Abe?

— Nu, un tânăr japonez. A făcut toate cele trei gesturi ale parolei.

Kita îşi şterse mâinile pe pantaloni şi-i întinse lui Morimura o legătură de chei.

— Du-te la mine în cabinet şi ia din dulapul din perete o mică mapă verde: acolo se află biletul cifrat pentru Yde, adus alaltăieri de omul de legă tură. Dă-i-l trimisului, pentru ca acesta să-l înmâneze imediat lui Yde.

— Ce să-i mai spună lui Yde?

— Să distrugă toate biletele şi hârtiile. Pentru fiecare petic de hârtie ce va cădea în mâinile duşmanului, va răspunde cu capul.

7 decembrie

White adormi spre ziuă, dar foarte curând îl trezi Page. Acesta telefona de la birou:

— N-am vrut să te trezesc şi am plecat singur la birou. S-a primit ultima parte aşteptată ieri. I-am şi chemat pe toţi în afară de Gheişa. El n-a dormit acasă. Şi-a lăsat numărul de telefon al bunică-sii. Vin să te iau cu maşina peste o jumătate de oră.

White făcu un duş rece şi, după ce mâncă ceva în grabă, ieşi în stradă. Page îl aştepta în maşină.

Porniră pe străzile cu desăvârşire pustii ale oraşului. La o cofetărie, lângă o biserică catolică, se înşirase un cârd de oameni doritori să primească pe gratis gustarea de duminică. Pe pajiştea din scuarul unde se înălţa statuia lui La Fayette zburdau veveriţe cafenii. Negri înarmaţi cu bidinele cu cozi lungi ungeau cu clei zidurile caselor şi lipeau pe ele noile afişe.

Pe masa lui White erau două telegrame traduse. Amândouă din Tokio.

Prima era sfârşitul memorandumului, partea a paisprezecea, în care se arăta că guvernul imperial, convingându-se că tratativele ulterioare nu-şi mai au rostul datorită poziţiei adoptate de America, le întrerupe, fapt pe care-l aduce cu părere de rău la cunoştinţă guvernului american.

În a doua telegramă se spunea:

Ambasadorului din Washington

Nr. 907

Instrucţiune extrem de importantă. Celor doi ambasadori le revine sarcina de a transmite răspunsul nostru guvernului american (*de dorit secretarului de stat*) *la 7 decembrie la ora 13*, *ora Washingtonului*.

Toţi se îmbulziră în jurul lui White. Intră Gheişa,

somnoros, cu două fâşii lungi de leucoplast pe obraz. White verifică telegramele traduse şi puse în colţul lor iniţialele sale.

— La ora unu, ziua, se va declara războiul – spuse Page, cu glas răguşit de emoţie, şi îşi şterse capul cu batista. Îi vor înmâna lui Hull un memorandum foarte lung şi vor spune: „Distraţi-vă, Sir, cu această poliloghie în ceasurile dumneavoastră de răgaz, iar nouă permiteţi-ne între timp să vă declarăm război”.

Cumberland clătină din cap şi vru să spună ceva, dar Gheişa i-o luă înainte:

— Dă-mi voie, în această instrucţiune se spune numai ca memorandumul să fie transmis la ora unu. În privinţa declaraţiei de război nu se spune nimic. Este rodul fanteziei lui Page.

— Indicarea precisă a orei de înmânare a memorandumului – începu să spună Cumberland – înseamnă... Ştiţi ce înseamnă? Că în acel moment japonezii vor începe operaţiile militare.

— Războaiele încep întotdeauna duminică dimineaţa – declară solemn Page.

— Dar cum să înceapă aici operaţiile militare? zise Gheişa, desfăcându-şi braţele, nedumerit. Amiralul Nomura şi subalternii lui vor ieşi cu bărcile în bazinul Taydl şi, răcnind „banzai!”, vor trage o salvă asupra Casei Albe? Aşa?

White lovi cu palma peste telegramă:

— Totul este limpede. În clipa când la Washington va fi ora unu fix, ei vor ataca undeva, dar unde?

Page deschise atlasul şi găsi harta explicativă a timpului:

— Linia de schimbare a datelor... iar aceasta este linia Greenwich...

— Atacul se va da acolo unde, în momentul înmânării

memorandumului la Washington – spuse Cumberland – va fi dimineaţă.

— Şi unde va fi suficientă lumină – observă Page – ca să le fie mai uşor să bombardeze.

— Când la noi este ora unu ziua, în Filipine e unu noaptea – zise Cumberland. Aşadar, nu merge. În Wayke şi în Midway, de asemenea, e prea devreme, e încă întuneric.

White arătă cu degetul pe hartă:

— Uite, aici va fi şapte şi jumătate dimineaţa: în Hawaii. Se potriveşte perfect.

Page încuviinţă din cap:

— Ai dreptate! în clipa înmânării memorandumului ei vor izbi în Pearl Harbor.

— Dacă japonezii vor începe acţiunile militare împotriva noastră – spuse Gheişa – mai întâi vor rupe relaţiile diplomatice şi numai după aceea vor declara război.

Page arătă spre Gheişa:

— Ăstuia o să-i cadă bombele în cap şi el tot o s-o ţină una şi bună: „Nu vă alarmaţi, nimeni nu ne-a declarat război!”

White luă cele două „Magic”-uri şi se duse la Donahue, dar acesta încă nu venise. Makkolla era la birou – nu plecase acasă, dormise acolo.

Citind cele două telegrame, Makkolla spuse cu glas înăbuşit:

— Totul e limpede: război!

White se uită la ceasul din perete.

— Când la noi va fi ora unu, la Pearl Harbor va fi şapte şi jumătate dimineaţa.

— Şi eu m-am gândit la asta – spuse Makkolla şi începu să-şi frece tâmplele. Apoi se sculă încet, puse cele două telegrame în mapă şi-l luă de braţ pe White: Mă duc să caut pe cineva din comandament. Trebuie să

comunicăm cât mai repede celor din Hawaii.

White se întoarse la birou. După un timp, Gheişa se duse la aghiotanţii lui Stark, de unde se înapoie spunându-le că niciunul dintre şefi nu sosise încă. Wilkinson şi Ingersol plecaseră să joace golf, Terner la biserică, iar Stăpânul era aşteptat să sosească la nouă treizeci, după plimbarea de dimineaţă. Ei nu citise deloc buletinele de ieri şi nu ştia nimic despre memorandum. Makkolla dădu o fugă la cei de la armată şi găsi acelaşi tablou: Mayslow, Jarow şi Bandi erau plecaţi la biserică, de unde urmau să meargă cu toţii la stadion ca să vadă un interesant meci de fotbal. Iar generalul Marshall plecase să facă o partidă de călărie. Avea să vină la serviciu cel mai devreme la ora unsprezece. Nici el nu citise telegramele din ajun.

— Parcă s-au înţeles cu toţii! gemu Page. Peste câteva ore începe războiul, iar şefii se plimbă. E monstruos!

— Îi interesează un singur lucru: confirmarea acelui buletin meteorologic – spuse White. E o nebunie colectivă!

De la sectorul de descifrare se primiră încă 3 „Magic”-uri noi. White întrebă:

— Privitor la ora de înmânare a memorandumului, se spune în telegrama 907?

— Da – răspunse Page. Există şi o continuare?

— 908, 909 şi 910.

— Poate sunt şi dispoziţii noi?

Gheişa sări în picioare, plesnind din palme:

— Şi dacă. se referă la...

— La faptul că japonezii au ocupat Omskul pe calea undelor – rosti cu glas tare Cumberland.

Toţi izbucniră în râs. Telegramele erau scurte şi fură traduse repede.

În telegramele nr. 908 şi nr. 909, ministrul afacerilor externe Togo le mulţumea ambasadorilor Nomura şi

Kurusu, precum şi tuturor funcţionarilor ambasadei, pentru munca lor sârguincioasă şi plină de abnegaţie.

Iar în telegrama nr. 910 se spunea:

După descifrarea telegramelor noastre nr. 902, partea a paisprezecea, 907, 908, 909 şi 910, distrugeţi imediat maşina de cifrat ce v-a rămas şi toate cifrurile. Lichidaţi, de asemenea, fără nicio excepţie, toate documentele secrete.

White îi întinse lui Page telegrama:

— Du asta lui Makkolla. Trebuie să comunicăm chiar acum amiralului Kimmel şi Short. Mai avem timp. Acum e ora 10, iar în Hawaii e patru şi jumătate dimineaţa.

Page ieşi în fugă din cameră, iar în urma lui şi Gheişa.

White îi telefonă lui Donahue acasă. Donahue abia se întorsese: de la biserică se dusese la tenis.

— Walt, vino repede. „Vânt de est”, absolut sigur.

— Vin imediat. Numai nu intra în panică.

— I-ai telefonat lui Shriver la Honolulu?

— Da. L-am sculat din pat. Mi-a făgăduit să ia măsuri urgente şi m-a rugat să-i telefonez ceva mai târziu.

— Când?

— La opt dimineaţa. Aici va fi unu şi jumătate. Vin imediat.

White puse receptorul în furcă. Intră Page, se aşează la biroul său şi oftă prelung.

— Le-aţi trimis avertizarea? întrebă White.

Page îşi sprijini capul în mâini şi începu să raporteze. În sfârşit, Stăpânul sosise la birou. Makkolla s-a prezentat de îndată la el şi i-a propus să trimită o avertizare în Hawaii. Dar Stark i-a răspuns că, dacă japonezii vor ataca, vor ataca numai Manila sau Huam. Iar cei de acolo sunt preveniţi. Pe scurt, Makkolla nu obţinuse nimic. Wilkinson şi Ingersol – nu sosiseră încă la comandament. Şi la cei din

armată domneşte liniştea. Generalul Marshall nu şi-a sfârşit partida de călărie, va sosi cel mai devreme la unsprezece şi jumătate. Ajutorul apropiat al lui Marshall n-a venit nici el. Ministrul de război Stimson şi ministrul marinei Knox sunt acasă. Se pregătesc să plece la Hull, iar apoi, împreună, să se ducă la stadion.

White lovi cu pumnul în masă:

O să întârziem! N-o să apucăm să-i avertizăm pe Kimmel şi pe Short!

— Timpul treced Page se uită la ceasul din perete, apoi la cel de pe masă:

— Mă mai duc o dată la Makkolla. Simt că-mi plesneşte inima.

Ieşi din cameră. White îi telefonă lui Donahue, acasă. Un glas de femeie îi răspunse că domnul căpitan de rangul III Donahue – White nu ştia că Donahue fusese avansat – a plecat să facă o vizită la ambasada Braziliei.

White zvârli receptorul şi strigă:

— Ticăloşii! Toţi sunt. ticăloşi!

Uşa se deschise şi apăru capul lui Gheişa.

— Chiar acum a sosit contraamiralul Terner şi a trecut în biroul său. În clipa asta acostează la masă. Încearcă de pătrunde la el.

White se duse la direcţia operaţiilor maritime, la aghiotantul lui Terner, şi-l rugă să raporteze locţiitorului şefului direcţiei că are o chestiune extrem de importantă.

După câteva minute, uşa se deschise încet. Ieşi aghiotantul, iar în urma lui apăru silueta elegantă a lui Terner. El se opri în prag, ţinând o batistă la tâmplă.

— Mi s-a spus că vrei să-mi raportezi ceva foarte urgent şi important – zise el anevoie, făcând o grimasă de durere. Aşadar, despre ce este vorba?

— Despre atacul iminent al japonezilor.

Ternar luă batista de la tâmplă şi întrebă cu glas

tare:

— Aşadar, semnalul n-a fost greşit?

White dădu din mână:

— Nu-i vorba despre semnalul la care vă gândiţi dumneavoastră, ci de un altul. În orice clipă, japonezii pot să ne atace... Vom primi un memorandum...

Pe faţa lui Terner se întipări o expresie acră:

— Buletinele dumneavoastră le citesc şi ştiu şi despre memorandum. Dacă aveţi ceva urgent, duceţi-vă la şeful dumneavoastră, Wilkinson. Pe mine mă doare capul, iar dumneavoastră mă pisaţi cu...

Terner făcu un pas înapoi şi trânti uşa. White se uită mai întâi la aghiotant, care-şi mijea ochii, apoi la uşă şi zise cu glas tare:

— S-a întâmplat să bată un alt vânt, nu cel de „est”. Pentru că voi toţi sunteţi... – şi rosti clar şi răspicat un cuvânt ce nu poate fi scris, apoi ieşi pe coridor.

PEARL HARBOR

1

Arătătoarele ceasului se apropiau implacabile de cifra 1. Ambasadorul Nomura umbla de colo până colo prin biroul său. Se îmbrăcase în vederea întâlnirii oficiale cu Hull: haină neagră şi pantaloni reiaţi, dar în picioare mai avea papucii de casă. Ambasadorul Kurusu şedea liniştit pe divan şi fuma, curând însă îşi pierdu şi el răbdarea şi începu să se învârtească prin cameră.

Telegramele cu textul memorandumului fuseseră aduse la ambasadă cu o mare întârziere. Se primiseră la Washington în decursul întregii zile din ajun, dar în loc să fie expediate pe rând la adresa indicată, pe măsură ce erau primite, administraţia telegrafului le adunase pe toate şi abia spre seară trimisese la ambasadă un vraf de telegrame.

— Descifrarea telegramelor ţinu toată noaptea. Apoi textul trebuia dactilografiat pe curat în limba engleză pentru a fi înmânat guvernului american. Totuşi fusese categoric interzis să se recurgă la ajutorul dactilografelor. Tokio îi avertizase în mod special asupra acestui lucru. Dactilografele sunt persoane de sex feminin, or, tocmai acest sex nu este predestinat pentru a păstra secrete de stat. De aceea, în ajunul zilei de duminică, 7 decembrie, funcţionarii ambasadei japoneze din Washington, împărţindu-şi textul între ei, s-au aşezat în faţa maşinilor *Remington* şi *Underwood* şi au început să dactilografieze – unii cu degetul arătător, alţii cu degetele mijlocii ale ambelor mâini.

Dar în programa examenelor pentru titlul de funcţionar diplomatic nu figura şi dactilografierea. De aceea, dactilografierea mergea extrem de încet, şi oricât îi

zoreau cei doi ambasadori, nu ajuta la nimic. Dimpotrivă, repetatele sâcâieli îi enervau şi-i stinghereau pe cei ce lucrau, astfel că aceştia nimereau cu degetele pe alte litere. Or, nu se puteau face corecturi pe pagină – într-un asemenea document istoric prezentat guvernului unei alte ţări, nu se cuvine să se şteargă literele cu radiera sau, cu atât mai mult, să fie corectate cu maşina. Era nevoie de multă atenţie. Şi de aceea trebuia mereu să se scoată pagini greşite din maşină şi să se introducă altele.

La fiecare cinci minute, în camera unde se dactilografia, intrau în fugă consilierul şi primul secretar şi implorau în şoaptă: „Mai repede, ambasadorii aşteaptă!”, apoi anunţau câte minute mai rămăseseră până la ora 1: la această oră era fixată întâlnirea ambasadorilor cu secretarul de stat pentru înmânarea documentelor.

Paginile bătute erau aduse una câte una în cabinetul unde se găseau Nomura şi Kurusu. Acolo, pentru ultima oară, se verificau dacă nu au cumva greşeli de maşină, şi unele pagini se trimiteau înapoi spre a fi rebătute.

În cele din urmă nu reuşiră să dactilografieze documentul până la ora unu. Ambasadorul Nomura fu nevoit să-l roage pe Hull să amâne întâlnirea până la unu şi patruzeci şi cinci de minute. Ultima pagină a memorandumului fu dactilografiată fix la unu şi cincizeci şi cinci de minute. La această oră, tot personalul ambasadei cunoştea conţinutul celor trei telegrame primite dimineaţa şi în care se spunea că guvernul mulţumeşte tuturor pentru munca depusă şi ordonă distrugerea a ceea ce până atunci fusese păstrat ca lumina ochilor – maşina de cifrat şi cifrurile.

Verificând din mers ultima pagină, consilierul ambasadei intră în fugă în încăperea unde se aflau ambasadorii. Nomura înşfăcă pagina, o băgă în mapă şi porni grăbit spre scară. Consilierul îi aruncă pe umeri

paltonul, cineva dintre funcţionari sări să-i dea pălăria, dar amiralul dădu energic din mână, refuzând. Când Nomura se aşeză în maşină alături de Kurusu, veniră într-un suflet, cu chipurile speriate de moarte, secretarul-translator şi camerista-şefă. Camerista ţinea în mână o pereche de ghete – cât pe-aci ca Nomura să plece la Hull în papuci de casă. Cu ajutorul cameristei, amiralul îşi puse ghetele şi-şi legă şireturile. Deodată Kurusu începu să se caute prin buzunare – nu-şi găsea batista. Nomura pufni supărat şi porunci şoferului să pornească. Ambasadorii sosiră la Departamentul de Stat câteva minute după ora 2. Fură lăsaţi să aştepte 20 de minute. În acest răstimp, secretarul de stat terminase de citit buletinul cu textul complet al documentului pe care trebuia să i-l înmâneze ambasadorii japonezi.

Intrând în cabinetul lui Hull, ambasadorii se înclinară adânc, în tăcere, apoi se apropiară de birou. Fără să spună o vorbă, Hull le arătă cu capul spre fotolii şi ei se aşezară. Nomura deschise geanta, scoase dinăuntru mapa şi i-o întinse lui Hull. Acesta o deschise, se prefăcu că citeşte textul, răsfoind indiferent paginile memorandumului şi, închizând mapa, spuse cu glas uşor tremurat:

— În cei 50 de ani de activitate diplomatică, eu n-am văzut încă un document ca cel de faţă, plin de atâtea... – trase aer în piept şi, privindu-l ţintă pe amiral – minciuni sfruntate şi denaturări grosolane.

— Hull se săltă uşor de pe scaun şi îşi repezi bărbia înainte. Ambasadorii se sculară, îşi potriviră haina la spate, se înclinară adânc şi se îndreptară spre uşă. Ieşind pe coridor, văzură că-i aşteaptă liftul: bătrânul liftier ţinea uşa liftului deschisă. Ştia probabil că de data aceasta ambasadorii nu vor zăbovi mult.

Nomura şi Kurusu coborâră în hol şi-şi luară paltoanele de la garderobă. Niciunul dintre funcţionarii

Secţiei Asia nu-i conduse.

Întorşi la ambasadă, cei doi diplomaţi urcară scara principală şi trecură în salon. Nomura îşi zvârli paltonul pe pian, iar Kurusu, aşa cum era, în palton, se trânti în fotoliu, îşi înfundă mâinile în buzunar şi acolo găsi batista.

În salon intră ataşatul naval şi lăsă uşa deschisă, în camera vecină se auzea radioul: se transmitea comunicatul despre atacul bombardierelor japoneze asupra bazei flotei Statelor Unite din Oceanul Pacific.

Soţia consilierului, făcând o plecăciune, Intră în salon, puse pe măsuţă un ceainic cu ceşti şi, făcând altă plecăciune, ieşi. Nomura îşi turnă ceai în ceaşcă, apoi îi turnă lui Kurusu. Cei doi începură să bea ceai, sorbind cu zgomot din ceaşcă şi dând dracului eticheta occidentală.

Dinspre coridor răzbătea vuietul maşinii electrice de tăiat hârtie: se măcinau toate telegramele cifrate şi descifrate. Nomura se uită la portretul împăratului atârnat deasupra pianului, se sculă în picioare şi-şi îndreptă haina la spate. Kurusu îşi scoase paltonul şi luă poziţia de drepţi. Amândoi ambasadorii făcură în acelaşi timp o plecăciune adâncă dinaintea imaginii împăratului în uniformă de gală şi cu caschetă cu panaş alb.

2

Donahue se uită la ceas:

— Este două fără un sfert, iar în Hawaii este opt şi cincisprezece minute.

White aştepta cu nerăbdare. Sergentul-telefon-ist luă receptorul de la ureche şi raportă:

— Am legătura. La telefon căpitan-locotenentul Shriver. Dar nu se aude prea bine.

Donahue luă receptorul.

— Dumneata eşti, Shriver? Aici Donahue. Mă auzi?

Uite, îi dau telefonul lui White, care este aici şi-i gata să-şi piardă minţile.

White înşfacă receptorul şi-l privi cu recunoştinţă pe prietenul său. Acesta făcuse totul pentru White: obţinuse până la urmă permisiunea contraamiralului Noyse de a folosi telefonul lui personal.

— Andy, bună dimineaţa, eu sunt, White, cum merg treburile... alo, alo!

White suflă în receptor, dar nu se auzea nimic. Apoi răsună un fluierat, nişte trosnituri, din nou un fluierat şi, în sfârşit, printre zgomote răzbătu vocea lui Shriver:

— Alo, tu eşti Nick? întrerup convorbirea, la noi este un infern...

— Ce?

— Un infern, un infern! Avioanele japoneze... acum zece minute au început. Totul e cuprins de flăcări, se duce dracului totul!...

Din nou se auziră trosnituri în receptor, din ce în ce mai puternice.

White se întoarse spre Donahue şi spuse:

— Japonezii bombardează Pearl Harbor! Au început nu demult.

— Bombardează? Donahue deschise gura şi-şi duse mâna la frunte. Apoi scutură din cap: N-nu înţeleg... doar a fost un semnal... acelaşi... Nu se putea ca noi să ne fi înşelat...

— Ba nu, ne-am înşelat! urlă White. Ne-am înşelat!...

— Trebuie să comunicăm... – bolborosi Donahue. Să mergem!

Donahue porni în fugă la Wilkinson, iar White spre birou. Uşa biroului era închisă cu cheia, toţi plecaseră. Probabil că aflaseră despre cele întâmplate şi porniseră în fugă la direcţia de legătură sau la cabinetul Stăpânului.

White se îndreptă spre sectorul de descifrare. La

capul scării îl strigă Donahue:

— Nicky, mi s-a ordonat să plec cu avionul în Hawaii. Wallsh are peritonită şi a fost dus la spital. Am vorbit şi despre tine. Tu o să iei interogatoriul prizonierilor japonezi.

— Dar tu?

— Eu o să am altă treabă.

— Care?

— Îţi spun mai târziu.

— Şi când plecăm?

— Peste câteva ore. S-a ordonat să mai luăm încă un cunoscător de limbă japoneză. Pe cine să luăm?

— Page!

— Minunat! Caută-l şi veniţi repede la mine.

White îi întinse mâna:

— Walt, îţi mulţumesc pentru tot, eşti un adevărat prieten.

Donahue se strâmbă:

— Pregăteşte-te mai repede.

3

Se lumina de ziuă când ajunseră pe aerodrom, în partea de sud-vest a insulei Oahu. Acest mic aerodrom-şcoală avusese mai puţin de suferit decât celelalte. Îi aştepta Shriver. Era fără şapcă, într-o cămaşă de infanterist de marină, în pantaloni rupţi şi mânjiţi de sânge şi funingine. Ceilalţi ofiţeri din serviciul de contrain formaţii al flotei arătau la fel.

— Eşti rănit? strigă Donahue, sărind de pe scara avionului.

Shriver zâmbi obosit:

— Nu. Am ajutat la transportarea răniţilor şi morţilor.

— L-aţi arestat pe coreeanul acela?

— Pe care coreean?

— Cum pe care? Şeful agenturii roşii.

Shriver ridică din umeri:

— A, despre asta vorbeşti! De treaba asta se ocupă F.B.I.-ul. Eu nu ştiu.

Donahue se plesni cu mâinile peste coapse:

— Cum nu ştii?! E o treabă foarte importantă!

— Acum n-avem timp să ne ocupăm de asta.

— Du-mă direct la F.B.I.

Shriver arătă spre o maşină:

— Bine. N-o să mergem însă la Pearl Harbor, acolo au acum de lucru sanitarii, genieştii şi pompierii, ci mergem la Honolulu. Grupa mea operativă s-a instalat în clădirea şcolii japoneze. Eu ţin legătura cu serviciul de contrainformaţii al armatei şi cu secţia locală a F.B.I.-ului.

În drum spre Honolulu, Shriver le povesti tot ce se întâmplase în ajun, în ziua de 7 decembrie.

Dimineaţa fusese minunat de frumoasă – pe cer nu se vedea nici urmă de nor, nu bătea pic de vânt. Portul semăna cu un lac într-un parc. Ca de obicei duminica, semnalul de deşteptare pe nave s-a dat mai târziu – la 7. După apelul de dimineaţă, majoritatea ofiţerilor şi marinarilor se pregăteau să coboare pe ţărm. Ţărmul şi toate străzile ce duceau spre chei erau ticsite de maşini, autobuze şi camioane. În multe din ele şedeau femei şi copii, veniţi să-şi întâmpine bărbaţii şi taţii.

Semnalul pentru înălţarea pavilionului a fost dat la ora 8 fără cinci. Răsunară trompetele. Şi de îndată ce acestea tăcură, deasupra insulei Ford se auzi un zumzet. Peste câteva secunde apărură de pretutindeni o puzderie de avioane. Zburau înspre rada unde se aflau aşezate navele, una lângă alta. Portul semăna cu o chiuvetă de bucătărie plină de vase, după un banchet.

Abia reuşiră să se dezmeticească – ce fel de avioane sunt acestea? – că unele dintre ele şi coborâră vijelios. Pe

aripile lor se desluşeau clar cercurile roşii – semnul distinctiv al Japoniei. În aceeaşi clipă începu să plouă cu bombe şi torpile asupra navelor de linie ancorate una lângă alta în portul insulei Ford; apoi asupra celorlalte nave aflate în radă şi în docuri. Peste câteva minute explodă nava de linie „Arizona”. Depozitul ei de artilerie zbură în aer. Petrolul zvârlit în toate părţile din cisterne se aprinse. Patru torpile nimeriră în „Oklahoma” – acolo, înainte de apel, fuseseră deschise toate uşile şi hublourile şi nu apucase nimeni să le închidă. „Oklahoma” se răsturnă sub ochii tuturor cu chila în sus şi aproape nimeni din echipaj n-a reuşit să se salveze. Portul, unde cu câteva clipe înainte domnise liniştea cea mai deplină a unei dimineţi de duminică, se transformase brusc în craterul arzător şi clocotitor al unui vulcan gigantic.

Odată cu bombardarea navelor fură bombardate şi aerodromurile armatei şi ale flotei. În ultimele zile, în Honolulu se răspândise zvonul că se aşteaptă atacul „coloanei a cincea japoneze” asupra obiectivelor militare aflate pe insule. De aceea pe toate aerodromurile, avioanele fuseseră aşezate în rânduri compacte spre a putea fi mai uşor apărate de diversionişti.

Dar în locul diversioniştilor de pe pământ se năpustiră cei din aer. Ei au tras şi au incendiat avioanele aflate pe sol şi aşezate în aşa fel ca să servească drept ţintă ideală pentru bombardare. Aerodromurile Hickam, Ewa, Wheeler, Kaneohe, Haleova, Bellows se transformară într-un rug uriaş, unde, în locul lemnelor, ardeau câteva sute de avioane americane.

Atacul aerian a durat până la 9.20. După ce au făcut tot ceea ce se putea face, avioanele japoneze au plecat. Baza flotei americane din Oceanul Pacific parcă nici n-ar fi existat pe lume. Nu mai era decât un port ticsit de fiare vechi şi de cadavre. Pierderile încă nu fuseseră calculate.

Se ştia însă că fuseseră omorâţi şi răniţi aproape 4.000 de marinari şi soldaţi, că fuseseră scufundate 4 nave de linie, iar alte 4 grav avariate, câteva crucişătoare şi distrugătoare fuseseră, de asemenea, avariate. Japonezii pierduseră 20 de avioane şi câteva submarine. În general, flota americană primise o lovitură frontală chiar din primele secunde ale încleştării. Din fericire, două portavioane şi cinci crucişătoare grele de tip nou nu se aflau în dimineaţa aceea în port.

Cele povestite de Shriver îi zguduiră pe toţi.

— Câţi prizonieri aţi luat? întrebă Donahue.

— Câţi prizonieri?! făcu Shriver.

— Da, ofiţeri şi soldaţi japonezi.

— Niciunul. Dar, conform ordinului primit de la Washington, au fost făcuţi prizonieri aproape toţi locuitorii japonezi aflaţi în localitate. Pe ei ne scoatem năduful.

— Andy, vreau să te-ntreb ceva – spuse White. Comandamentul de aici a fost prevenit privitor la posibilitatea unui atac?

Shriver îi răspunse:

— La 27 noiembrie, amiralul Kimmel a primit o telegramă din partea lui Stark, în care se spunea că tratativele au ajuns la un punct mort şi că un atac al japonezilor asupra Filipinelor sau a dominioanelor Angliei şi Olandei din Mările Sudului este posibil.

— Dar asupra Pearl Harborului? întrebă Page.

— Nu s-a prevăzut câtuşi de puţin un atac asupra Flotei Oceanului Pacific.

— La noi, toţi credeau... – începu Donahue, însă White îl întrerupse:

— Şi n-au existat niciun fel de alte avertizări?

Shriver zâmbi trist:

— Cum de nu, au fost. La 29 noiembrie, generalul Marshall ne-a trimis, spre a lua cunoştinţă, buletinul

informativ al comandamentului forţelor de uscat, în care se spunea că-n decursul lunilor următoare Japonia va ataca Rusia.

— Genial buletin! strecură printre dinţi Page. Numai pentru un asemenea buletin, Marshall, Mayslow şi ceilalţi generali ar trebui să fie trimişi în judecată.

— Aşadar, n-au existat niciun fel de avertizări în privinţa posibilităţii unui atac asupra Pearl Harborului? continuă să se intereseze White.

— Au mai fost două – şi Shriver arătă cu capul spre Donahue: Dumneavoastră probabil că ştiţi.

— Ştiu – zise Donahue. De îndată ce noi am interceptat „Magic”-ul referitor la faptul că la ora 1 japonezii ne vor prezenta un ultimatum şi că de la Tokio s-au dat dispoziţii să fie” distrusă maşina de cifrat, generalul Marshall a ordonat comandantului regiunii militare Hawaii, generalul-maior Short, să ia măsuri de prevedere. Amiralul Stark însă n-a socotit necesar să-l prevină pe amiralul Kimmel.

— Ordinul cifrat al lui Marshall a sosit aici exact la timp – spuse Shriver. După 6 ore de la atacul japonezilor...

— Ticăloşii! strigă cu glas subţire Page. Au pe conştiinţă patru mii de morţi şi răniţi şi flota care a fost distrusă! Ăştia ar trebui...

— Fără istericale! îl opri Donahue. Trebuie să vedem clar cum stau lucrurile.

— Da. Trebuie să vedem clar cum stau lucrurile – repetă White. Vinovat, în primul rând, este comandamentul suprem al armatei şi flotei noastre.

— Nişte idioţi! Şi-au băgat în cap că adâncimea mică de la Pearl Harbor exclude posibilitatea unui atac cu torpile – spuse Shriver. Dar japonezii au demonstrat, contrariul. Navele noastre de linie au suferit cel mai mult de pe urma torpilelor.

— Unii idioţi se autolinişteau – interveni Page – iar alţi idioţi repetau acest lucru.

— Ei, ascultă, Page! izbucni Donahue.

White strigă:

— Taci, Walt! Shriver şi Page au dreptate, absolută dreptate! Comandanţii noştri au dat dovadă de o totală lipsă de gândire strategică.

— De miopie politică şi strategică! strigă Page.

— Aşa este! încuviinţă White. Materiale am avut mai mult decât suficiente. Şi când te gândeşti că zi de zi am citit telegramele ultrasecrete ale japonezilor, din care reieşea limpede că Japonia se pregăteşte să ne atace! Până şi cel mai desăvârşit cretin putea să-şi dea seama că se pregăteşte un atac şi tocmai asupra bazei Flotei Pacificului.

— Şi numai Stark ăsta şi compania nu-şi dădeau seama – spuse Shriver. Li se întunecase mintea. Şi dumitale, de asemenea, Donahue. Nu, nu tăgădui. Iar mintea şefilor noştri era întunecată pentru că doreau cu ardoare ca Japonia să atace o anumită ţară, şi ardoarea asta îi orbea.

Donahue zâmbi ironic:

— Şi eu care am pledat pentru dumneata, Shriver, în faţa comandanţilor, demonstrând că dumneata ai un mod de a gândi sută la sută american! Şi am obţinut ca să fii numit aici. Dar, cu convingerile pe care le ai „este de-a dreptul nelalocul său să lucrezi la contrainformaţii.

Shriver făcu o plecăciune adâncă:

— Pot să vă liniştesc, am şi înaintat un raport ca să fiu trimis pe front. Nu „intenţionez câtuşi de puţin să stau aici şi, cu aer brav, să interoghez frizerii şi spălătoresele japoneze.

Marinarul care conducea maşina frână brusc. Le bara drumul un grup de ofiţeri şi de soldaţi cu caschete în cap.

Shriver le prezentă legitimaţia de serviciu, iar Donahue, White şi Page permisele speciale pentru Hawaii, eliberate la Washington. Automobilul porni mai departe.

White spuse:

— Şefii noştri s-au indus singuri în eroare: au aşteptat un alt vânt.

— Dar totuşi au fost date semnale, ce naiba? strigă Donahue. Pe ziua de 4 şi 5, două zile la rând. Semnale ce nu pot fi puse la îndoială.

— Nu ştim despre ce este vorba – zise Page – va trebui să lămurim şi asta. Sau noi am încurcat lucrurile, sau japonezii le-au încurcat, sau n-au făcut-o decât ca să ne dezinformeze.

— Prostii! replică Donahue. Atunci trebuie să admitem că tot „Magic”-ul n-a fost decât o dezinformare.

Shriver clătină din cap:

— Nu, bineînţeles, Magic”-ul n-a fost o dezinformare. O asemenea concluzie este absurdă.

— În general, nu se ştie încă despre ce este vorba – spuse White. Clar este un lucru: strategii noştri au privit în altă parte şi au lăsat Pearl Harborul să fie atacat. Şi dacă s-a întâmplat aşa, e pentru că şi ei, ca şi Truman, Taft, Nye şi alţii, urăsc Rusia şi sunt gata să-i admită pe nazişti.

— Asta-i adevărat – încuviinţă Shriver. Şi-au încordat privirile ca să desluşească în beznă contururile bombardierelor şi portavioanelor japoneze ce se strecoară spre Vladivostok, şi nu s-au străduit să se gândească o clipă că japonezii se pot furişa şi-n altă parte.

— Cheia întregii probleme stă în atitudinea faţă de nazişti – spuse Page. Şefii noştri consideră că Reichul hitlerist le este mai aproape decât Rusia roşie.

Donahue ridică din umeri:

— Vai de mine, în ce societate am nimerit! Parcă n-aţi fi ofiţeri din flotă, ci nişte demagogi scrântiţi de salon

din Greenwich-village.

— Nu noi ne-am scrântit, ci alţii ca dumneata – ripostă Shriver. Noi raţionăm ca nişte oameni normali, cinstiţi, pentru care lupta contra ciumei cafenii este o datorie sfântă.

— Peste câteva zile führerul şi ducele ne vor declara război, este inevitabil. Ce mai tura-vura – Page dădu din mână – chiar azi am să înaintez un raport şi am să cer să fiu trimis în flota din Asia.

— Şi eu! spuse White. „Magic”-ul s-a terminat. Acum trebuie să luptăm. Să plecăm în Huam sau în Filipine. White se aplecă apoi spre Shriver şi întrebă încet: Ai aflat ceva în privinţa lui Hayami Mariko?

Shriver îi răspunse în şoaptă:

— Am stat de vorbă cu mama ei. Mi-a spus că un oarecare japonez, se pare un student, a trecut pe la Mariko şi au plecat împreună. Fata nu s-a mai întors. Ca să spun sincer, mi-e teamă de soarta ei. Nu cumva să se fi răfuit Akino cu ea.

White îl apucă pe Shriver de braţ:

— Trebuie să ne grăbim să-l prindem pe Akino!

— Îl căutăm. Ieri l-am arestat pe consulul general Kita şi pe ajutoarele lui. Ei susţin că nu ştiu cine este Akino. Nu-l înţeleg nici pe Wallsh. A crezut în istoria cu farmacistul coreean şi era convins că a descoperit, într-adevăr, o organizaţie sovietică de spionaj. Nu se gândea decât la asta. N-a observat că chiar sub nasul lui uneltesc adevăraţii spioni. Mulţumită lui Makkolla am primit copia „Magic”-ului din 3 decembrie: copia telegramei adresate consulului general de aici privind semnalele convenţionale pentru submarine.

— Semnalele convenţionale referitoare la situaţia din port? întrebă Page.

— Da. Şi îndată am pus sub observaţie casele şi

iahturile din Ranikai şi Kalama şi am dat peste un neamţ suspect, unul Kuhn, membru al partidului nazist. Când a fost arestat, s-au găsit asupra lui însemnări cifrate şi neamţul a recunoscut totul. Fata lui, proprietara unui salon de cosmetică, este şi ea agentă japoneză. Cei de la F.B.I. aveau de mult informaţii referitoare la Kuhn, dar le priveau printre degete. Pe Hoover nu-l interesează spionii nazişti, ci alţii...

— Şi el este un mare... – Page nu-şi sfârşi vorba.

Din căsuţa aflată la răscrucea drumului se iviră câţiva civili, cerându-le să oprească. Erau de la F.B.I., precum şi poliţişti. Efectuară un control foarte minuţios – au percheziţionat până şi maşina. Declaraţia lui Shriver cum că el îndeplineşte funcţia de şef al serviciului de contrainformaţii al flotei de pe insula Oahu nu produse niciun fel de impresie asupra subalternilor lui Hoover. În schimb, biletul cu semnătura lui Edward Tam, locţiitorul şefului F.B.I.-ului, pe care îl prezenta Donahue, îşi făcu efectul. Într-o clipă i se dădu o maşină şi plecă în mare viteză spre oraş, spunându-i lui White că se va opri la hotelul „Sarfryder”.

Inspectorul de poliţie dădu un telefon şi comunică numărul legitimaţiei lui Shriver şi semnalmentele lui. Peste o jumătate de oră sosi un delegat al secţiei F.B.I.-ului din Honolulu – un brunet vânjos, scund, cu glas răguşit şi duhnind a whisky de la o poştă. Acesta se prezentă ca agentul special al Biroului Federal de Investigaţii de pe insula Oahu, Sidney Bullygant.

Apropiindu-se de Shriver, spuse:

— Chiar pe dumneavoastră vă căutam, domnule căpitan. La şcoală a fost adus Kita şi ceilalţi, şi Kuhn cu fiica lui – şi izbucni într-un râs răguşit. Trebuie să-i silim pe toţi să-şi facă harakiri.

— Dar Akino? întrebă White.

Bullygant îl privi cu coada ochiului pe White şi bombăni:

— Nu se face totul dintr-odată. Încă nu l-am prins.

— Dar pe Hayami Mariko, studenta?

— Nici pe ea.

Shriver comandă:

— La drum!

Se urcară toţi în camionetă şi se îndreptară spre oraş. Page spuse:

— Probabil că Donahue o să ia un interogatoriu şefilor de aici şi o să le pună în cârcă toată vina.

— Cercetările trebuie începute la Washington – spuse White. Şi, în primul rând, trebuie interogaţi Marshall şi Stark. Au avut timp suficient ca să prevină comandamentul local.

Shriver scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un caieţel de notiţe murdar şi rupt:

— Atacul japonezilor n-a fost câtuşi de puţin neaşteptat. Dacă am fi luat măsurile necesare, am fi putut în mare măsură să atenuăm catastrofa. Uite, am aici notate câteva fapte.

4

Shriver începu să dea lămuriri referitoare la însemnările sale.

Primul fapt

La 7 decembrie, cam pe la 4 dimineaţă – cu 4 ore înainte de atac – dragorul „Condor” a observat, la 2 mile de Pearl Harbor, un submarin japonez. A început vânătoarea la care au luat parte distrugătorul „Word” şi un bombardier de patrulare. La 6, 53 comandantul distrugătorului a anunţat ofiţerului de serviciu pe regiune scufundarea submarinului japonez. Acesta a raportat

ofiţerului de serviciu de la comandamentul flotei. Dar, nu se ştie de ce, amiralul Kimmel a aflat despre scufundarea submarinului japonez numai cu câteva minute înainte de începerea atacului aerian.

Al doilea fapt

La 7 decembrie, la ora 6, 50, s-a observat de pe portavionul „Enterprise”, care se găsea la 200 de mile de Pearl Harbor, o mare formaţie de avioane care zbura în direcţia insulelor Hawaii. Comandantul portavionului, contraamiralul Gonzales, n-a socotit necesar să controleze ce fel de avioane erau acestea. Pentru că Gonzales, prieten apropiat al lui Ingersol şi Terner, ştia probabil de la ei despre semnalul referitor la starea timpului şi aştepta ca atacul japonezilor să se producă, dar nu asupra Americii. N-ar fi admis în ruptul capului că avioanele sunt japoneze. Dacă Gonzales şi-ar fi trimis avioanele să intercepteze pe cele japoneze, dimineaţa zilei de 7 decembrie ar fi fost cu totul alta la Pearl Harbor.

Al treilea fapt [Cel mai strigător la cer].

În ajunul atacului japonez, comandantul apărării antiaeriene ordonase ca toate instalaţiile radar să-şi înceteze activitatea la ora 7, întrucât observarea situaţiei aeriene în această duminică a fost încredinţată punctului radar de lângă aerodromul Mokleove.

Radiometriştii au executat ordinul cu precizie. Fix la ora 7, niciun minut mai târziu, ei au deconectat staţiile lor, au strâns planşetele, au încuiat hârtiile în seifuri şi au purces la odihna duminicală.

În afară de instalaţia de lângă aerodromul Mokleove, mai continua să lucreze doar un singur punct – radarul de pe muntele Opana, punctul cel mai nordic al insulei Oahu. Aici, specialistul de clasa a treia Joseph Lockard îl iniţia cum să lucreze la instalaţii pe sergentul George Elliot.

Ei se pregăteau să deconecteze radarul şi să urmeze

exemplul tovarăşilor lor, când, la ora 7, 02, Elliot observă pe ecran nişte puncte mişcătoare. Erau foarte multe şi se apropiau repede dinspre nord-est. Lockard, având mai multă experienţă, trecu imediat în locul stagiarului, în faţa instalaţiei radar. Elliot trecu la planşetă. Se sfătuiră o clipă între ei şi hotărâră să telefoneze la centrul de informare de la Fortul Shafter; dar, la apelurile lor, nu răspundea nimeni şi fură nevoiţi să se conecteze la telefonul comun.

Receptorul îl ridică caporalul McDonald. Căscând la fiecare cuvânt, îi întrebă ce naiba le trebuie, îi făcu tâmpiţi şi-i sfătui să nu strice somnul de dimineaţă al şefilor în ziua de odihnă.

Lockard şi Elliot nu scăpară din ochi ţintele misterioase de pe ecran. Nu puteau fi decât avioane. Ele se găseau atunci cam la 130 de mile de Oahu şi zburau cu o viteză de 150 de mile. Uitând să mai mănânce, radiometriştii urmăreau cu groază ţintele.

La ora 7, 15, Elliot înşfăcă receptorul şi telefonă – din nou la centrul de informare. După multe înjurături, McDonald se milostivi în sfârşit:

— Bine, am să-ţi fac legătura cu ofiţerul de serviciu. Dar bagă de seamă, după aceea să nu-ţi pară rău, tâmpiţi ce sunteţi!

Lui Elliot îi răspunse locotenentul Kermit Tyler, care chiar atunci preluase serviciul. Ascultându-l liniştit până la capăt pe Elliot, îi spuse „O.K”. Şi închise telefonul. Înainte de a intra de serviciu, Tyler auzise de la cineva că urma să sosească din California un grup de bombardiere B-17 care zburau spre Filipine, precum şi avioanele de pe portavionul „Entreprise”, care se îndrepta spre Hawaii.

Asta s-a întâmplat la ora 7, 29.

Elliot şi Lockard urmăriră avioanele până când acestea se apropiară la o distanţă de 22 de mile de Pearl Harbor, după care, în locul punctelor de pe ecran, începură

să apară nişte dungi şi pete – imaginea dispăruse.

În decurs de o oră întreagă, radarul lui Lockard şi Elliot arătase avioanele japoneze ce zburau spre Pearl Harbor. Dar nu se luase niciun fel de măsuri, absolut niciun fel!

— Toţi trebuie trimişi în judecată – spuse Page – şi comandanţii din Washington, şi cei de aici, pentru nepăsare criminală.

— Şi sentinţa să fie necruţătoare – adăugă Shriver, băgându-şi caietul cu însemnări în buzunar.

5

În curtea şcolii şedeau pe bănci sau de-a dreptul pe pământ japonezii arestaţi. Printre ei se aflau copii, adolescenţi şi bătrâni. Peste tot vedeai împrăştiate valize, boccele, lăzi: tot avutul care li se îngăduise să-l ia cu ei.

Într-un colţ al curţii se amenajase un loc unde arestaţii să-şi facă nevoile – un schelet din prăjini de bambus acoperit cu rogojini. De acolo venea un miros insuportabil.

Lângă un butoi mare cu apă, în mijlocul curţii, zăceau pe păturI, de-a valma, câteva tinere în halate cenuşii, ca de uniformă.

— Sunt telefoniste – spuse Shriver. La noi, în Honolulu, majoritatea telefonistelor sunt japoneze: ele cunosc şi limba engleză, şi limbile orientale. Multe dintre ele sunt născute în Hawaii. N-au fost niciodată în Japonia şi sunt cetăţene americane de când au văzut lumina zilei. Tare mă îndoiesc că aceste tinere sunt spioane sau diversioniste, dar F.B.I.-ul din localitate este încredinţat că fac parte din „coloana a cincea”. Cei de la F.B.I. au acuma atât de mult de lucru, încât au fost nevoiţi să-mi predea o parte din aceste fete.

— Trebuie să ne ocupăm de adevăraţii duşmani – zise Page – şi nu de mucoasele astea. Dă-le drumul acasă.

Shriver îşi desfăcu larg braţele:

— Din Washington s-a ordonat să-i internăm pe toţi japonezii, fără excepţie. Şi părinţii fetelor au fost duşi în lagăr. Trebuie să le interogăm de formă, să constatăm că sunt nevinovate şi să le trecem în situaţia celor internaţi în lagăre obişnuite.

La intrarea în şcoală, Shriver fu întâmpinat de un locotenent din infanteria marină care îi raportă cu glas tare:

— Funcţionarii consulatului au fost duşi în clasele de la etajul întâi, iar Kita, în cabinetul de fizică. El cere să i se aducă conserve japoneze şi ceai. Altfel, ameninţă cu greva foamei.

— Daţi-i tot ce cere, în afară de cianură de potasiu. N-are decât să înfulece arici şi gândaci cât intră în el. Înainte de a-l interoga, trebuie să stabilesc cu el relaţii cât mai bune.

— Mie să mi-i daţi pe cei doi Kuhn, tată şi fiică – spuse Page. Am să le expun părerea mea despre Hitler şi Goebbels.

— Vă rog, în primul rând, să vă ocupaţi de telefoniste – şi Shriver zâmbi. Interogaţi-le pe toate laolaltă, să răspundă toate în cor, cântând, întocmiţi un fel de proces-verbal, daţi-le să mănânce crenvurşti şi marmeladă, apoi o să le expediem în parcul Moanalua, unde este un lagăr de internare. De acolo, prin biroul de informaţii, îşi vor găsi mămicile.

White se oferi să-i interogheze pe Lockard şi pe Elliot şi să noteze declaraţiile lor.

— Bun, bun, dar, în primul rând, caută-i pe Akino şi pe studentă – spuse Shriver şi-l strigă pe un sergent din infanteria marină: Sigmund, vei pleca împreună cu

locotenentul-major White şi vei executa ordinele lui ca pe ale mele, Verifică-ţi arma personală.

— Şi cum o să-l căutăm pe Akino? întrebă White. Cu ce să începem?

— Sergentul Sigmund Astemborski e la curent. Urcaţi în maşină şi colindaţi toate locurile unde sunt adunaţi japonezii, controlaţi listele. Shriver puse mâna pe umărul lui White: Am căutat-o pe Mariko pe toate listele, dar n-am găsit-o. Şi avem evidenţa tuturor japonezilor. Tare mi-e teamă pentru viaţa ei! Trebuie să fii pregătit pentru tot ce poate fi mai rău.

Sergentul, un tânăr frumos cu ochi cenuşii, spuse:

— În primul rând, să ne ducem la clubul japonez de pe Nuuanu Avenue şi apoi la restaurantul „Cantoro”, acolo se găsesc cei care au fost ridicaţi imediat după atac. Să începem cu ei, iar apoi să trecem pe la farmacia lui An Huan Su, poate că ştie el ceva.

6

Nici la clubul japonez şi nici la restaurantul „Cantoro” nu-i găsiră pe Akino sau pe Mariko. Trecură pe la farmacia de pe Maunakea Street şi aflară că proprietarul farmaciei, coreeanul, fusese arestat cu trei zile în urmă şi că, în ultimul timp, Havanii Mariko nu mai venise pemeoio. Toată ziua, White şi sergentul Astemborski cutreierară toate punctele unde se aflau internaţi japonezii şi controlară listele.

Pe înserat se întoarseră la şcoală. În curte, din cei arestaţi, rămăseseră numai bărbaţii. Page reuşise să trieze cea mai mare parte a japonezilor arestaţi. White se urcă în cancelaria de la etajul doi al clădirii şi-l găsi acolo pe Shriver, care tocmai se bărbierea.

— Ei, ce-i nou? întrebă Shriver şi, fără să aştepte

răspunsul, adăugă: S-au dus chiar acum să-l ridice pe Akino.

— L-au găsit? strigă White.

— L-am cam băgat în sperieţi pe Kita şi el mi-a destăinuit unde se ascunde Akino.

— Dar unde-i Mariko? întrebă White, rostind anevoie cuvintele.

— O să aflăm de la Akino. Du-te şi mănâncă ceva, să prinzi puteri; poate că va fi nevoie să mai faci o noapte albă. De altfel, trebuie să-ţi spun că am verificat pe toate liniile şi am aflat că Mariko n-avea nicio legătură cu munca secretă, nici a noastră, nici a japonezilor. Nu ştiu de ce Wallsh o socotea agentă japoneză, iar Kita şi Akino, agenta noastră.

White coborî la subsol, unde fusese amenajată o cantină, bău două ceşti de cafea neagră tare şi după aceea se întoarse sus. Văzându-l pe Shriver, îl întrebă:

— Cum de-ai reuşit să-l faci pe Kita să vorbească?

— I-am arătat copiile telegramelor din care rezultă activitatea lui de spionaj privind mişcarea navelor în port şi i-am spus că opinia publică din America este revoltată la culme de atacul mişelesc asupra bazei de la Pearl Harbor şi de moartea atâtor mii de locuitori paşnici, ucişi de exploziile depozitelor de muniţii.

— Câţi au murit?

— Explozia depozitelor şi moartea locuitorilor sunt născocite de mine. I-am mai spus că cetăţenii americani cer o pedeapsă exemplară pentru toţi cei care, la adăpostul imunităţii diplomatice, au făcut spionaj, asigurând în acest fel succesul atacului banditesc... De aceea vom fi nevoiţi, stimate domnule consul general, să vă trimitem direct pe scaunul electric. E aproape inevitabil”. Atunci Kita m-a întrebat de ce am folosit cuvântul „aproape”. I-am explicat că, dacă el va răspunde

la unele din întrebările noastre şi ne va ajuta deci să lămurim unele chestiuni, atunci poate conta pe recunoştinţa noastră, care va fi exprimată prin aceea că vom depune toate străduinţele pentru ca... şi aşa mai departe... şi aşa mai departe, într-un cuvânt, discuţia noastră s-a desfăşurat aşa cum trebuie. Apoi am mâncat împreună, ni s-a adus masa de la restaurantul chinezesc. După aceea am început din nou să-i vorbesc că opinia publică cere moartea lui şi care sunt părerile exprimate de congresişti. În sfârşit, când am ajuns să bem ceaiul de seară. Kita a înclinat steagul şi, puţin câte puţin, smulgându-i cu cleştele cuvintele din gură, a început să facă mărturisiri. Mi-a spus că, în primul rând, trebuie căutat Akino. Am trimis oamenii după el şi mi s-a telefonat că a fost arestat.

White începu să-i povestească despre cercetările sale zadarnice. Istorisirea îi fu întreruptă de zgomotul unei maşini care intră în curte, de ţipete şi zgomot de sticlă spartă. Shriver anunţă solemn:

— Akino-san în carne şi oase!

7

White se repezi la fereastră. Jos, la intrarea în clădire, se dădea o adevărată bătălie; câţiva soldaţi se străduiau să-l potolească pe japonez. Cu toată împotrivirea lui disperată, fu tras în clădire.

Peste câteva minute, îl târâră în cancelarie. Doi soldaţi îl ţineau strâns de braţe, iar al treilea de guler, în urma lor, intră călcând greoi Bullygant, în gură cu o ţigară enormă de foi.

— Grozav mai ştie să se lupte samuraiul ăsta – spuse Bullygant, scoţându-şi din buzunar mâna legată cu o batistă.

— Sunteţi rănit? întrebă Shriver.

— Era cât pe-aci să-mi reteze un deget cu *dinţii*. Bullygant scoase ţigara din gură şi o umezi cu limba. Am încercat să-l percheziţionăm în maşină...

White îl privea ţintă pe arestat şi deodată izbucni:

— Ce întâlnire! E o cunoştinţă veche!

— Cum adică?! se miră Shriver.

— Ăsta nu-i Akino, ci căpitanul-locotenent Yde. Am călătorit odată împreună...

— În Japonia? întrebă Shriver.

— Nu, pe un vapor. Vă amintiţi de cabina 39, căpitan-locotenent Yde?

Yde îşi vârî capul între umeri şi-l privi ţintă pe White. Acesta continuă:

— Călătorea cu dumneata şi căpitan-locotenentul Terano. Duceaţi în valiză un lucru de mare preţ... Yde tresări şi scrâşni din dinţi. White, cu glas scăzut, aproape în şoaptă, îi spuse: Puneaţi o aţă lângă valiză... şi lipeaţi o hârtie. O ţineaţi în sertarul de jos al noptierei.

Yde se smuci şi gemu grozav printre dinţii încleştaţi. Pe obrajii lui se rostogoleau lacrimi.

— Ţineţi-l bine! le spuse Bullygant soldaţilor şi, scoţând din buzunar un petic de hârtie, i-l întinse lui Shriver. L-am găsit când l-am percheziţionat. N-a vrut să-l dea: urla de parcă l-ar fi tăiat cineva...

Scoţând un strigăt deznădăjduit, Yde îl lovi din răsputeri pe soldatul de lângă el, îşi smulse mâna dreaptă şi se năpusti asupra lui Shriver. Acesta se clătină şi căzu jos, răsturnând un scaun. Yde se prăvăli asupra lui, înşfacă hârtia şi şi-o vârî în gură, dar White reuşi să smulgă o bucăţică. Bullygant şi soldaţii săriră la Yde şi-l dădură la o parte. Japonezul încetă imediat să mai opună rezistenţă şi se înmuie ca o minge din care cineva a scos tot aerul. Îl ridicară de jos, ţinându-l de mâini şi de gulerul hainei, şi-l

zvârliră pe un scaun. Bullygant îşi făcu vânt şi-l plesni peste obraz.

— Să nu îndrăzneşti! strigă Shriver. Dă-te la o parte!

White îi înmână lui Shriver bucăţica de hârtie, pe care erau scrise câteva cifre şi trei litere – QQQ.

— După cât se vede e un document foarte important – zise Shriver. Păcat că jumătate e pierdut. Spune-mi, Yde, ce scria în el?

Yde îşi mişcă buzele, scuipă saliva amestecată cu sânge şi rosti fără a-şi descleşta dinţii:

— Asemenea întrebări numai un idiot poate să le pună unui ofiţer japonez.

— N-ai să vorbeşti?

— Nu.

— Ai să răspunzi la întrebări?

— Daţi ordin să mi se dezlege mâinile. Sunt ofiţer, şi nu bandit.

— Ai să sari din nou la bătaie?

— Nu. Făgăduiesc.

Shriver îi ordonă lui Bullygant şi soldaţilor să se îndepărteze la un pas de Yde.

— Unde este Hayami Mariko? întrebă Shriver

— Probabil e moartă – răspunse, liniştit Yde.

— Dumneata ai omorât-o?

— Nu. I-am spus japonezului Abe s-o omoare.

— Şi unde se află ea?

— Nu ştiu. El trebuia s-o ducă la Waianae, s-o omoare. şi apoi s-o îngroape în pădure.

— Fiară! Ucigaşule! strigă White şi-şi făcu vânt să-l lovească, dar Shriver îl apucă de mână.

Yde nu se clinti, stătea cu ochii închişi.

— Am să-l întreb imediat pe Kita – zise Shriver. Nu încape îndoială că ştie că Yde se pregătea s-o ucidă pe Mariko.

— Dar o să spună? întrebă White.

— Spune. Şi Shriver, întorcându-se spre Bullygant, continuă: Du-l în camera de vizavi. Să nu-l scapi din ochi, răspunzi de el – şi, întorcându-se spre soldaţi: Iar voi să staţi pe coridor în faţa uşii.

— Nu fuge el – bombăni Bullygant. Iar dacă încearcă, trag.

Bullygant îl scoase pe Yde din cameră. Japonezul se mişca întocmai ca o păpuşă, fără să îndoaie genunchii.

— Am să stau de vorbă cu Kita – zise Shriver. Voi încerca să-l mai trag de limbă, apoi tu împreună cu Sigmund veţi pleca din nou s-o căutaţi pe Mariko. Zicând acestea, Shriver trecu în odaia alăturată.

White începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Undeva, în vecinătate, se auzea un radio – cânta o chitară havaiană. Apoi răsună vocea puternică a unui cântăreţ. După ce se-sfârşi cântecul, se transmiseră ultimele ştiri. Deodată, afara răsunară tropăituri puternice, zgomot de scaune răsturnate, ţipete şi uşi trântite. White se repezi la fereastră – în curte nu era nimeni, se vedeau doar maşini şi camioane goale.

Uşa se deschise larg şi în prag apăru Bullygant, ţinându-şi mâna legată cu batistă la frunte. Din camera vecină intră în fugă Shriver. Dând din mâini, Bullygant mormăi răguşit:

— S-a aruncat pe fereastră... pe stâncă...

Shriver se apucă cu mâinile de cap:

— Trăieşte?

Bullygant clătină din cap. bolborosind cuvinte neînţelese. Shriver îl împinse la o parte şi ieşi din cameră. Bullygant se uită cu coada ochiului la White, apoi la uşa ce dădea în încăperea unde se afla Kita şi ieşi pe coridor.

Peste câteva clipe, Shriver se întoarse şi, sleit de puteri, se lăsă pe un scaun.

Ide se aruncase pe fereastră, se lovise cu capul de un colţ al stâncii, se rostogolise pe panta abruptă spre ţărm şi murise fără să-şi mai vină în simţiri. Era ciudat însă cum de reuşise să se apropie atât de repede de fereastră, în faţa căreia se aflau îngrămădite măsuţe şi scaune, să sară pe pervaz, să ridice storul de trestie şi să deschidă fereastra.

— Dar unde-i Bullygant? întrebă White.

— Am dat ordin să fie căutat şi adus aici. Shriver se scotoci prin buzunare şi scoase de acolo peticul de hârtie: Trebuie să vedem ce înseamnă cifrele şi cele trei litere de la urmă.

— Poate că se referă la Mariko?

— Nu. cred că e o comunicare strict secretă. Pleacă imediat în direcţia Waianae, acolo sunt nişte hăţişuri de bambus. Te va însoţi şi sergentul Astemborski, precum şi trei soldaţi din infanteria marinei. Căutaţi să-l găsiţi pe ucigaş.

— Trebuie s-o găsesc pe Mariko! şi White coborî scările în goană.

În maşină îl aştepta sergentul Astemborski. Într-o altă maşină stătea un soldat cu automate şi lopeţi.

8

— Dă-i drumul direct spre cazărmile vechi ale companiei a treia! ordonă Astemborski şoferului. Apoi o iei la stânga, după pajişte, ştii, acolo unde astă-primăvară o maimuţă l-a muşcat pe senator. Dar bagă de seamă să nu ne răstorni cumva prin bezna asta. Privindu-l pe White, făcu un semn energic din cap: O găsim negreşit, domnule locotenent-major. Totul o să sfârşească bine. Maica Domnului o să ne-ajute, veţi vedea.

Ciocănind cu degetul în tocul pistolului, începu să

povestească cu lux de amănunte despre unul din strămoşii lui, Zbygnew Astemborski, care plecase în America împreună cu Kosciusko şi luptase în armata lui Washington. Şi lui Zbygnew îi furase cineva logodnica, dar el îi ajunsese din urmă pe tâlhari, salvase fata şi se însurase cu ea.

Sergentul îşi încheie povestirea, ale cărei peripeţii semănau cu subiectul unui film cu cowboy, cu următoarea frază:

— Şi pe logodnica dumneavoastră o s-o găsim, iar pe bandiţi – şi lovi cu pumnul în tocul revolverului – o să-i împuşcăm pe capete, ca pe fazani. O să vedeţi dumneavoastră!

Trecând prin dreptul vilei unei foste artiste de cinema, maşina coti pe un alt drum şi, peste vreo douăzeci de minute, ajunseră într-o aşezare japoneză.

Sergentul şi soldaţii săriră din maşină şi alergară în toate părţile, luminându-şi drumul cu lanternele. Majoritatea căsuţelor nu mai aveau stăpâni – japonezii fuseseră ridicaţi. Pretutindeni zăceau aruncate sfărâmături de mobilă, valize vechi, cioburi de vase.

În aşezare rămăseseră numai coreenii care slujiseră la japonezi. Fură sculaţi din pat şi interogaţi. Unul dintre ei îşi aminti că doar cu două nopţi în urmă, în pădure, lângă plantaţia de ananas, răsunaseră împuşcături.

White hotărî să se ducă la plantaţia de ananas, aflată în apropiere. Fură nevoiţi să-l trezească din somn pe stăpânul plantaţiei, un chinez gras, şi pe servitorii lui.

— Toţi aceştia declarară într-un glas că nu auziseră niciun fel de împuşcături şi nici nu văzuseră oameni suspecţi.

— Haideţi să căutăm şi în pădurea de bambus din spatele plantaţiei – propuse sergentul.

Descurajat, White îi răspunse.

— Mi-e teamă că Yde a spus adevărul... Au îngropat-o undeva.

Sergentul dădu din mână:

— Ba e în viaţă şi v-aşteaptă!

White luă de la sergent numărul de telefon al lui Shriver şi-l chemă din cancelaria plantaţiei. Shriver îi spuse că Kita nu ştie altceva decât că, în ultimele zile, Yde a urmărit-o pe Mariko. În ceea ce priveşte notiţa găsită asupra lui Yde, aici nu are cine s-o descifreze, aşa că va trebui să fie trimisă la Washington.

White ieşi din cancelaria plantaţiei pe pajiştea din faţă şi se aşeză pe o piatră, luându-şi capul în mâini. Sergentul ceru chinezilor câteva lampioane mari de hârtie şi câteva torţe şi porni împreună cu soldaţii spre pădure. Peste o oră şi jumătate se întoarseră fără niciun rezultat.

— Mai este un crâng de bambus în spatele observatorului – vorbi cu glas vioi sergentul, Trebuie să căutăm şi acolo neapărat. Curând începe să se lumineze. Să mergem!

— Poate ar fi bine să căutăm în fântâna aia veche – propuse unul dintre soldaţi, arătând spre nişte cocotieri înalţi. Ar fi putut s-o arunce acolo.

Sergentul îl întrerupse grăbit:

— Mariko trăieşte. Haide, urcaţi-vă în maşină, să scotocim bine crângul.

Tăcut, White se urcă în maşină. Când trecură pe lângă cazarma uneia dintre bateriile antiaeriene, sergentul îi spuse lui White:

— Aceasta-i cazarma batalionului meu. Îmi permiteţi să dau o fugă?

Cu un aer indiferent, White încuviinţă din cap. Sergentul alergă spre poartă şi dispăru în spatele gardului de bambus. Dinspre mare se auzi zgomot de avioane ce se apropiau cu repeziciune. Soldaţii săriră din maşină şi se

trântiră la marginea drumului. White rămase în maşină, fără să se clintească din loc. Avioanele trecură vuind pe deasupra cazărmii şi dispărură dincolo de munte.

Auzindu-se strigat, White ridică iute capul. În faţa lui stătea sergentul.

— Am aflat... Ieri seară... – zise sergentul, abia trăgându-şi sufletul – un ofiţer de la control-observare... au prins un tânăr japonez care se află arestat la ei... au găsit la el o frânghie...

White strigă:

— Repede acolo!

9

Punctul „M” de Control-observare se găsea la o distanţă de 15 minute de mers cu maşina. White şi sergentul săriră din automobil şi alergară spre bungalowul în dreptul căruia stătea de santinelă un marinar. În camera ofiţerului de serviciu era un caporal negru. Acesta îi spuse lui White că spionul este închis în baraca de lângă popotă: White îl întrebă unde este comandantul. Caporalul îi răspunse că, fireşte, comandantul punctului, locotenentul Mulligan, doarme, deoarece acum este ora trei şi un sfert noaptea. White îi telefonă locotenentului. Fu nevoit să sune de mai multe ori şi, în sfârşit, în receptor răsună un glas somnoros:

— Ce s-a întâmplat?

White îi explică despre ce este vorba, cine este el şi-i ceru permisiunea să vorbească cu arestatul.

— Poftim – îi răspunse locotenentul, căscând. De mult l-aş fi predat acolo unde trebuie, dar acum nu ne arde de aşa ceva. Noi încă nu l-am interogat aşa cum se cuvine. Face pe prostul, şi fata la fel.

— Fata?

— Da, caută să-l scape şi înşiră tot soiul de prostii, zice că s-ar fi rătăcit. Nu încape îndoială că-i complicea lui.

White clătină din cap:

— Înseamnă că nu-i ce caut eu...

— Şi totuşi poate că o să-i luaţi? Vi-i dau pe gratis.

— Nu. Eu trebuie să plec să cercetez mai departe. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

White întinse caporalului receptorul şi porni spre uşă. Dar sergentul îl trase de mânecă şi-i şopti:

— Şi totuşi, s-aruncăm o privire asupra lor, să vorbim cu ei, poate că or fi văzut ceva?”

Caporalul se sculă, luă de pe raft o lanternă mare şi zâmbi cu gura până la urechi:

— Luaţi-l pe spion, ce dracu’ să facem noi cu el aici, trebuie să-l păzim, să-l hrănim, mare bătaie de cap...

— Haide, haide, arată-ni-l – zise sergentul. Dacă e să ne placă, îl luăm.

Caporalul ieşi din bungalow urmat de White şi de sergent. Baraca era alături de garaj, păzită de doi soldaţi. Caporalul intră înăuntru şi-l lumină cu lanterna pe japonez. Era foarte tânăr şi avea o vânătaie mare sub ochi, iar cămaşa ruptă.

— Spioana e în cealaltă jumătate – şi caporalul lumină pologul care împărţea încăperea în două compartimente.

Sergentul ridică pologul. Raza de lumină lunecă asupra unui pat de campanie pe care se afla culcată o femeie, acoperită cu un trenci. Pe jos zăcea o geantă de pai.

— Drepţi! urlă caporalul, lovind cu piciorul în pat.

Femeia se întoarse, dădu la o parte trenciul şi se ridică în capul oaselor, ferindu-şi cu mâna ochii de lumina lanternei.

— Drepţi! urlă din nou caporalul. Repede!

Femeia se sculă din pat, clătinându-se pe picioare, fără a-şi lua însă mâna de la ochi.

Îndreptând spre ea lanterna, caporalul îi porunci

— Lasă mâna jos şi arată-ţi mutra! Repede!

Femeia îi dădu ascultare. Stătea cu ochii închişi.

White scoase un strigăt şi, cu glas tremurător, murmură:

— Mariko-san, sunt eu, Nick...

Tânăra scăpă un ţipăt uşor, făcu un pas înainte şi, căzându-i în braţe, se porni să plângă, cu faţa lipită de braţul lui White. White se întoarse spre sergent. Acesta ridică pumnul cu degetul mare îndepărtat, îi făcu semn cu ochiul şi ieşi afară.

— Ia lanterna! spuse cu glas sever White, adresându-se caporalului. E o rudă de-a mea. nu e spioană. Am să-l iau şi pe celălalt arestat şi am să-l predau la contrainformaţii.

10

White şi Mariko trecură în cancelarie, unde se afla Shriver. Acesta se sculă de la masă şi, apropiindu-se de ei, le întinse amândouă mâinile:

— Aşadar, un deznodământ fericit! Vă felicit!

Mariko făcu o plecăciune adâncă, aşa cum obişnuiesc japonezii:

— Iertaţi-mă, atâta bătaie de cap din cauza mea... vă mulţumesc foarte mult!

Shriver o cercetă cu sinceră admiraţie, apoi îşi îndreptă privirea asupra lui White:

— Acum pricep de ce ai căutat-o cu atâta ardoare. Şi eu, în locul tău, aş fi făcut la fel...

White îl întrerupse:

— Ce face Page?

— Îl interoghează pe Kuhn, acesta a recunoscut totul.

— Dar Donahue?

Shriver izbucni în râs

— Vai, din păcate a încercat o dezamăgire amară! A venit aici să culeagă laurii unei afaceri senzaţionale referitoare la reţeaua de spionaj sovietică din Hawaii. Şi când colo, totul n-a fost decât un balon de săpun. M-a implorat să-i dau biletul cifrat luat de la Yde, s-a urcat în avion şi a plecat la Washington. Doar nu putea să se întoarcă chiar cu mâna goală!

— Dar ce-i cu Kita?

— În general pot spune că şi-a terminat spovedania; până la urmă a recunoscut, câinele, că era la curent cu tot ce s-a întâmplat... Ştia că Abe trebuia s-o ucidă pe Mariko-san.

— Pe mine?! Mirată, Mariko ridică din sprâncene şi, întorcându-se către White, spuse: Nu se poate... eu îl cunosc de mult pe Abe, e un om atât de blând...

Mariko le povesti tot ce se întâmplase: Abe venise la ea seara târziu şi, cu lacrimi în ochi, îi spusese că sora lui, fostă colegă de şcoală cu Mariko, încercase să-şi pună capăt zilelor, spânzurându-se. Au scos-o din ştreang şi au dus-o la spital. Doreşte foarte mult s-o vadă pe Mariko şi să-i spună ceva. Probabil să-i mărturisească de ce a vrut să se sinucidă.

Abe şi Mariko plecară cu o maşină de ocazie, coborâră lângă poligon şi începură să caute un drum prin pădurea de bambus ca să ajungă cât mai repede la spital, dar rătăciră drumul şi dădură peste o îngrăditură de sârmă ghimpată; hotărâră să se întoarcă şi să meargă pe şosea, prin faţa postului militar de radio. Curând îi ajunseră din urmă mai mulţi soldaţi, se năpustiră asupra lui Abe şi-i târâră pe amândoi la statul-major al batalionului, după care îi azvârliră în baracă.

— Să-i mulţumiţi lui Kita şi generalului-maior Short – spuse Shriver, zâmbind. Ei v-au salvat viaţa.

Shriver le povesti că, puţin timp înainte de atacul asupra Pearl Harbor-ului, Kita lansase prin agenţii săi un zvon referitor la un atac al „coloanei a cincea japoneze”, atac ce urma să fie dat asupra aerodromurilor, asupra depozitelor militare şi postului de radio. Zvonul acesta se răspândise în tot Honolului, Pearl City şi alte localităţi. De aceea generalul-maior Short ordonă unităţilor amplasate pe insule să ia măsuri extraordinare de precauţie şi să-i aresteze pe toţi japonezii cât de cât suspecţi, găsiţi prin preajma obiectivelor militare.

— Iată de ce aţi fost arestaţi – îi lămuri Shriver. Dacă n-ar fi fost Kita şi Short, Abe v-ar fi dus în pădure şi v-ar fi ucis cu sânge rece.

Mariko tresări uşor, muşcându-şi buzele. White îi luă mâna şi oftă.

— Nu este exclus ca Kita să nu fi mărturisit tot – observă el. Mai trebuie scuturat.

— Posibil că mai tăinuieşte câte ceva – se învoi Shriver. Dar totuşi principalul l-a spus. I-am dat o sticlă de brandy drept onorar pentru preţioasele-i declaraţii.

— Sunt într-adevăr preţioase?...

— O să vă povestesc la amândoi tot; poate să asculte şi Mariko-san, o va interesa mult, fiindcă este vorba şi despre ea, dar, în primul rând, duceţi-vă jos şi mâncaţi ceva ca să prindeţi puteri.

— O să cerem cafea şi omletă cu crabi – propuse White. Cred că ţi-e tare foame, o să luăm şi plăcintă, apoi ciocolată...

Mariko îl privi cu coada ochiului pe White şi zise zâmbind:

— Nu, mai întâi s-auzim cele ce-o să ne spună, şi apoi o să mâncăm omletă cu crabi.

11

Shriver le istorisi următoarele:

Lucrător la secţia a 3-a a statului-major general al marinei japoneze, căpitanul-locotenent Yd e sosise la Honolulu, venind din Mexic, sub numele de Akino, cu misiunea de a crea în arhipelagul Hawaii o agentură specială pentru organizarea actelor de diversiune la momentul oportun.

Yde luase legătură cu Kita, conducătorul reţelei de spionaj a cărei sarcină principală era să ţină permanent sub observaţie Pearl Harbor.

Kita îi dăduse lui Yde câteva informaţii relativ la Mariko şi îi cedase pe agentul său, şoferul Abe. Cu ajutorul acestuia din urmă, Yde reuşise să o cunoască pe Mariko, pe care intenţiona s-o folosească în activitatea lui.

Kita se întâlnea cu Abe, care-l informa asupra activităţii desfăşurate de Yde. În acelaşi timp, era la curent cu toate măsurile luate de secţia locală a F.B.I.-ului, întreţinând o legătură secretă cu şeful sectorului japonez al secţiei F.B.I.-ului din Honolulu şi anume cu Bullygant.

Ca să asigure desfăşurarea cu succes a activităţii agenturii sale, Kita hotărâse să îndrepte cercetările F.B.I.-ului pe o pistă falsă. Fără a-i spune nimic lui Bullygant, îi trimisese o anonimă prin care lăsa să planeze bănuieli asupra bătrânului coreean, proprietarul farmaciei.

Calculele lui Kita se realizaseră pe deplin. F.B.I.-ul căzuse în cursă, deoarece Hoover şi subalternii lui nu visau altceva decât să descopere un „centru al spionajului roşu”.

Drept răspuns la raportul sectorului din Honolulu, secţia din Washington ordonase ca farmacistul coreean să fie ţinut tot timpul sub observaţie.

Când începi să suspectezi pe cineva de anumite

fapte şi doreşti cu ardoare ca suspiciunile tale să se confirme, începe totodată să lucreze activ şi „imaginaţia creatoare”, care nu are nevoie de fapte concrete: le creează ea însăşi.

Rezultatul material al „imaginaţiei creatoare” a lucrătorilor F. Bi.-ului a fost un dosar gros în care s-au adunat toate hârtiile referitoare la „filiala G.P.U”. din Honolulu.

Apoi, tot Kita îi strecurase lui Bullygant o anonimă referitoare la un individ, căruia o anumită femeie având, chipurile, strânse legături cu diplomaţii sovietici, i-a transmis sarcina de a organiza acte de diversiune în Hawaii, în care scop individul trebuia să se prezinte la o locuinţă conspirativă din Honolulu – care nu era alta, decât farmacia coreeanului. Această anonimă stârnise mare vâlvă la Washington.

Dirijând suspiciunile lui Bullygant asupra farmacistului, Kita îşi făcuse următorul calcul: în primul rând, ţinând sub observaţie farmacia, Bullygant va afla că Mariko vine acolo după medicamente; în al doilea rând, ţinând-o sub observaţie pe Mariko, va putea să afle că ea se întâlneşte cu Akino, adică cu Yde, iar în al treilea rând, Bullygant va începe să-l urmărească pe Akino-Yde.

Kita n-avea câtuşi de puţin de gând să submineze activitatea lui Yde, de aceea îi poruncise lui Bullygant să-i raporteze tot ce va afla despre Yde, dar să nu raporteze nimic şefilor săi. În felul acesta, voia să controleze prin Bullygant activitatea lui Yde.

Totul a mers bine până în ziua când s-a văzut că o catastrofă este iminentă şi că izvorul nenorocirii, aşa cum se întâmplă adeseori, este o femeie, în cazul de faţă, studenta Havanii Mariko.

Bullygant a aflat de la şeful serviciului de contrainformaţii din Pearl Harbor, Wallsh, că acesta

hotărâse s-o folosească pe Mariko în activitatea de spionaj şi că Akino este pus sub observaţie. Bullygant îl înştiinţase imediat despre toate acestea pe Kita, acesta îl prevenise pe Yde. iar şoferul Abe primise ordin să ducă studenta în pădure, s-o sugrume şi s-o îngroape. Prima parte a misiunii – ademenirea fetei afară din casă – Abe o îndeplinise cu succes, prefăcându-se nenorocit. Dar, datorită unor cauze independente de voinţa lui, nu izbutise să ducă lucrurile până la capăt.

12

La mijlocul povestirii, Shriver fu întrerupt de Page, care intră în cameră, păşind în vârful picioarelor. Ducându-şi mâna la inimă, acesta se înclină adânc, fără să scoată un cuvânt, în faţa lui White şi a lui Mariko, apoi se aşează pe un scaun lângă uşă. De îndată ce Shriver îşi sfârşi povestirea, Page o ameninţă cu degetul pe Mariko:

— Data viitoare, când o să vină la dumneavoastră un tânăr, cred că o să fiţi mai prudentă.

Mariko se îmbujoră şi, privindu-l pe White, spuse:

— Din toată istoria aceasta, am tras o concluzie: să nu cred în lacrimile bărbaţilor.

— Şi totuşi, Andy, e ceva ce nu înţeleg... – zise White, clătinând din cap. Îmi spui că Kita calculase şi prevăzuse totul, dar îndreptând atenţia lui Bullygant asupra farmaciei coreeanului, Kita trebuia să-şi dea seama că Mariko va nimeri în obiectivul F.B.f.-ului şi că urmărirea ei îl va duce pe Bullygant pe urmele lui Yde. Iar pe de altă parte, Kita nu avea de gând să submineze activitatea lui Yde, drept care i-a interzis lui Bullygant să raporteze şefilor săi despre el. Dar şefii lui Bullygant puteau să afle despre întâlnirile lui Yde cu Mariko şi din alte surse, şi-atunci toată combinaţia cu scrisorile anonime s-ar fi întors chiar

împotriva lui Kita. Şi, în general, e o combinaţie prea încurcată şi riscantă...

— Asta-i adevărat – conveni Shriver. Dar toate combinaţiile spionajului sunt adeseori încurcate şi legate de risc. Riscul este inerent oricărei acţiuni mai mult sau mai puţin serioase. Fără risc, viaţa e ca şampania fără spumă.

— Dar ce-i cu Bullygant? se interesă Page.

— Îl căutăm. Shriver se scărpină în cap: Am făcut o mare greşeală... i-am spus în prezenţa lui că o să-l interoghez pe Kita. Şi Bullygant şi-a dat pe dată seama că Kita a început să facă declaraţii şi că poate să-l trădeze. Dar dacă şi Yde ştia ceva despre el? De aceea Bullygant s-a hotărât să nu-l împiedice pe Yde să se sinucidă, l-a lăsat să sară pe pervaz, să deschidă fereastra şi să se arunce afară. După asta a dispărut şi el. Cred că a fugit la Washington cu un avion de serviciu.

— La Washington?! se miră White.

— Da. Este foarte bine văzut de către conducerea F.B.I.-ului. Se va strădui să demonstreze şefilor că a stabilit o legătură cu Kita pentru a pune la cale nişte combinaţii şi că n-a avut timp să raporteze acest lucru. Va fi probabil iertat pentru că astfel de lucrători cu „experienţă” îi sunt necesari lui Hoover.

— Dar de ce s-a sinucis Yde? întrebă Page. El n-a dat nicio declaraţie. Conştiinţa lui era curată.

— Eu sunt vinovat – zise White. Am procedat greşit... din spusele mele a înţeles că am reuşit să-i furăm maşina „97”. Onoarea lui de samurai nu s-a putut împăca cu aşa ceva.

— Şi, în afară de asta, azi i s-a smuls şi bileţelul cifrat – spuse Shriver. El trebuia să-l distrugă, şi nu să-l poarte asupra lui ca pe o batistă. Nu şi-a putut ierta asemenea greşeală.

— Aşadar, totul s-a lămurit. Toate enigmele au fost dezlegate. White se întoarse spre Mariko: Chiar şi a dumitale...

— Care? întrebă Page.

Mariko izbucni în râs:

— De ce am plecat din casă, noaptea, cu un bărbat tânăr...

Shriver ridică mâna:

— *Ladies* şi *gentleman*, nu vă grăbiţi „n-au fost dezlegate toate enigmele. Când şi-a luat rămas bun de la mine, Donahue mi-a spus că trebuie neapărat, cu preţul oricăror eforturi, să se dezlege două enigme. Prima: ce scrie în bileţelul cifrat găsit asupra lui Yde? Probabil că cele trei litere „Q” de la sfârşitul bileţelului au o importanţă extrem de mare. A doua enigmă: de ce, deşi pe data de 4 şi 5 decembrie a fost dat semnalul ştiut sub forma unui buletin meteorologic, atacul s-a declanşat în cu totul altă direcţie? Iată cele două enigme care se cer neapărat dezlegate. Donahue nu se va linişti până când...

— Aceste două enigme vor putea fi dezlegate numai după război – spuse Page. Şi numai după victoria noastră.

— Pearl Harbor... – rosti încet White. Această denumire va deveni acum la fel de cunoscută ca Waterloo, Sedan sau Ţuşima. De azi înainte, pentru mine, Pearl Harbor va rămâne asociat cu ideea de nepăsare criminală.

— Iar pentru mine, ca o monstruoasă greşeală de calcul – completă Page.

— Pearl Harbor a reamintit încă o dată tuturor – şi Shriver ridică un deget – că un bun serviciu de informaţii asigură pe jumătate victoria. Japonezii au acţionat la sigur deoarece cunoşteau situaţia portului la fel de bine ca şi amiralul Kimmel.

După o scurtă tăcere, Page îi spuse lui White:

— Trebuie să înaintezi imediat un raport şi să obţii

permisiunea de a te însura cu Mariko, altfel va fi internată în lagăr. Îşi îndreptă ochelarii pe nas, trecându-şi palma peste chelie. Dacă ţie ţi-e frică... eu sunt gata.

— Lasă, nu te mai sacrifica – răspunse White, râzând. În curând o să primeşti o invitaţie la nuntă. Ce cocteil vrei să-ţi pregătesc?

Page răspunse cu un aer de cunoscător;

— „Câine murat”.

LA UN AN DUPĂ RĂZBOI

1

Către sfârşitul războiului, White fu grav rănit la Okinawa. A fost trimis la Huam, iar de acolo în Hawaii. L-a îngrijit Mariko, care i-a dat jumătate de litru din sângele său.

— Acum, în vinele mele curge sânge anglo-saxono-japonezo-coreean şi probabil, şi un altul – spunea White, râzând. Un adevărat cocteil.

Trecu în rezervă, cu gradul de căpitan-locotenent şi, la un an după terminarea războiului, se stabili în Japonia. Mariko insistase să locuiască în apropiere de Tokio, într-o căsuţă cu un singur etaj de tip european, în apropierea unui vechi templu budist.

Într-una din zile, în locuinţa lor sună telefonul. White ridică receptorul. La început nu reuşi să desluşească cu cine vorbeşte. Era contraamiralul Donahue, care chiar atunci sosise în Japonia, împreună cu o comisie pentru studierea experienţei bombardamentelor strategice. Trebuia să discute cu câţiva generali şi amirali japonezi care activau în cadrul apărării antiaeriene. Aflând întâmplător că White este în Japonia, Donahue se hotărâse să-l viziteze.

Donahue sosi peste două ore.

— Vai, ce rău îmi pare! se necăji White. Mariko lipseşte toată ziua, a plecat la Tokio să-mi facă un comision: s-a dus la bibliotecă să-mi extragă nişte citate din ziare vechi.

Donahue se schimbase foarte puţin, rămăsese la fel de zvelt şi chipeş ca un tânăr. E adevărat că în păr îi apăruseră primele fire argintii, dar îi stătea bine. Îl

îmbrăţişă pe White şi-i spuse:

— Chiar acum am trecut cu maşina pe lângă râul acela unde se află hotelul de pe deal şi mi-am amintit... pare-mi-se că-i acelaşi hotel, unde, pe când ne aflam amândoi în baie, au năvălit două femei. Ţi-aduci aminte?

White dădu din cap:

— Da, e acelaşi. Acum însă acolo este o casă de petrecere pentru soldaţii noştri.

Donahue îl bătu pe spate:

— Iar tu, bătrâne, cu ochelarii ăştia, semeni cu un savant. Mă bucur de situaţia ta. Mi s-a spus că o să fii profesor la Universitatea din Honolulu. Ai devenit istoric?

— Da. Culeg materiale referitoare la istoria războiului din Oceanul Pacific.

Donahue se-interesă la ce operaţii luase parte White, apoi începu să-i povestească despre el: la început slujise la Washington, apoi fusese numit în C.O.S.S.A.C. – Statul-major anglo-american din Londra. A lucrat multă vreme pe lângă Eisenhower, iar cu puţin înainte de sfârşitul războiului, s-a întors la Washington şi a fost numit la secţia de planificare din Direcţia operaţiilor maritime.

— Am văzut stenograma discursului tău la banchetul dat în cinstea amiralului Ingersol – spuse White. Hotărât lucru, nu sunt de acord cu tine, Walt. Eu consider că toate concluziile comisiei unite a Congresului sunt juste. Iar acuzaţiile care se formulează acum împotriva lui Roosevelt sunt absolut absurde şi nu ştiu cum de nu ţi s-a încurcat limba în gură când ai rostit asemenea lucruri!

— Vezi tu, Nicky – începu cu glas blând Donahue, turnându-şi într-un pahar whisky şi suc de ananas. Comisia a încercat în fel şi chip să muşamalizeze afacerea, temându-se de scandal. Dar trebuia să se comporte altfel. Comisia a fost creată nu pentru a venera memoria celor căzuţi la Pearl Harbor, ci pentru a lămuri şi a spune

deschis Americii tot adevărul: făţiş, adevărul gol-goluţ. Iar adevărul acesta este că Pearl Harbor e opera mâinilor lui Roosevelt. Lasă-mă să vorbesc, nu mă întrerupe! Rooseveltştia că majoritatea membrilor Congresului sunt împotriva intrării Americii în război. Iar el voia, întâmplă-se orice, să intre de partea Angliei şi a Rusiei, în Europa, şi de partea Chinei, în Asia. El i-a ordonat lui Hull să continue înăsprirea relaţiilor cu Japonia şi să împingă lucrurile spre o ruptură definitivă. Citind zilnic „Magicu-ul, Roosevelt ştia că şi militarii japonezi sunt hotărâţi să nu cedeze. El a mers la sigur: a cerut, de fapt, Japoniei o totală capitulare, ştiind perfect că Japonia n-o să accepte să-şi facă un harakiri politic. El a ordonat plecarea din Pearl Harbor a portavioanelor „Entreprise", „Lexington" şi „Saratoga", precum şi a cinci crucişătoare grele de tip nou, invitându-i parcă pe japonezi: „Poftiţi, domnilor, loviţi baza Flotei Pacificului, succesul vă este asigurat!" Şi a reuşit ca Japonia să atace Pearl Harbor. Efectul a fost acela pe care l-a scontat el. America a fost zguduită şi indignată de acest atac perfid, Congresul, de asemenea, Roosevelt şi-a asigurat dintr-odată sprijinul tuturor şi a pornit războiul împotriva Germaniei şi a aliatului său, Japonia. Fără Pearl Harbor, n-ar fi reuşit să facă lucrul acesta. A *f*ost o mişcare magistrală. Nu în zadar Roosevelt a fost cel mai mare politician al vremurilor noastre.

— Vrei să spui că în mod conştient el a împins Flota Pacificului sub lovitura japonezilor?! exclamă White. Este o prostie nemaipomenită!

Donahue sorbi o înghiţitură din pahar şi-i răspunse:

— Judeci ca un profan. În definitiv, ce am pierdut noi la Pearl Harbor? Sub bombele şi torpilele japoneze au picat opt nave de linie vechi, dintre care şase au fost foarte curând repuse în circulaţie. Toate crucişătoarele au scăpat neatinse. Au mai fost scufundate două distrugătoare şi

vechiul galoş „Utah”, care ar fi putut să fie ridicat la suprafaţă, dar totuşi au hotărât că nu merită să-şi mai bată capul cu el. Astea au fost toate pierderile noastre...

— Dar patru mii cinci sute de morţi şi răniţi? strigă White şi lovi cu pumnul în masă. Scrumiera se rostogoli pe jos. Asta-i tot nimic? Rezultă că Roosevelt i-a sacrificat cu sânge rece de dragul politicii lui!

Donahue ridică scrumiera şi răspunse cu glas liniştit:

— Istoria cere sacrificii. Marii politicieni ca Roosevelt n-au fost niciodată nişte nătângi plângăreţi. Eu îi recunosc meritele lui Roosevelt. Oferindu-le pe tavă japonezilor Pearl Harbor, el a făcut să le fugă terenul de sub picioare tuturor izolaţioniştilor. I-a reuşit admirabil. A fost o lovitură în stilul lui Tilden, regele tenisului.

Zâmbind, White îşi mângâie pumnul lovit:

— Totul e clar. Roosevelt trebuie compromis după moarte. Trebuie tăvălit în noroi şi acoperit de ruşine, şi asta pentru că Roosevelt a dus o politică de colaborare cu Moscova în lupta împotriva naziştilor. Eu mi-aduc aminte de cuvintele lui şi pot să le citez cu exactitate: Poporul american este fericit şi mândru că se află în alianţă cu viteazul popor rusw. Aşa a declarat el, unul dintre cei mai de seamă preşedinţi pe care i-a avut America. Roosevelt privea departe, aşa cum trebuie să privească un mare om politic. El considera că, fără distrugerea definitivă a militarismului german, omenirea nu va putea fi ferită de un nou război... Ţi-aduci aminte de expresia lui „o pace nedesăvârşită”? El înţelegea prin aceste cuvinte păstrarea rămăşiţelor războiului. El a susţinut neîncetat că naziştii trebuie dezarmaţi până la capăt, că nu trebuie să li se lase nicio fărâmă din puterea lor militară, altfel se vor ridica din nou, vor strânge forţe şi vor ataca popoarele iubitoare de pace. El ne-a lăsat ca testament continuarea prieteniei cu Rusia, ca împreună cu aceasta să nu permitem renaşterea

militarismului german. Dar cel care s-a instalat la Casa Albă după Roosevelt vrea să nimicească complet politica lui. Iată de ce toţi cei care preamăresc politica de azi vor să întineze memoria lui Roosevelt şi, în acelaşi timp, să arunce asupra lui greşelile de neiertat săvîrşite de ei. Iată de ce se creează această legendă dezgustătoare cum că Roosevelt a organizat în mod conştient şi cu sânge rece cele întâmplate la Pearl Harbor: Ce defăimare absurdă!

Donahue bău paharul până la fund şi, lăsându-se pe speteaza scaunului, zâmbi. Dar ochii lui rămâneau gravi:

— Te recunosc, Nicky. Eşti la fel cum ai fost şi înainte... Nu te-ai maturizat deloc. Eşti sentimental, emotiv, confuz şi naiv. Şi, judecând după întreaga ta atitudine, te îndrepţi cu paşi grăbiţi spre stânga. Va trebui să vorbesc cu soţia ta ca să te oprească.

Donahue îl bătu amical pe White pe mână: Dar disputele noastre de idei nu trebuie să se reflecte asupra vechii noastre prietenii.

White dădu din cap:

— Şi eu vreau să sper...

— Şi totuşi e caraghios – continuă Donahue, cu zâmbetul pe faţă – e caraghios că tu îl aperi pe Roosevelt. Oricare altul, dar nu tu...

— De ce?

— Pentru că tu ai lucrat la „Magic” şi ştii foarte bine că Roosevelt citea zilnic comunicatele noastre. Şi era la curent cu tot ce se întâmpla. Se ştia că consulul general japonez din Honolulu informa regulat Tokio despre situaţia din port. Roosevelt ştia că se pregăteşte un atac asupra insulelor Hawaii. Dar el n-a socotit necesar să-i prevină pe Kimmel şi pe Short. Şi a făcut-o intenţionat.

— Prostii! strigă White. Prevenirea referitoare la atac trebuia făcută la timpul oportun de Marshall şi de Stark, care se aflau în fruntea armatei şi a flotei. Asta intra în

obligaţiile lor directe. Or, ei n-au făcut-o. Vinovaţi sunt ei!

Donahue se uită la ceasul de la mână:

— Trebuie să plec... ştii la cine? Ţi-aminteşti de Terano, căruia noi, atunci... unul vânjos, cu o mutră de beţivan?

— Mi-amintesc.

— Lucrează acum la Departamentul demobilizării. Ne predă nouă documentele fostului stat-major general al marinei japoneze. Mă duc la dânsul să dezleg unele enigme.

White zâmbi;

— Enigma referitoare la atac...?

— Da. Şi enigma biletului cifrat cu trei „QQQ” la sfârşit. Terano poate să mă ajute, numai să vrea. Donahue se sculă. Transmite-i salutări fermecătoarei Mrs. White. Păcat că n-am putut s-o văd. Sunt fericit că te-am văzut, dragul meu Nick. Sper să ne întâlnim în America.

2

— Aşadar, asta este, dragul meu. Donahue îşi scoase luleaua din gură şi slobozi o şuviţă de fum spre tavan. Sunteţi în mâinile mele. Pot în orice clipă să vă strivesc ca pe un pisoi. Iertaţi-mi comparaţia grosolană, dar asta-i situaţia.

Terano îşi frecă bărbia cu dosul palmei şi lăsă ochii în jos. Peste câteva minute îşi înălţă fruntea şi-l privi ţintă pe Donahue.

— Astă-seară voi muri... – zise el, încet şi rar. Ba nu, trebuie să termin înregistrarea hârtiilor referitoare la operaţiile din insulele Marshall şi să-i explic totul ajutorului meu. Toate acestea îmi vor lua... – şi socoti pe degete –... voi putea să mor vineri.

Donahue îşi ridică mâna şi zâmbi:

— Nu vă grăbiţi. Eu nu vă silesc.

— N-am nimic împotrivă ca să trăiţi chiar şi o sută de ani. Vă promit solemn că niciodată n-am să vă trădez.

Terano dădu din umeri:

— Operaţia de sustragere a maşinii aţi efectuat-o în doi. aşadar, şi ajutorul dumneavoastră ştie tot. O ştiu şi alţii, toţi cei care au luat parte la operaţie şi toţi care au citit raportul dumneavoastră. Cercul celor iniţiaţi e destul de larg.

— Nu. Operaţia a avut un caracter ultrasecret. De aceea raportul referitor la desfăşurarea operaţiei l-am făcut verbal; n-au rămas niciun fel de documente. Cei care ne-au ajutat din punct de vedere tehnic al problemei în timpul operaţiei de pe vapor nu cunoşteau adevăratul dumneavoastră nume. Şi în raportul verbal pe care l-am făcut amiralului Stark nu v-am pomenit numele şi nici el nu m-a întrebat. Numele dumneavoastră este cunoscut numai de fostul meu ajutor şi de mine. Dar el nu va vorbi, vă garantez. În curând vom aduce la cunoştinţa întregii lumi că am citit toate telegramele japoneze cifrate cu maşina, 97”. Dar nimeni nu va afla de unde am luat maşina, fiindcă asemenea maşini n-au fost trimise numai la Washington.

— Da. Au fost trimise la Londra, la Berlin, la Roma şi la Moscova – bolborosi Terano – apoi în Batavia, Manila, Singapore şi Hong Kong...

— Aşadar... sustragerea maşinii putea fi efectuată oriunde. Deci nu vă neliniştiţi, nimeni nu va afla. Donahue râse: Puteţi trăi şi după ziua de vineri.

Terano se sculă şi făcu o plecăciune:

— Mi-aţi redat dreptul la viaţă. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Eu fac toate acestea nu pentru că-mi plac ochii dumneavoastră, ci iată motivul: trebuie negreşit să lămuresc două enigme despre care v-am vorbit chiar la

începutul discuţiei noastre intime. Repet: prima – biletul misterios care a fost trimis căpitanului-locotenent Yde prin ofiţerul care a venit la Honolulu cu două zile înainte de începerea războiului; a doua – ce încurcătură s-a produs cu semnalul dat sub formă de buletin meteorologic în zilele de 4 şi 5 decembrie, adică chiar în ajunul atacului îndreptat asupra noastră, deşi din semnal rezulta cu totul altceva... Dumneavoastră trebuie să lămuriţi aceste două chestiuni personal pentru mine şi cât se poate de repede: mă grăbesc să mă întorc în America.

Terano îşi lăsă capul pe umăr:

— În privinţa semnalului referitor la atac, nu-mi este greu să aflu. Se poate face cu ajutorul foştilor ofiţeri din secţia I a statului-major general al marinei. Cu prima enigmă însă va fi mai greu, pentru că toţi cei care au fost la curent cu măsurile noastre speciale întreprinse în Hawaii au murit.

— Aşadar, firul s-a pierdut? Păcat!...

Donahue scoase un plic din buzunar:

— Ani în şir am păstrat acest bilet. Niciunul din criptoanaliştii noştri n-au putut să-l descifreze. Pe mine mă intrigă în primul rând cele trei litere de la sfârşit.

Terano căzu pe gânduri. Îşi freca gâtul, mugea, ridica ochii spre tavan, căuta chinuitor să-şi amintească; deodată se plesni cu palma peste frunte:

— Cum de nu m-am gândit înainte! Va trebui să caut pe cineva de la Institutul Usigome din grupa specială criptografică de pe lângă statul-major general al marinei. Ei cunoşteau codurile. Daţi-mi biletul. Dumneavoastră v-a rămas vreo copie?

Donahue îi dădu plicul lui Terano.

— Aşadar, vă făgăduiesc – şi Donahue duse două degete la inimă – să nu pomenesc niciodată numele dumneavoastră. Vă dau cuvântul meu de ofiţer american.

Terano sări în picioare şi făcu o plecăciune. Donahue îşi închise ochii şi plesni din degete:

— Pentru orice eventualitate, uite ce vreau să vă rog. Scrieţi sub formă de declaraţie şi semnaţi: Subsemnatul, care înainte de război am avut următoarele funcţii...

Terano se apropie de masă şi luă un stilou:

— În japoneză?

— Nu, în engleză.

— Cui s-o adresez?

— Nimănui.

— Ce să scriu?

— Scrieţi că vă amintiţi că răposatul Yde, cu puţin timp înainte de război, v-a trimis o scrisoare secretă din Honolulu, prin... scrieţi un nume oarecare, dar să fie un nume adevărat...

— Pot să-l numesc pe căpitanul de rangul 3 Yanaghidzava. Acesta, cu două săptămâniânainte de război, s-a întors în Japonia, venind din America, şi a trecut prin Honolulu.

— Unde este acum?

— A murit în Saypan.

— Admirabil. Scrieţi, aşadar, că Yde în scrisoarea pe care v-a trimis-o prin acest Yankaza... sau cum îl cheamă... v-a comunicat că cel mai activ dintre agenţi este o studentă japoneză din localitate... Cum o cheamă?... Donahue îşi plesni mâinile una de alta: Haymi... sau Hayme Mariko...

— Haymi?

— S-ar putea, eu nu pronunţ foarte corect.

— La noi nu există numele de Haymi sau Hayme. Trebuie precizat, căci altfel va părea suspect ca un japonez să nu scrie corect un nume japonez”.

— Dar Haemi există?

— Nu. Există Hayama, Hayame şi Hayami.

— Ceva în felul acesta... ei, la naiba! Donahue dădu din mână: Bine, să lăsăm. Noi o să ne mai vedem. De îndată ce aflaţi ceva, vă rog să telefonaţi la comandament aghiotantului-şef al lui MacArthur, el o să mă găsească. Iar pentru orice eventualitate, dumneavoastră să vă daţi... un nume convenţional... Kurosivo. Aţi înţeles? Aşadar, aştept.

Zâmbi prieteneşte japonezului şi-i întinse mâna, fără să-şi scoată mănuşa.

3

White tocmai se pregătea să facă o plimbare când în faţa casei se opri un „Buick” negru. Alături de şofer şedea Donahue, cu un buchet uriaş de flori.

— Am venit pentru o clipă, Nicky – spuse el. Plecarea avionului s-a amânat pentru mâine dimineaţă. Am adus orhidee pentru soţia ta. Au sosit astăzi cu un avion din Filipine pentru Mrs. McArthur. Am luat prânzul la ei şi, cu chiu cu vai, i-am înduplecat să-mi dea şi mie jumătate din buchet.

White îl conduse pe Donahue în sufragerie şi puse florile într-o vază.

— Îţi mulţumesc, Walt, Mariko va fi impresionată. Asemenea buchete splendide se pot vedea numai în casele miliardarilor, şi nu în fiecare...

White îşi pofti musafirul să bea un pahar de vin, dar acesta îi spuse că preferă o ceaşcă de cafea.

— Curând voi pleca în Spania – spuse Donahue – şi aş vrea să-i trimit de acolo soţiei tale un medalion sau o camee pe care să-i gravez numele cu hieroglife.

— Dar Mariko este acum doamna White, şi White se scrie fonetic, nu cu hieroglife.

— Nu. Vreau să-i cunosc numele japonez pe care îl purta atunci când ne-am întâlnit pe vapor. Vreau ca darul

meu să-i amintească de acea călătorie. Că fata se numea pare-mi-se Haymi?

White scrise pe o hârtie câteva hieroglife.

— Nu, Hayanii. *Se* scrie cu două hieroglife, iar Mariko, cu trei.

Donahue suflă uşor asupra colii, de hârtie şi o împături cu grijă, băgând-o în port vizit.

White puse în faţa lui Donahue o ceşcuţă de cafea şi scoase dintr-un raft un album.

— Am uitat să ţi-l arăt azi-dimineaţă. Ne-am fotografiat atunci, drept amintire, pe aerodromul din San Diego, înainte de a ne lua zborul spre Australia. Cvartetul nostru...

Donahue privi fotografia mică şi întunecată.

— Acesta mi se pare că-i Cumberland? Unde-i acum?

— A murit într-o luptă în Marea de Corali.

— Dar Shriver?

— A murit la Guadalcanal.

Donahue luă o înghiţitură de cafea şi continuă:

— Dar unde este Page? Zgomotosul, energicul, chelul, nostru. Page?

— A comandat, o navă de escortă care însoţea convoaiele şi a murit lângă Murmansk...

Donahue plescăi satisfăcut din buze:

— Minunată cafea! Probabil că e Java-bland, nu?

— Nu. E o simplă cafea maxwell”.

— Atunci înseamnă că, pur şi simplu, tu ştii să faci cafea. Este o artă rafinată. Donahue mai bău câteva înghiţituri: Noi doi putem să binecuvântăm cerul că am scăpat ca prin minune. Tu ai fost rănit o dată?

— Nu, de două ori.

— Şi eu era cât pe-aci să mor... La Londra, în 1913, pe strada... cum se numeşte?... acolo e un mare anticariat...

— Charing Cross.

— Da, acolo. Era cât pe-aci să mă calce un şofer beat. Abia am avut timp să sar într-o parte, iar doamna care mă însoţea...

Sună telefonul. White ridică receptorul şi, răspunzând afirmativ, i-l trecu lui Donahue.

— Cine-i? întrebă Donahue.

— Eu sunt, Kurosivo. Am îndeplinit ordinul dumneavoastră: am aflat tot. Am găsit omul care a cifrat biletul trimis lui Yde de la secţia a 3-a.

— Şi?

— În bilet se spune: „Să nu întreprindeţi niciun fel de acţiuni terestre până când nu va fi dat semnalul prin radio: vechiul lac, broasca a sărit în apă.

— Şi?

— Ăsta-i tot biletul.

Donahue pufni:

— De ce trebuia să moară din pricina acestui bilet prostesc?

— Pentru că nu a executat ordinul.

— Care ordin?

— La sfârşitul biletului erau trei de „Q”, ceea ce înseamnă: „Citeşte şi arde”, iar el, nu se ştie de ce, n-a făcut aşa şi de aceea s-a osândit singur.

— E clar.

— Iar enigma a doua e şi mai simplă. Referitor la buletinul meteorologic care trebuia transmis drep semnal al atacului.

— Ei?

— Am aflat absolut precis. Pe 4 şi 5 decembrie nu s-au dat niciun fel de semnale.

— Cum? Doar au fost...

— Pe 4 şi 5 decembrie s-au transmis pe staţia HV_3W buletine meteorologice în care se spunea că vântul va

bate din direcţia nord. N-a fost deci un semnal, ci simple buletine meteorologice care s-au dat în cadrul ştirilor în emisiunea obişnuită pe unde scurte a postului de radio Tokio pentru străinătate.

— Nu se poate... e de neînţeles... aţi verificat aşa cum trebuie?

— Am verificat cu ajutorul fostului colonel Murai din secţia de informare a statului-major, care, înainte de război, răspundea de toate emisiunile noastre radiofonice pentru străinătate. A căutat şi a găsit în arhivă copia buletinelor meteorologice transmise pe 4 şi 5 decembrie. Le-am copiat prescurtate: „Azi, în regiunea Tokio, vântul va bate din nord, treptat...”

— Bun. Am înţeles.

— Acest buletin dumneavoastră l-aţi interpretat drept...

— E clar. Mâine dimineaţă vă telefonez.

Donahue închise telefonul.

— Încă o ceşcuţă? îl îmbie White.

— Nu, am să plec, sunt aşteptat.

Zâmbind, White îl privi pe Donahue:

— Spune, nu vrei să-i împărtăşeşti şi vechiului tău prieten?...

— Ah, bineînţeles... am aflat că biletul adresat lui Yde era o prostie, iar cele trei litere de la sfârşit însemnau că documentul trebuia distrus de îndată ce era citit. Ei, am plecat, am o grămadă de treburi.

— Stai niţel – şi în glasul lui White răsună mirarea: Dar cum rămâne cu a doua enigmă? în privinţa semnalului?

Donahue clătină din cap şi oftă:

— Din păcate, n-am putut afla. Şi probabil n-o să reuşesc niciodată. Toţi cei care au avut vreo legătură cu lansarea semnalelor au murit în timpul războiului.

— Aşadar, va rămâne pentru totdeauna o taină nedezlegată.

— Aşa se pare. Şi Donahue oftă din nou. Nicky, dragul meu, viaţa este un lanţ de dezamăgiri, rătăciri şi taine. Transmite-i soţiei tale un salut sincer, din inimă. Păzeşte-o! Am să fiu nespus de fericit dacă or să-i placă florile. Rămâi cu bine!

White îl conduse pe contraamiral până la maşină şi-i făcu semn cu mâna până ce acesta se îndepărtă.

Întors în casă, White puse la fiert nişte apă pe spirtieră şi-şi făcu un ceai, apoi se aşeză comod într-un fotoliu, bău cu înghiţituri mici ceaiul şi închise ochii. Îl trezi telefonul. Telefona Mariko. Întârziase la Nora, sora lui Page, care lucra ca medic stomatolog la clinica pentru membrii familiilor militarilor americani; o ajutase să se mute în altă casă. Toate extrasele din ziare pe care White o rugase să le copieze erau, bineînţeles, transcrise. Curând o să vină acasă. White îi spuse că Donahue mai trecuse o dată pe la ei şi îi adusese un buchet frumos ca-n poveşti de orhidee multicolore: le ceruse de la soţia generalului MacArthur.

— Oh, ce minunăţie! exclamă Mariko. El, într-adevăr, este un om de lume! învaţă de la el. Tu nu te-ai fi gândit niciodată...

— Da, dar eu n-o cunosc pe doamna MacArthur.

— Da, dar el a făcut cunoştinţă cu ea şi a cerut pentru mine...

— Lui îi este mai uşor decât mie. Generalul MacArthur este unul dintre acţionarii de la „General Electric”, iar contraamiralul Donahue este ginerele directorului adjunct de la „International Nickel”. Fac parte din aceeaşi juntă. Între altele, trebuie să-ţi spun că i s-a telefonat aici pentru ca să i se lămurească nişte enigme. Aceleaşi, ştii tu... Probabil că a telefonat Terano. Ţi-

aminteşti de el?

— I-a spus adevărul?

— Judecând după replicile lui Donahue, da. Taina celor trei „Q”, ţi-aduci aminte?

— Da. Dar enigma referitoare la buletinul meteorologic?

White râse:

— Cred că Terano i-a explicat tot. Până la capăt. Dar el mi-a spus că n-a reuşit să se afle până la urmă adevărul: toţi cei iniţiaţi au murit în război. Spunându-mi aceasta, ţi-a transmis salutări şi a şters-o frumuşel.

— Aşadar, nu ţi-a spus nimic?

— Nimic, şi nici eu nu i-am spus nimic. Pentru că eu şi fostul colonel Murai am hotărât să nu pomenim nimănui despre discuţiile noastre. De aceea nu i-am mărturisit contraamiralului că ştiu absolut tot, cum atunci şefii noştri s-au prostit singuri pe ei înşişi.

După o pauză, Mariko spuse:

— Ar fi trebuit totuşi să-i spui, fără să pomeneşti numele lui Murai, că noi ştim totul. El a fost, atât de amabil, mi-a adus special orhidee, sunt o raritate... şi tu i-ai ascuns...

— Mai devreme sau mai târziu, o să afle. Noi doi o să ne mai întâlnim şi o să ne mai luăm la harţă. El şi alţii ca el trebuie demascaţi şi loviţi fără cruţare! Atunci ei au dus America la Pearl Harbor, iar acum, dacă nu vor fi împiedicaţi, ne pot duce la o catastrofă şi mai mare.

— Ai dreptate, Nick! Eşti cel mai inteligent, cel mai frumos şi cel mai puternic om de pe pământ.

— Şi cel mai flămând.

— Las că vin repede. Unde ai pus orhideele?

— Le-am aruncat. Miroseau a intenţii răuvoitoare.

După o mică pauză, Mariko îi răspunse:

— Bine-ai făcut. Am să culeg flori de câmp şi am să

le-aduc acasă.

PACIENTA DOCTORULUI MURCHAD

Pacienta îşi acoperi faţa cu mâinile şi spuse cu glas stins şi tremurat:

— Doctore, salvaţi-mă, vă implor, sunteţi singura mea speranţă!...

Era, într-adevăr, un caz cu totul ieşit din comun. Doctorul Murchad, un specialist cu practică îndelungată şi considerat ca cel mai bun psihoterapeut din oraş, nu mai întâlnise un astfel de caz.

Pacienta era Stella Brish, soţia unui bogătaş, proprietar a două magazine universale şi a două hoteluri. Stella era ceea ce, pe drept cuvânt, se poate numi o femeie foarte frumoasă. Înaltă, cu o siluetă de tânără sportivă, cu părul de culoarea bronzului închis, cu ochii migdalaţi, verzi ca smaraldul, nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, deşi împlinise treizeci şi şapte.

Cu cinci luni în urmă venise pentru prima oară la Murchad, după ce, într-o noapte, lângă un aeroport, călcase cu maşina un mexican şi-i zdrobise capul. Conducea foarte bine şi avocatul ei demonstrase, şi convinsese instanţa, că vinovat fusese mexicanul, care, orbit de faruri, alergase de colo-colo dinaintea maşinii. Şi, în afară de asta, în buzunarul salopetei mexicanului se găsiseră ţigări cu marijuana.

Moartea mexicanului îi zdruncinase Stellei echilibrul sufletesc. După ce-l visă câteva nopţi la rând, Stella Brish veni să-l consulte pe doctorul Murchad.

— Ah! Mi-e groază să mă culc, mi-e groază să dorm... iar o să-l visez, iar o să-l aud cum ţipă! Atunci... atunci... nu trebuia să mă dau jos din maşină, nu trebuia să-l privesc... Nu pot să uit cum se zvârcolea şi cum am rămas cu ochii pironiţi asupra lui.

Murchad îi prescrise un calmant, băi de lapte şi o

cură de odihnă pe ţărmul mării. Stell-a plecă la Palm Heach, apoi la Ostende şi, la urmă, în Jamaica. La început, călătoriile au ajutat-o şi ea încetă să-l mai viseze pe mexican. Dar, după o bucată de vreme, coşmarurile au revenit. Acum însă, în locul mexicanului, începu să viseze alţi oameni, uneori cunoscuţi, alteori, şi cel mai adesea, necunoscuţi, pe care îi ucidea în diferite chipuri: îi împuşca, îi sugruma sau trecea peste ei cu maşina. La început, urletele disperate ale victimelor o îngrozeau. Apoi, treptat-treptat, Stella începu să se obişnuiască: crimele nu i se mai păreau atât de înfiorătoare, asculta liniştită ţipetele victimelor înaintea morţii, fără a mai fi cuprinsă despaimă. În sfârşit, veni ziua, sau mai bine zis noaptea, când crimele săvârşite în somn îi făceau plăcere, de parcă n-ar fi fost vorba de moartea unui om, ci a unei capre sau a unui iepure. Apoi, după ce se trezea, se simţea adânc nemulţumită. Parcălipsea ceva, parcă cineva îi dăduse un lucru şi i-l luase imediat înapoi.

Doctorul Murchad fu nevoit să recunoască deschis că boala progresează şi că sunt necesare măsuri mult mai radicale.

Doctorul locuia în afara oraşului, într-o vilă confortabilă, aşezată pe un deal năpădit de ienuperi. În apropiere nu se mai afla altă casă; doar la capătul pădurii, la o distanţă de zece minute de mers cu maşina, era o staţie de benzină, care funcţiona numai ziua. Noaptea, pe drumul îngust dintre cariera de piatră şi cimitir care ducea spre satul din apropiere, nu trecea nimeni. Doctorul gusta din plin singurătatea în care trăia. Dădea consultaţii ziua, într-un hotel aflat în centrul oraşului, şi numai pe unii pacienţi îi primea acasă, de obicei seara. Gurile rele spuneau că de o asemenea cinste se bucurau doar pacientele foarte bogate, care se tratau ca să se afle în treabă. Realitatea e că buzele frumoase ale doctorului şi

ochii lui pătrunzători făceau o plăcută impresie asupra femeilor.

Stella Brish se număra printre acelea pe care doctorul Murchad le primea acasă, în vila sa. Dar Stella nu venea de dragul doctorului; era, într-adevăr, bolnavă şi asistenţa medicală îi era absolut necesară.

Calmantele, brâul magnetic japonez, perna de ozon, salteaua din plante aromatice aduse din Birmania şi Madagascar, benzile de magnetofon având imprimate foşnetul ploii şi ţârâitul stins al greierilor o ajutară un timp, dar curând îşi pierdură efectul. O mai liniştea oarecum masajul pe piept şi pântece, pe care i-l făcea însuşi doctorul, muindu-şi degetele într-un amestec de ulei de trandafiri şi gin. Crimele din vis continuau însă, devenind din ce în ce mai rafinate.

După una din şedinţele de masaj, Stella, culcată pe o canapea din salonul doctorului, îşi aprinse o ţigară îmbibată cu o soluţie slabă de opiu şi spuse:

— Acum nu mă mulţumesc numai să ucid, ci mai întâi mă distrez chinuind victimele. Le leg de mâini şi de picioare, iau cleştişorul pentru cuburile de gheaţă şi... şi-mi place să le aud urletele sfâşietoare şi neomeneşti. Şi când mor, privesc cu nesaţ cum se zvârcolesc la fel ca mexicanul. După ce mă trezesc, încerc o decepţie. N-a fost decât un vis! Parc-aş fi dus la gură o cupă de vin, şi deodată vinul s-a evaporat!

Doctorul o mângâie uşor pe umăr:

— Şi ce-s victimele dumitale? Bărbaţi sau femei? Care sunt mai mulţi?

— Mai mult bărbaţi. Toţi frumoşi. Aşa... ca dumneata.

— Şi nu ţi-e milă de ei?

— Nu, pentru că ştiu că se petrece numai în vis şi că n-am să păţesc nimic. La fel ca şi cu mexicanul... Ascultă, doctore...

— Spune-mi Ben, e mai comod şi mai intim. Nu trebuie să vezi în mine un medic, ci un prieten apropiat. Astfel o să-mi fie mai uşor să te tratez. Şi, mai ales, nu te sfii faţă de mine, spune-mi tot... nu te jena. Astăzi, noi, psihoterapeuţii, îndeplinim rolul de duhovnic. Ştii doar că, pe vremuri, femeile spuneau totul confesorului lor, absolut totul. Mărturiseau toate păcatele, chiar cele mai josnice...

— Da, dar obţineau iertarea păcatelor – spuse Stella, oftând – şi plecau de la confesor cu sufletul uşurat şi cu echilibru) sufletesc restabilit, Eu însă... cât timp sunt aici, mă simt bine, dar, odată ajunsă în oraş, acasă, încep să mă gândesc. ce-o să fie noaptea, cum în vis din nou o să... De ceea ce mă înspăimântă, doctore, iartă-mă, Ben, e că nu mă mai pot lipsi de aceste vise, sunt pentru mine ca morfina, ca heroina. Parc-am început să mă droghez. Când se apropie seara, îmi dau seama că aştept cu plăcere somnul... de parcă m-aş pregăti să mă duc în vizită într-o societate plăcută sau la un concert bun. Probabil sunt pe punctul să înnebunesc.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă una ca asta! spuse Murchad, poruncitor. Scoate-ţi gândurile astea din cap. Te rog să mă crezi că nu ai nimic anormal în dumneata. Ţi-am mai spus că în fiecare om sălăşluieşte un instinct de agresiune, de cruzime, e o trăsătură ancestrală.

— Pre... natală?!

— Ceea ce s-a zămislit în om înainte de a se naşte. Şi aceste instincte, aceste acte inconştiente îl dirijează pe om. Omul este uneori întru totul dominat de ele.

— Şi dumneata?

— Şi eu, şi soţul dumitale, şi cameristele dumitale, şi toţi cunoscuţii pe care îi ai, toţi fără excepţie. Cu toţii suntem dirijaţi de două atracţii principale: atracţia spre agresiune, distrugere, ucidere şi atracţia sexuală...

— Şi pastorul Wade, de asemenea?...

— Şi el. Sunt principalele forţe motrice ale inconştientului.

— Deci este absolut normal că în somn... asta îmi face plăcere – zise Stella, întinzându-se alene.

Doctorul încuviinţă tăcut din cap şi-o mângâie pe picior. Stella se uită la tabloul aliniat deasupra şemineului electric.

— Şi tabloul acesta îmi face plăcere. Capul acestei femei, mâinile. şi picioarele ei nu-s la locul lor, iar în spatele ei e strada... cu toate oasele aplecate care încotro... ca în timpul unui cutremur îngrozitor.

Murchad luă ţigara din mâna Stellei şi o aruncă în scrumieră.

— Da, în tablou apare clar atracţia prenatală pentru distrugere. Pictorul acesta a murit acum cinci ani în Africa, la o vânătoare. Toate tablourile lui pot servi drept ilustraţii pentru manualele de psihologie abisală. Ai fost la muzeul Guggenheim din New York?

— Da, de mai multe ori.

— Acolo e un tablou de Delaunay: un turn care se prăbuşeşte, norii se vânzolesc, de parc-a fost o explozie, pământul tot e răvăşit... Şi tabloul acesta îţi oferă satisfacţie, pentru că răspunde atracţiei noastre inconştiente. Nu trebuie să ne mirăm de copii că distrug păpuşile ca să vadă ce-i înăuntrul lor, şi nici că chinuiesc pisoii. Şi nici de faptul că atunci când săruţi, vrei să muşti, să provoci o durere. Este o manifestare a caracterului bivalent al emoţiei: dragostea se împleteşte cu dorinţa de a chinui, de a frânge, de a distruge...

— Îmi plac tablourile lui de Kooning – spuse Stella – recent am cumpărat două cu cincisprezece mii. La el, toate planurile sunt amestecate, liniile sunt frânte, culoarea, o îngrămădire de pete distonante, o minunăţie! Îmi place şi Pollock, cu stropiturile lui pe toată suprafaţa

pânzei. Şi el a murit călcat de o maşină, ca mexicanul meu. Picasso e prea academic, apare ca Giotto său . ca Cimabue. Ştii, de curând am ascultat cu foarte mare plăcere fragmente din opera lui Menotti; m-a impresionat mai ales pasajul în care femeia-mediu sugrumă un surdomut; are nişte septacorduri inimaginabile, tremolo şi florituri, încât te trec fiorii. Era cât pe-aci să sucesc gâtul pudelului pe care-l ţineam în braţe. Pentru mine, Hindemith şi Stravinsky sunt acum cu desăvârşire lipsiţi de culoare, ca un Vivaldi sau Cimarosa.

Doctorul îşi plimbă mâna pe spinarea pacientei.

— Totul vine de la faptul că noi, cei care trăim în condiţiile lumii occidentale, suntem tot timpul nevoiţi să ne înăbuşim adevăratele noastre dorinţe şi pasiuni, să le închidem în colivia denumită sfera inconştientului. Aici, aceste dorinţe se unesc cu demonii din noi: instinctul distrugerii şi al sexualităţii. Înfrânarea acestor demoni, care clocotesc în adâncurile psihicului nostru, are repercusiuni fatale asupra întregului nostru sistem nervos. De aici provin stările depresive, sentimentul chinuitor de insatisfacţie, nevroza şi alte maladii care sfâşie civilizaţia noastră. Ceea ce se petrece cu dumneata este, aşadar, pe deplin justificat. E firesc şi normal.

Stella râse încetişor:

— Deci n-am motive de îngrijorare? Deci pot continua să ucid în somn?

— Poţi. Trebuie să sublimezi, adică să transformi acea atracţie înnăscută care clocoteşte în străfundul psihicului dumitale şi vrea să izbucnească la suprafaţă. Această sublimare se petrece la dumneata sub forma unor vise.

Stella îşi trase picioarele sub ea, pe canapea, şi-şi potrivi pieptănătura.

— Dar această sublimare a încetat să-mi mai ofere

satisfacţii. Visele nu fac decât să aţâţe pofta demonilor mei. Visele nu sunt decât fum, iar cu fum e greu să te saturi.

— Ai dreptate, draga mea. De aceea trebuie să scapi de starea aceasta de depresiune, de apăsare psihică. Altminteri, toate acestea te vor aduce într-o situaţie primejdioasă...

— Care? O să omor în realitate, aşa cum omor în vis?

— Nu, instinctul de autoconservare o să te frâneze şi vei fi nevoită să stăpâneşti cu toate forţele energia distrugerii şi, până la urmă, ea se va abate asupra dumitale. Acesta este lucrul cel mai cumplit.

— O să mă sinucid?

— Da. Dar lucrul acesta trebuie evitat, şi eu am să te-ajut.

— Mi-a spus cineva că există nişte animale mici, mi se pare că le spune lemingi, care se aruncă în mare, în cârduri uriaşe, cu zecile de mii. Se sinucid. Şi scorpionii fac la fel. Se înţeapă singuri şi mor. Stella zâmbi: Pentru că nu au psihoterapeuţi.

— Noi, medicii, îi ajutăm pe oameni în măsura posibilităţilor noastre.

Deodată, Stella se întoarse şi adulmecă speteaza canapelei:

— Nu e parfumul meu. E probabil al Glendei Grow... hiena aceea cu şoldurile strâmbe. De altfel, odată, în vis, am strivit-o... ca şi pe mexican.

Murchad o privi ţintă în ochi şi o întrebă:

— Spune-mi, Stella, spune medicului care te îngrijeşte, confesorului dumitale... şi să nu-ţi fie teamă, nimeni n-o să afle. Noi păstrăm cu sfinţenie secretul profesional...

— Ce să spun, de câte ori l-am înşelat pe Fred?

— Nu. Mexicanul zăcea pe şosea, dar sângele lui era

pe trotuar, lângă telefonul automat. Unde l-ai călcat?

Stella îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul în sus.

— Mexicanul a vrut să traverseze, iar eu am claxonat. Atunci el a sărit înapoi... iar eu, în loc să frânez, am răsucit brusc volanul şi m-am urcat pe trotuar... el a căzut şi atunci am simţit că mă cuprinde furia şi am intrat cu maşina în el; a ţipat îngrozitor. Numai atunci mi-am revenit... Am coborât din maşină şi l-am tras în mijlocul drumului... în fond, pentru el era totuna unde va zăcea.

Murchad aprinse bricheta de birou, apoi, suflând în ea, o stinse:

— Eram sigur că aşa s-a întâmplat. Dar soţului dumitale i-ai spus?

Stella dădu din umeri:

— Nu. el nu-i medic.

— Bine, să nu spui niciodată, nimănui. Făcu o pauză şi continuă cu glas apăsat: Metoda mea de tratament va consta în a-i face pe demonii care se agită în adâncul fiinţei dumitale să izbucnească în afară, adică să se producă o descărcare psihică, dar aşa fel ca să nu te distrugă pe dumneata. Dacă în omenirea civilizată nu s-ar produce astfel de descărcări, de mult ar fi încetat să mai existe, s-ar fi sinucis, aşa cum fac lemingii. Numai datorită faptului că, din când în când, omenirea a lăsat să izbucnească tendinţele acumulate de a distruge şi a ucide, ea continua să existe. Iată de ce istoria omenirii este un lanţ de vărsări de sânge, de cruzimi, războaie, crime, răzmeriţe, pogromuri, execuţii în masă, toate acestea sunt descărcări psihice. Şi eu am să te tratez aşa cum se tratează şi omenirea: voi face profilaxia exploziilor de patimi ale distrugerii, le voi dirija în altă parte, adică le voi sublima.

— Şi o să mă simt mai bine?

— Dacă vom izbuti să reglăm conflictul psihic intern,

care s-a produs în dumneata datorită acţiunii de înfrânare a mediului, a moralei şi a legilor, şi vom găsi o soluţie înţeleaptă pentru canalizarea energiei agresive, atunci în psihicul dumitale se va produce o descărcare, urmată de satisfacţie şi linişte.

Stella clătină din cap:

— Nefericite sunt femeile lumii civilizate. Nu-i aşa că cele din lumea necivilizată n-au astfel de... conflicte psihice interioare?

— Te-nşeli, au şi ele. S-au stabilit cazuri de furie şi isterie în masă la femeile unor triburi primitive. La ainoşi, aceste explozii de isterie se numesc imu, la filipinezi, marimari, iar la birmanezi, iauandacin.

— Iar la noi se numesc...

— Stări depresive nevrotice.

Stella se îmbrăcă şi, scoţând din geantă carnetul de cecuri şi stiloul, completă un cec – onorariul pentru vizită. Cu un gest indiferent, Murchad vârî cecul în buzunarul vestei.

Din ziua aceea, doctorul începu aşa-numita profilaxie forţată a nevrozei – dresarea demonilor Stellei... O sfătui să-şi facă rost de o puşcă cu aer comprimat şi să tragă în ciori, în porumbei, în vrăbii şi în alte păsări. Apoi să plece afară din oraş şi să tragă în pisici şi în câini şi să combine aceste acţiunii cu un sport dur, legat de un oarecare risc – să joace, de pildă, golf pe sume mari, să facă plimbări lungi cu automobilul, noaptea, şi cu viteză mare – cel puţin 70 de mile pe oră. Stella cumpără special pentru aceste plimbări două maşini: un „Chrysler” şi un „Oldsmobile”. Peste puţin timp, calcă cu maşina doi dogi irlandezi ai văduvei colonelului Heighes şi răni un factor, căruia fu nevoită să-i plătească despăgubiri foarte mari.

Dar visele provocate de demoni continuau. Acum, după ce se trezea, o apucau adeseori accese de furie, un

fel de mărimari filipinez, şi nu se liniştea decât după ce spărgea câteva servicii de porţelan sau trăgea cu puşca în papagali sau în peştişorii de aur.

Într-o noapte, soţul Stellei îi telefonă lui Murchad, spunându-i că, trezindu-se, a surprins-o pe Stella în dormitorul lui, stând la capul patului, cu un cuţit de bucătărie în mână. Îi luase cuţitul şi o forţase să înghită o doză mare de somnifer. Ce să facă?

Murchad îl linişti. Dac-ar fi vrut într-adevăr să împlânte cuţitul în el, ar fi făcut-o dintr-odată şi n-ar fi rămas la capul patului. Instinctul de autoconservare o imobilizase. Totuşi, îi recomandă să încuie noaptea toate sertarele în care se găsesc obiecte ascuţite şi să pună undeva, pe o masă, un cuţit de lemn. Iar la culcare, să-şi încuie uşa dormitorului.

La vreo două săptămâni după cele întâmplate, în cabinetul lui Murchad de la hotel intră soţul Stellei şi-i spuse că Stella găsise o nouă distracţie: arunca săgeţi. Învăţase să nimerească drept la ţintă. Iar în ultimele zile începuse să lege păpuşi de fotolii şi să arunce săgeţi în ele, căutând să le nimerească în inimă.

— Şi cum se simte după asta? Mai are accese de furie?

— De când a început să arunce săgeţi, crizele au încetat. Visele continuă, dar s-au mai rărit.

— Excelent! spuse Murchad. Tratamentul meu îşi face efectul. Lăsaţi-o să arunce săgeţi, în felul acesta se linişteşte. O să mă gândesc şi la un alt tratament. Poate nişte masaje într-o baie fierbinte, după metoda aztecă.

La câteva zile după această discuţie, Stella îi telefonă acasă doctorului Murchad.

— Plec mâine cu avionul la Las Vegas, pentru o săptămână, să joc la ruletă. Vreau să te văd. Nu aştepţi pe nimeni?

— Nu, sunt absolut singur.

— Dar servitorii?

— Le-am dat drumul.

— Vin îndată.

Peste douăzeci de minute, Stella sosi. Scoase dintr-o geantă de voiaj o sticlă de brandy-spanio, o puse pe măsuţă, lângă divan, iar ea se aşeză jos, pe covor. Murchad luă loc în fotoliu.

— Haide să bem, m-a luat cu frig pe drum.

Băură toată sticla. Stella se zgribuli toată:

— E frig la dumneata.

Doctorul se apropie de termostat şi mută săgeata indicatorului la 75; jos, sub parchet, se auzi zgomotul înăbuşit al motorului. Stella se ridică de pe covor şi, trecând prin dreptul ferestrelor, trase draperiile.

— Ţi-a vorbit Fred despre săgeţi?

— Da. Şi am fost de acord. Te simţi mai bine?

Stella dădu din cap:

— Vreau să-ţi arăt cum procedez. Ai să recomanzi şi altora. Dă-mi un creion, o să ţină loc de săgeţi.

Murchad aduse din cabinetul său câteva creioane neascuţite. Stella scoase din geantă câteva bobine de sârmă telefonică.

— O să ţii loc de păpuşă. Am să te leg de fotoliu şi am să arunc creioanele în loc de săgeţi. Am să le-arunc uşor de tot, ca să nu te doară. O să vezi cum se petrec lucrurile, să nu-ţi fie frică.

Doctorul râse şi-şi aprinse o ţigară:

— Nu mi-e frică. Eşti pacienta mea preferată.

Stella îi scoase ţigara din gură, îl sărută pe buze, apoi, după ce îi legă mâinile şi picioarele, îl imobiliză de fotoliu. Procedă cu multă luare-aminte, apoi verifică temeinic legăturile.

— Exact ca-ntr-un film de Hitchcock – spuse

Murchad.

Telefonul începu să sune. Stella tresări, privi spre fereastră, apoi ridică receptorul şi-l puse la loc.

— Hai mai repede – o rugă Murchad. M-ai legat prea strâns şi simt că încep să-mi amorţească mâinile şi picioarele.

— Rabdă o clipă, dragul meu.

Luă un scaun şi se aşeză în faţa lui Murchad.

— Creioanele sunt acolo, după sticlă.

— Vai, era cât pe-aci să uit! Stella scotoci în geantă, scoase o cretă şi-i desenă doctorului un cerc pe buzunarul stâng de la piept.

— Te-ai aşezat prea aproape – zise el. N-o să poţi arunca săgeţile.

— N-ai grijă – şi Stella zâmbi doar din colţul gurii. Ascultă-mă cu atenţie, Ben. Săptămâna trecută am fost la doctorul Nevvgent, şi el este psihoterapeut, a venit nu demult la noi, din...

— Îl cunosc – o întrerupse Murchad. E un escroc notoriu.

— Judecând după toate, e foarte priceput. Şi are o înfăţişare foarte plăcută. El mi-a spus că toate distracţiile acestea cu puşca, cu săgeţile şi toate celelalte nu sunt decât paleative. Nu fac doi bani. Şi că tot tratamentul dumitale e o şarlatanie, de la început până la sfârşit. I-am spus că pentru fiecare vizită iei o sută, chiar şi-atunci când îmi faci masaj nu iei mai puţin, deşi asta îţi face mai multă plăcere dumitale decât îmi foloseşte mie. Doctorul Newgent mi-a arătat că am nevoie de o descărcare psihică reală, numai aceasta mă poate salva. Altfel, visele mă vor duce la pieire. Şi eu am hotărât...

— Să treci la Newgent.

— Nu numai atât. Ci s-o fac în realitate!

Stella scoase din geantă un revolver. Murchad începu

să se agite în fotoliu.

— Ai înnebunit! strigă el. Cu asta nu se glumeşte!

Stella clătină din cap:

— Eu nu glumesc.

— Revolverul este încărcat?

— Bineînţeles – şi se uită spre uşa care dădea în cabinet. Unde e seiful secret, după care raft?

— În dulap, lângă fereastră, în spatele lui Proust, pe raftul doi – zise el repede. Iar cheia, pe raftul trei, în stânga lui Zweig.

— Am să iau numai banii pe care ţi i-am plătit fără niciun rost.

— Ia câţi vrei, o să-ţi prindă bine la Las Vegas.

— O să-i iau după aceea – şi clătină din cap. Mi-e milă de dumneata, Ben, dar nu pot să fac nimic. Trebuie să eliberez demonii din mine, altfel am să înnebunesc de-a binelea sau mă sinucid...

— Îţi dau toţi banii, şi carnetul de cecuri – horcăi el – ia tot ce vrei!

— N-am nevoie de banii dumitale, îmi sunt prea de ajuns ai mei. Şi oftă. Îmi pare rău că se întâmplă aşa, dar ce pot să fac? Şi, în afară de asta, din greşeală, ţi-am spus adevărul şi despre mexican.

— Niciodată n-am să spun nimănui nimic. Jur pe memoria mamei mele!

Stella ridică revolverul şi dădu piedica la o parte. Doctorul începu să se zbată în fotoliu.

— Te rog, nu te zvârcoli – spuse Stella – altfel n-am să nimeresc în cerc şi o să te chinui zadarnic. E pentru prima oară că trag într-un om!

Apoi miji ochiul drept şi... apăsă cu degetul pe trăgaci.

O MISIUNE STRICT SECRETĂ

Dacă atunci n-ar fi întins mâna să ia sticla triun→ghiulară de whisky, desigur că totul ar fi fost altfel, fiindcă, de multe ori, o mică întâmplare poate să joace un rol hotărâtor în viaţa noastră.

În seara aceea, Shedlock fusese invitat la ziua de naştere a lui Ditingo – amândoi lucrau în acelaşi sector şi amândoi – deşi erau în vârstă – nu erau decât poliţişti de rând. La masă, alături de Shedlock, şedea o brunetă uscăţivă de vreo cincizeci de ani, cu ochelari, cu puf de mustaţă la colţurile gurii frumos conturate. Lui Shedlock îi plăcea mult cum vorbeşte – rar, cu jumătate glas, de parc-ar face confidenţe – şi cum îşi mişcă cu drăgălăşenie buza de sus. Şi-i mai plăcea cum îşi îndreaptă cu degetul cel mic ochelarii cu ramă de aur.

Iar atunci când începură să stingă lumânările de pe pudingul de aniversare, Shedlock încercă o plăcută senzaţie de ameţeală. Vecina lui de masă – o chema Norma – zâmbea la glumele lui stângace, iar uneori râdea scurt, lăsându-şi uşor capul pe spate, ca după aceea să-şi îndrepte ochelarii cu degetul cel mic.

Shedlock îi mărturisi că în curând va împlini şaizeci de ani şi că e celibatar convins. Dar Norma nu-i răspunse aşa cum se răspunde de obicei în astfel de situaţii, şi anume că arată mult mai tânăr. Îşi miji ochii şi-şi mişcă pufuşorul mustăcioarei. Iar atunci când, la celălalt capăt al mesei, inspectorul Newgent începu veşnicul său număr de atracţie – o scamatorie cam indecentă cu cleştişorul pentru gheaţă – Norma se întoarse spre Shedlock, şi acesta simţi cum îl cercetează cu atenţie.

Ei bine, aceea fu clipa când el întinse mâna stângă spre sticla triunghiulară de whisky, care stătea în faţa Normei. Pe sticla îmbrăcată într-o reţea de sârmă aurită

scria „Dingl” sau poate „Dimond”, şi Shedlock auzi glasul ei, cu o intonaţie misterioasă şi intimă:

— Dă-mi mâna stângă. Te cheamă...

— Clem – răspunse el repede.

— Vreau să aflu amănunte despre dumneata – spuse ea încetişor.

Luându-i mâna, o întoarse cu palma în sus. Degetele ei erau moi şi calde.

— E clar – spuse ea, dând din cap. Ai aceleaşi linii în palmă ca Ogden Nash.

— Care Nash?! se miră Shedlock. Nu-l cunosc.

— E un poet foarte cunoscut, e tradus în toate limbile, chiar şi în chineză. Nu demult şi-a primit onorariul şi din Taiwan.

Shedlock zâmbi:

— Slujesc în poliţie de douăzeci şi patru de ani şi nu intenţionez să-mi schimb activitatea. De altfel, curând o să ies la pensie.

Norma ciocăni cu degetul în paharul din faţa sa:

— Să ştii că nu glumesc, vorbesc în calitate de specialistă.

La celălalt capăt al mesei, Newgent terminase cu scamatoriile. Locotenentul Dimmit de la cabinetul de expertize începu să povestească anecdote, doamnele se întorceau, prefăcându-se că-şi astupă urechile, iar într-o altă cameră sergentul Pepper arăta cum dansează indienii din Perú când începe anotimpul dragostei.

Iar Norma, cu palma lui Shedlock pe genunchi, îi explica:

— Linia care începe între degetul mare şi arătător şi merge în jos, spre încheietură, este linia vieţii. Tot acolo începe şi linia inteligenţei, dar ea se desparte de linia vieţii, trecând prin mijlocul palmei, în jos. Iar linia aceasta, care merge orizontal, în partea de sus a palmei, paralelă

cu linia inteligenţei, este linia dragostei.

Apoi Norma îi arătă o linie care pornea de la baza degetului mijlociu, în jos, pe verticală, spre încheietură, întretăind linia dragostei şi a inteligenţei.

— Iar asta – spuse ea solemn – este linia sorţii, aşa-numita linie principală a soartei.

— Liniile mele sunt bune? întrebă Shedlock, zâmbind. Poate am să prind un criminal, cum a reuşit Lopez al nostru anul trecut, şi am să fiu avansat? Atunci am să-mi cumpăr, ca şi el, un stereofon Phillips.

Uşor încruntată, Norma continua să-i explice:

— Linia vieţii este de şase feluri; asta depinde de felul cum este aşezată faţă de linia inteligenţei. La dumneata însă, Shedlock, linia vieţii este de tipul D, pentru că apare odată cu linia inteligenţei şi se desparte de ea numai sub degetul mijlociu. În ceea ce priveşte linia inteligenţei, ea se împarte în trei tipuri: O, L, E. La Shedlock, linia inteligenţei este de tipul L, pentru că se termină în jumătatea de sus a palmei. Iar linia dragostei e de tipul „unu”, începe între degetul arătător şi mijlociu. Tipul „unu” se întâlneşte cel mai des. Ajutorul de inspector Newgent, de pildă, are linia dragostei de tipul „trei” – începe la baza degetului arătător. Asta se întâlneşte destul de rar. Dumneata, după liniile din palmă, faci parte din complexul D.E.I. În afară de Ogden Nash, o astfel de mână are, de pildă, actriţa Kim Novak. Deşi nu... – şi Norma clătină din cap – ea are linia vieţii de tipul B, adică de la bun început este despărţită de linia inteligenţei.

La întrebarea repetată a lui Shedlock, dacă liniile din palma lui vorbesc de bine, Norma zâmbi din colţul gurii şi, trecându-şi vârful degetului mic peste palma lui, şopti:

— Eşti un om bun şi sincer. Eşti şi încrezător, prea încrezător pentru un om cu meseria dumitale. Şi îngrozitor de nehotărât, şi cam ipohondru. Aşa e?

Shedlock îşi privi palma, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Apoi luă sticla triunghiulară, umplu paharul Normei, după aceea pe-al său. Ciocniră şi băură, privind unul în ochii celuilalt.

Shedlock dădu mirat din cap:

— Oare, într-adevăr, tot ce mi-ai spus e scris în palmă? Cine-ar fi crezut!

Aşa s-au cunoscut, iar peste o lună şi jumătate bătrânul celibatar Clem Shedlock, cu liniile palmei din complexul D.E.I., deveni soţul Normei Hasking. Peţitoare le fusese o sticlă de whisky. Pe Shedlock îl intimida un singur lucru. Norma era mai înaltă ca el cu un ţol şi jumătate. El avea înălţimea minimă pentru un poliţist – 5 picioare şi 8 ţoli. Norma însă socotise că se poate împăca cu acest defect al soţului său.

Cabinetul ei se afla pe Illinois Avenue, în apropiere de Kist-park, la etajul întâi al unei case nu prea mari, deasupra unui restaurant chinezesc. Pe uşa de la intrare, pe o plăcuţă emailată, sta scris: „Citesc soarta în palmă, dau sfaturi în probleme importante de viaţă”.

Norma se ocupa cu treburile acestea de opt ani. Ea o avertizase pe Aurelie O’Brian, nevasta unui membru al adunării legislative a statului în care locuiau, că linia sorţii ei se întrerupe, dar după aceea merge drept în jos – ceea ce însemna că la un moment dat va începe viaţa din nou. Aurelie O’Brian divorţă şi, curând, soţul ei nimeri într-o poveste foarte neplăcută cu o mexicană minoră, de unde abia reuşi să scape şi plecă în America de Sud; peste un timp, ea se recăsători cu un farmacolog care inventase un preparat miraculos, de prevenire a cirozei ficatului şi a sarcomului, şi se îmbogăţi peste măsură.

Această întâmplare cu Aurelie O’Brian – acum Worly – căpătă o largă publicitate şi stabili pentru totdeauna renumele chiromantei.

Competenţa Normei Shedlock era pusă în e-videnţă şi de un raft mare din oţel cromat, plin cu cărţi, în cabinetul ei, unde, la un loc vizibil, se aflau aşezate volumele: „Chirurgia mâinii” de S. Bannel, „Embriologia” de Patten, „Anatomia mâinii” de J. Jones; precum şi masivul album „Fotografiile mâinilor oamenilor celebri ai secolului XX”. Chiromantei îi plăcea să se refere la numele unor savanţi vestiţi, precum şi la celebrul clarvăzător francez

K. Tobait, care a prezis în 1932 că, începând cu anul următor, englezii vor câştiga patru ani la rând Cupa Davis la tenis.

Devenind soţia lui Shedlock, Norma îi puse diagnosticul sorţii:

— Uite, liniile acestea lungi, care se răsfiră ca un evantai şi care pleacă de la baza degetului mare, întretăind linia vieţii şi a inteligenţei, spun că eşti un om care suferă de complexul inferiorităţii.

— Ce-o mai fi şi asta?

— Ei... cum să-ţi explic mai simplu? Eşti un om care tot timpul se simte mai prejos decât ceilalţi.

— Se spune că şi Napoleon n-a fost înalt – replică Shedlock. Franco, de asemenea...

— Nu mă refer în sensul acesta. Omul care suferă de complexul inferiorităţii crede că e mai puţin inteligent şi mai slab ca cei din jurul lui. N-are încredere în el. Uite, de asta tu nu te-ai hotărât să te însori, nu ştii să te impui faţă de superiori şi colegi, eşti întotdeauna de serviciu la Crăciun şi în noaptea de Anul Nou, Vezi, asta e!

— Erika nu şi-a ţinut gura! E clar!

Aşa o chema pe nevasta lui Ditingo. Supărată, Norma îşi mişcă mustăcioara:

— Ceea ce-ţi spun e bazat pe ştiinţă. Iar cu Erika n-am vorbit niciodată despre tine. Avem noi subiecte de

discuţie mai interesante.

Norma avea dreptate. Într-adevăr, lui Shedlock îi lipsea încrederea în el, tot timpul era neliniştit pentru viitorul său: dacă or să-l dea afară până să împlinească anii de pensie? Din ce în ce mai rar, era trimis cu maşinile în patrulare, deşi cunoştea mai bine ca toţi ceilalţi străzile, casele şi curţile, nu numai din sectorul său, dar şi din cele învecinate. Se mai temea şi că într-o zi inspectorul-şef îl va chema şi-i va spune.

— De mâine iei sub control teatrele şi cinematografele...

Asemenea misiuni se dădeau de obicei poliţiştilor care se apropiau de vârsta de şaizeci de ani sau o depăşiseră – adică cu puţin timp înainte de pensionare, fiind socotiţi inapţi pentru alte treburi.

Shedlock simţea că în orice clipă se pot descotorosi de el. Mai ales îi era frică de noul inspector, Diamond. Acest om tânăr, înalt şi arătos, cu părul de culoarea bronzului, terminase nu demult universitatea şi lucrase câţiva ani la F.B.I. Purta întotdeauna haine civile şi era îmbrăcat după ultima modă, fuma numai ţigări scumpe şi avea degetele lungi şi subţiri ca de muzicant. Tot personalul sectorului ştia de frica lui Diamond şi-l porecliseră Aligatorul. Se ştia însă că unchiul lui are un post important la municipalitate, iar el însuşi este rudă cu soţia procurorului general al statului. Şi se mai spunea că Aligatorul are un spate puternic la Washington.

La început, Aligatorul nici nu-l băga în seamă pe Shedlock, dar odată, în timpul unei operaţii de noapte, în timp ce urmăreau doi falsificatori de cecuri, Shedlock îl ajută pe ofiţerul de serviciu recepţionând la telefon rapoartele grupei operative. Trebuia să raporteze imediat Aligatorului. Deodată, acesta începu să ţipe la el:

— Vorbeşte mai repede şi mai tare! Bolboroseşti pe

sub nas ca o muiere beată!

Din ziua aceea, Aligatorul îi făcea mereu şicane, ceea ce îl determină pe Shedlock să intre şi mai mult în panică. Începu să-şi cerceteze mai atent palma stângă – liniile care porneau de la degetul cel mare spre linia vieţii – linia complexului de inferioritate. Avea impresia că toate aceste linii s-au adâncit în ultimul timp. Îşi împărtăşi temerile prietenului său Ditingo. Acesta oftă şi-i spuse:

— Toţi tremurăm de frica lui! Aligatorul poate să dea afară pe oricine, chiar şi pe şef. Şi, trăgând din lulea, continuă: Tu ştii să-ţi ţii gura? Newgent mi-a spus, dar... bagă de seamă, e absolut secret, ei bine, Newgent mi-a spus că nu demult Aligatorul era s-o păţească rău de tot. Primise un plic cu bani de la proprietarul unui motel, care, de fapt, nu era motel, ci bordel... Cineva l-a denunţat procurorului general, dar afacerea a fost muşamalizată. Iar anul trecut, toamna, în statul vecin, la o vânătoare, Aligatorul a rănit pe un doctor, dar a reuşit să scape basma curată, dovedind că-l nimerise din greşeală, deşi se spune că e un trăgător de mâna întâi şi că, de fapt, era încurcat cu soţia doctorului.

— Tare aş vrea să ştiu...

— Shedlock zâmbi. Ce spun liniile din palma lui?

— În orice caz, n-ai nicio grijă, nu seamănă nici cu ale mele, nici cu ale tale – răspunse Ditingo.

Printre cei care o vizitau mai des pe Norma era un văr de-al ei, unul Rod, care lucra într-un bar lângă aeroport. Trecuse de patruzeci de ani, semăna la faţă cu Norma, se îmbrăca bine, dar prea ţipător. Într-un timp fusese cântăreţ de jaz; era apreciat pentru vocea lui caldă şi uşor răguşită, aşa-numita voce whisky-bariton, dar în scurt timp răguşi de-a binelea şi se lăsă de cântat.

De câte ori venea la ei, Rod nu vorbea aproape deloc cu Shedlock, în schimb discuta mult cu Norma, în şoaptă,

ca doi conspiratori. Norma spunea că vărul său îi trimite clienţi darnici să-şi cunoască soarta.

Într-o seară, la cină, Norma, care niciodată nu se interesa de problemele de serviciu ale soţului său, îl întrebă aşa, deodată, dacă a doua zi va fi de serviciu şi între ce ore anume. Shedlock îi răspunse că, din ordinul comandantului poliţiei oraşului, toate maşinile de patrulare din sectorul lor vor fi puse a doua zi la dispoziţia grupei speciale a poliţiei judiciare. De aceea el, Shedlock, în loc să patruleze, va sta toată noaptea la sector, fiind de rezervă.

— Dar prietenul tău, Newgent, ce-o să facă? îl întrebă Norma, Luând farfuria cu salată, O să patruleze în sectorul său?

— Nu, Newgent şi grupa sa au o misiune de noapte pe Grinville Avenue. Ce anume, nu ştiu. Noi nu obişnuim să ne interesăm unii de treburile altora.

Norma râse numai din vârful buzelor; niciodată nu râdea cu toată faţa. După ce Shedlock îşi bău cafeaua şi se îndreptă spre fotoliul din colţul camerei, Norma îl întrebă:

— Dar cine o să-i ţină locul lui Newgent, în sectorul lui?

Shedlock ridică din umeri:

— Nimeni. Poate spre ziuă or să mă trimită pe mine sau pe altcineva din rezervă, ca să facă un rond. E un sector liniştit, nu-i niciun bar acolo şi nici alte localuri de distracţie.

Discuţia aceasta a avut loc luni seara. Iar miercuri dimineaţa, venind la serviciu, Shedlock află că se dăduse o lovitură la casa de amanet din sectorul lor, chiar districtul care depindea de Newgent. Hoţii răniseră pe paznic, un metis. Furtul fusese săvârşit noaptea, îndată după ce grupa lui Newgent fusese trimisă în alt sector. Pe strada pe care se afla casa de amanet, la ora aceea nu se afla niciun

gardian şi nicio maşină de patrulare. S-a aflat, cu această ocazie, că cei de la casa de amanet primeau ca amanet arme, fără să anunţe poliţia că le primiseră. Astfel că hoţii furaseră câteva „waltere” de buzunar.

Iar peste două zile, Shedlock primi lovitura de graţie. Fu chemat la Aligator. Acesta, cu o mişcare a mâinii, îi arătă un scaun din fundul camerei şi, mutându-şi ţigara de foi dintr-un colţ în altul al gurii, spuse:

— Vei împlini în curând douăzeci şi cinci de ani de serviciu. Sunt bucuros că ai pensia asigurată. O să te muţi în afară de oraş, într-o căsuţă confortabilă, şi ai să cultivi flori. Îţi plac florile?

Shedlock se săltă uşor de pe scaun şi dădu din cap:

— Îmi plac. Întotdeauna mi-au plăcut foarte mult.

— Poate însă că vrei să rămâi mai departe în serviciu?

Shedlock încercă să schiţeze un zâmbet:

— Dacă superiorii mei... adică dacă dumneavoastră veţi binevoi, eu cu cea mai mare bucurie aş rămâne mai departe. În toţi cei douăzeci şi patru de ani şi trei luni n-am avut nicio observaţie... Activitatea mea fără pată...

— Stop! Aligatorul scoase ţigara din gură şi o puse pe marginea scrumierei. Să vorbim despre activitatea dumitale fără pată, Shedlock. Cei doi italieni care au jefuit casa de amanet au fost prinşi şi unul a mărturisit totul în faţa mea. Ei bine, el aflase de la barmanul Rod Hasking că la acea oră strada unde se află casa de amanet n-o să fie sub supravegherea poliţiei. Iar barmanul a arătat în depoziţie că aflase aceasta de la soţia dumitale, care o ştia chiar de la dumneata. E adevărat, Shedlock, adevărat?

— Eu nu i-am spus-o cu acest scop...

— Shedlock se scuză şi-şi drese glasul –... ci aşa, fără nicio intenţie...

Aligatorul clătină din cap:

— Ai săvârşit o faptă care şterge cu buretele tot serviciul dumitale îndelungat şi ireproşabil. Probabil că şi până acum ai trăncănit multe, dezvăluind secrete de serviciu soţiei dumitale.

Shedlock înghiţi cu greu nodul ce i se pusese în gât.

— M-am însurat nu de mult... până atunci am fost holtei... şi niciodată, nimănui...

— Stai jos! Soţia dumitale e prezicătoare?

— A terminat cursurile de chiromanţie la San Antonio... are şi o diplomă, şi un brevet.

— O-ho-ho! Aligatorul îşi ridică piciorul pe braţul fotoliului. Interesant! şi, privindu-şi mâna cu degete lungi, continuă: Va trebui într-o zi s-o consult pe soţia dumitale. Dar... să revenim la ale noastre. Ai căzut mesa! Pot să te arestez pe loc, te-aşteaptă judecata şi apoi închisoarea. Pot, pur şi simplu, să te dau dracului! În ambele cazuri, adio pensie şi căsuţă cu flori!

Shedlock îşi lăsă capul în piept şi închise ochii. Acum cuţitul va cădea peste grumazul lui, şi totul s-a sfârşit. Îşi opri respiraţia şi auzi glasul scăzut al Aligatorului:

— Uite ce s-a aflat: italianul i-a spus barmanului că, chipurile, într-o casă aflată pe aceeaşi stradă cu casa de amanet locuieşte un individ care a batjocorit-o pe sora lui şi că vrea să se răfuiască cu ticălosul acela. Dar pentru asta trebuia aleasă o oră când în apropiere nu se află poliţişti. Barmanul a consimţit să-l ajute pe italian, întrucât aflase că individul în cauză e un reporter care aduna materiale împotriva chiromanţilor şi avea de gând să-i şantajeze. Iată de ce barmanul a convins-o pe soţia dumitale să afle când nu vor fi patrule pe acea stradă. Pe scurt, italianul l-a minţit pe barman. Aşadar... – şi Aligatorul făcu o pauză – totul depinde de mine. Eu pot să dau curs acestei afaceri, şi atunci te-aşteaptă banca acuzaţilor ca complice al hoţilor. Dar tot eu pot să te cruţ.

Şi barmanul, şi soţia dumitale au vrut să-l dezarmeze pe şantajist şi n-au intenţionat să-i ajute pe bandiţi. Şi dumneata, de asemenea...

Shedlock sări de pe scaun:

— În niciun caz!

— Taci! şi Aligatorul ridică mâna. Declaraţiile italianului, care arăta că a primit informaţiile de care avea nevoie de la barman, precum şi declaraţiile barmanului le-am scos din dosar şi le-am încuiat în seiful meu personal. N-am să te nenorocesc. Şi mie îmi plac florile şi vreau să-i las şi pe alţii să le cultive. Îţi plac orhideele?

— Da... – şopti Shedlock – foarte mult...

— Aşadar, fii atent! Nimănui, niciun cuvânt despre discuţia noastră! Ni-mănui! Nici soţiei. Şi să nu uiţi niciodată că ai divulgat un secret de serviciu, dând posibilitate unor bandiţi să-şi pună planul în aplicare. Şi să nu uiţi că soarta dumitale este în seiful meu. Acum du-te şi vezi-ţi de treabă.

Shedlock se înclină tăcut şi, strângându-şi chipiul la piept, se trase spre uşă. După orele de serviciu, reîntors acasă, nu-i suflă nimic Normei.

A doua zi îşi făcu apariţia Rod. Nu pomeni nimic că fusese interogat şi nu făcu nici*o* aluzie la jefuirea casei de amanet. Iar în ziare apăru o ştire anunţând că cei doi bandiţi fuseseră prinşi, iar peste o zi, ziarele anunţau că unul dintre ei se otrăvise în închisoare, iar celălalt reuşise să fugă în timp ce era transportat la spital ca să fie confruntat cu paznicul rănit. Afacerea cu furtul de la casa de amanet a fost clasată.

În ziua când Shedlock şi Norma serbau aniversarea unui an de la căsătorie, nu veni decât Rod. Purta un costum ultramodern, de culoare bleu-Dior, dintr-o stofă ce semăna şi a mătase, şi a piele. Şi mirosea atât de tare, de parcă se îmbăiase în parfum, în dimineaţa acelei zile,

Norma îşi vopsise părul în violet, cu nuanţe trandafirii. Lui Shedlock nu-i plăcu deloc, dar Rod fluieră şi spuse încântat:

— Eşti o adevărată lady din Park Avenue.

La plecare, Rod vorbi îndelung cu Norma în şoaptă în vestibul.

Shedlock era în pat când Norma, isprăvind la bucătărie, Intră în dormitor. Mirosea a parfum – acelaşi parfum ca al lui Rod.

Se aşeză pe marginea patului şi-i spuse:

— Arată-mi palma, Clem! Şi-l plesni peste mână: Stânga, nu dreapta; netotule!

— De ce? Ai uitat liniile mele?

Norma îşi îndreptă ochelarii cu degetul cel mic:

— Vreau să verific un lucru. Până acum nu i-am acordat importanţă. Cercetând palma lui Shedlock, îi explică: Uite, linia aceasta care merge de sus în jos, paralel cu linia vieţii, se numeşte linia principală a sorţii. Ţi-am mai spus asta. Iar alături de ea, vezi o linie foarte mică? Este a doua linie a sorţii. Şi dacă cele două linii ale sorţii sunt mai sus decât linia dragostei, care merge orizontal, asta înseamnă că posesorul unor astfel de linii va putea deveni un om bogat după cincizeci şi cinci de ani, adică se va îmbogăţi la bătrâneţe. Tu ai astfel de linii.

Shedlock îşi privi palma cu involuntar respect.

— Asta înseamnă – că o să ies la pensie? şi zâmbi. Deci să nu-mi mai fie frică?

Norma îşi scoase ochelarii şi-şi sărută bărbatul pe frunte:

— Prostuţule! Pensioara ta nu-i câtuşi de puţin o bogăţie, nu despre asta-i vorba. Citesc în palma ta că ai să devii sau că poţi deveni bogat. Ascultă-mă cu atenţie.

Norma se aşeză mai aproape de Shedlock şi începu să-i povestească. Peste două luni, municipalitatea va

organiza o licitaţie pentru construirea unui nou hipodrom. Vor concura cinci firme de construcţii. Or, Rod are un prieten care este administratorul uneia dintre firme. Dacă vor reuşi să afle din timp ce condiţii oferă firma Rollo – care este concurentul cel mai puternic – atunci se va putea câştiga licitaţia şi deci se va obţine antrepriza pentru construirea hipodromului, de asemenea se va putea cumpăra în condiţii avantajoase parcelele din jur, ca apoi să fie arendate la diferite întreprinderi. Şi atunci firma la care lucrează prietenul lui Rod o să-i dea o sumă frumuşică, iar Rod o să-i dea jumătate lui Shedlock. Va fi o sumă enormă.

Norma îl sărută pe obraz.

— Ce legătură am eu cu toate acestea? zise Shedlock, clătinând din cap. Nu fac parte din conducerea municipiului. Iar firmele constructoare nu mi se vor adresa în niciun caz mie.

Norma se aplecă spre urechea lui:

— Şeful tău... inspectorul Diamond... voi l-aţi poreclit Şarpele... sau...

— Aligatorul.

— Ei bine, unchiul lui va conduce licitaţia, el va primi ofertele de la toate firmele, în plicuri sigilate, ca să poată fi deschise numai la licitaţie. Dar poate să le afle conţinutul înainte, cu ajutorul aburului şi al unui cuţitaş de fildeş... ştii cum... Dacă reuşeşti să-l convingi pe Aligator să afle de la unchiul său condiţiile firmei Rollo...

Shedlock îşi ciocăni fruntea cu degetul:

— Îţi dai seama ce vorbeşti?! Ţi-ai vopsit părul şi te-ai prostit! Voi, chiromanţii, nu aveţi obiceiul să judecaţi?

Norma îşi mişcă iute mustăcioara:

— Nu fi grosolan!

— Cum pot să aflu eu aşa ceva de la Aligator?! Gândeşte-te şi tu! De unde până unde o să-mi

împărtăşească el astfel de secrete? Ţi-ai pierdut minţile de-a binelea!

Norma oftă încetişor, începu să se dezbrace şi zise:

— Liniile din palma ta spun că poţi să devii bogat. Liniile astea nu pot să mintă, şi drumul tău spre bogăţie trece prin acest... Aligator. Să nu uiţi asta!

Cei doi soţi n-au mai revenit asupra acestei discuţii. Iar peste câteva zile, toţi poliţiştii din sector fură anunţaţi că în curând va avea loc operaţiunea „Emblema”. În Dallas urma să sosească un înalt oaspete. Majoritatea ofiţerilor de poliţie vor fi puşi la dispoziţia Direcţiei orăşeneşti a poliţiei, şi timp de două zile toţi vor avea misiuni sau vor fi de serviciu, nimeni nu va avea dreptul să plece în acest răstimp acasă.

Dar Shedlock şi încă vreo câţiva poliţişti, dintre cei care supravegheau teatrele şi cinematografele, n-au fost incluşi în rândul celor mobilizaţi, ceea ce îl nelinişti şi mai mult pe Shedlock.

Într-o zi îl întâlni pe Aligator pe coridorul de la parter, la intrarea în camera unde şedeau de obicei reporterii. Aligatorul era atât de cufundat în gânduri, încât nici nu observă că Shedlock, ducându-şi mâna la chipiu, îl salutase. A doua zi, în drum spre serviciu, Shedlock îl văzu pe Aligator împreună cu un tip adus de spate, cu ochelari mari cu ramă pătrată. Pe omul acesta Shedlock îl cunoştea: venise odată în secţia lor, iar Ditingo îi spusese că omul adus de spate şi cu ochelarii pătraţi e mare ştab la F.B.I.

A doua zi, în timp ce Shedlock se urca în maşina de patrulare, se auzi deodată strigat. Era Aligatorul:

— Vino cu mine! Pentru o clipă!

Shedlock urcă alături de inspector în maşina acestuia. După ce se îndepărtară cam la vreo zece – douăzeci de metri de secţia lor, Aligatorul opri „Falcon”-ul

său roşu-închis şi-i zise:

— Despre cele ce vom discuta acum, să nu sufli nimănui niciun cuvânt. Nici soţiei. Dacă trăncăneşti ceva, te strivesc ca pe o muscă! Ai înţeles?

Shedlock dădu tăcut din cap.

— Dumneata nu vei participa la operaţia „Emblema-Dar în ziua aceea se vor întreprinde şi alte acţiuni. Vreau să-ţi încredinţez o misiune operativă foarte importantă. Niciodată şi nimănui nu trebuie să-i vorbeşti despre asta. Ni-mănui!

— Am s-o execut... am să fac tot ce-mi stă în putinţă – şopti Shedlock. O să mă străduiesc...

— Fără niciun fel de „străduiesc" – şi Aligatorul lovi cu pumnul în volanul maşinii, strecurând printre dinţi: Trebuie să execuţi! Crăpi, dar execuţi! Ce fel de operaţie este şi în legătură cu ce, n-o să-ţi spun. Dumneata nu trebuie să ştii. Dumneata trebuie să execuţi misiunea, s-o execuţi orice s-ar întâmpla. Şi nu uita: soarta dumitale e în seiful meu. Dacă ai s-o execuţi aşa cum trebuie – şi Aligatorul îl bătu cu mănuşa pe umăr – poţi să contezi pe recunoştinţa mea. Ai înţeles? Am să-ţi telefonez seara, în ajun. Şi dumneata ai să te prezinţi a doua zi dimineaţă, fix la ora opt la mine, dar în civil şi cu pistolul în buzunar. Ai unul obişnuit?

— Da, de calibru treizeci şi opt.

— Am să-ţi mai dau unul. Şi acum, du-te!

Şi-l împinse pe Shedlock jos din maşină.

Toată ziua Shedlock rămase sub impresia acestei discuţii. Ce-o fi misiunea asta operativă atât de importantă? Probabil e ceva foarte secret şi foarte primejdios. Aligatorul îi spusese c-o să-i mai dea un pistol. Aşadar, va fi nevoie să facă uz de armă. Shedlock nu era laş. Când în cincizeci şi trei, curând după terminarea războiului din Coreea, îl urmăreau pe Joe-Jaguarul, trei

gloanţe explozive trecuseră la câţiva milimetri de capul lui, dar Shedlock nu-şi pierduse cumpătul şi, cu maşina sa, tăiase drumul

„Dodge”-ului bandiţilor. Atunci primise o diplomă din partea Direcţiei poliţiei orăşeneşti şi un premiu în bani.

Opri brusc maşina în faţa unui chioşc cu ziare şi tresări la gândul care îl străfulgerase. Liniile din palma unui om vorbesc despre soarta lui. Aligatorul îi spusese c-o să-l recompenseze pentru îndeplinirea misiunii. Deci el, Shedlock, îi va putea cere Aligatorului să afle de la unchiul său condiţiile oferite de firma Rollo. Şi atunci se vor adeveri cele ce grăiesc liniile sorţii din palma lui Shedlock. Chiromanţia e o ştiinţă exactă, ca şi meteorologia, care prevede timpul.

Toate gândurile lui Shedlock se concentrară asupra operaţiei la care urma să participe. Nu citea ziare. Nu asculta radio; umbla ca un somnambul, fără să observe nimic în jurul său. În faţa lui stăruia tot timpul imaginea Aligatorului, cu ţigara subţire între dinţi, şi cele două linii ale sorţii, aşezate mai sus de linia dragostei – semnele profetice din palma lui.

În ajunul acelei zile, pe la zece seara, Aligatorul îi telefonă lui Shedlock şi, fără a-şi spune numele, îi ordonă să vină a doua zi dimineaţa la el. Shedlock sosi la sector la ora fixată. Acolo nu era aproape nimeni, în afară de ofiţerii de serviciu pe secţii. Toţi ceilalţi participau la operaţia care cuprindea oraşul. La secţia crime era de serviciu ajutorul de inspector Lopez, iar la secţia furturi – un bătrân şchiop, poreclit, nu se ştie de ce, Paganini. În camera reporterilor dormeau pe divane şi mese nişte bărbaţi în civil, probabil din serviciul secret, detaşaţi pentru ziua respectivă la acest sector, sau poate erau nişte elevi din şcoala F.B.I.-ului; se vorbise, de altfel, că vor fi trimişi aici pentru a participa la operaţia „Emblema”.

Aligatorul era în cabinetul său.

— Cred că n-ai vorbit – nimănui despre misiune? îl întrebă el.

— Nimănui, nici soţiei – spuse Shedlock, clătinând din cap.

— Ascultă-mă cu atenţie – zise Aligatorul şi-l duse spre harta oraşului, ce atârna pe perete. Începând de la ora unsprezece, vei străbate următoarele străzi: Huston Street, de la colţul cu Jackson Street, în dreptul gării, până la viaduct şi înapoi. La întoarcere vei coti pe Young Street până la Commerce Street, apoi o vei lua la stânga, ajungi până la Jackson Street şi ieşi din nou pe Huston Street, până la viaduct. Ăsta-i itinerarul dumitale. Repetă.

Shedlock repetă. Aligatorul îl puse să repete şi a doua oară, apoi conchise:

— Deocamdată, asta-i tot! mai mult nu-ţi spun. Restul îţi transmit prin walkie-talkie – şi-i înmână lui Shedlock un walkie-talkie minuscul. Pune-ţi cureluşa pe cap şi ascunde aparatul sub haină... Bagă receptoarele în urechi, dar mai adânc, ca să nu cadă. Receptoarele erau rotunde, cu găurele şi semănau cu nişte mărgele. Înfundă-ţi bine pălăria pe cap, să nu se vadă drăciile astea. O să mă numesc „Al şaptelea”, iar dumneata „F-6”. Ai reţinut?

Scoase din buzunar un stilou şi un petic de hârtie şi îşi însemnă ceva.

— Aşadar, să patrulez pe aceste străzi şi s-aştept ordinele dumneavoastră? întrebă Shedlock.

— Da. Şi tot timpul să dii pregătit. Insigna de poliţist o ai la dumneata?

— Da, în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Asta-i tot. Deocamdată du-te acasă, niciun cuvânt soţiei, iar la ora 11 începi. Ia asta! şi Aligatorul scoase din sertarul biroului un pistol mare pe care i-l dădu lui Shedlock. Unde-i al dumitale, cel de serviciu?

— Sub haină. Pe acesta îl pun în buzunarul dinăuntru al paltonului.

— Pune-l sub haină pe cel de serviciu, iar pe acesta în buzunar.

Shedlock luă pistolul şi-l cântări în mână. Aligatorul îşi miji ochii.

— E greu? În schimb, mergi la sigur cu el. E un „magnam" model 53, un pistol de clasă superioară, plin de gloanţe „remington-get-magnam" lungi şi mari.

Shedlock plescăi admirativ şi vârî pistolul în buzunarul paltonului, cu aerul de parc-ar fi ascuns în buzunar o maşină infernală.

— Dacă vei îndeplini misiunea – Aligatorul îl privi drept în ochi şi dădu din cap – am să te răsplătesc. Dar nu uita: ni-mănui niciun cuvânt! Este o misiune... – adăugă el şi, cu glas scăzut: ...strict secretă. Ai înţeles?

Shedlock tuşi în palmă:

— Permiteţi să întreb... dacă o îndeplinesc, pot să vă adresez o rugăminte?

Aligatorul îl întrerupse!

— Îndeplineşte-o şi-apoi o să stăm de vorbă. Acum nu-i timp. Ţi-am spus că o să te răsplătesc. Şi-ţi mai repet: dacă scapi o vorbă, te desfiinţez. Te rad de pe faţa pământului. Poţi pleca.

La unsprezece fix, Shedlock începu să patruleze, îşi trase pălăria bine pe urechi şi-şi ridică gulerul paltonului. Când îşi băgă receptoarele în urechi, îşi aduse aminte de vecinul lui, un bătrân care primise din Anglia nişte dopuri de cauciuc pentru urechi, ca să nu se trezească noaptea din pricina lătratului Câinilor.

Maşinile şi motocicletele poliţiei străbăteau străzile în goană. Din cauza receptoarelor din urechi aproape că nu auzea sirenele maşinilor poliţiei şi zgomotul străzilor.

Pe Commerce Street şi lângă depozitul de pe Huston

Street, maşinile de patrulare stăteau aliniate, mobilizate de Direcţia poliţiei orăşeneşti. Lângă gară se aflau câteva care blindate, pline cu soldaţi.

Dar Shedlock se gândea numai la misiunea lui. Străbătuse cu exactitate tot itinerarul indicat. În ajun, Ditingo îi spusese că la operaţia „Emblema” va participa nu numai poliţia orăşenească, ci şi cea federală. De asemenea, şi serviciul secret.

Judecând după toate astea, misiunea pe care Shedlock o primise de la Aligator n-avea nicio legătură cu „Emblema”. Poate că trebuia să fie prins vreun criminal fioros sau un mare bandit? Sau un spion? Sau poate că vreun miliardar urma să treacă prin oraş şi i-a încredinţat Aligatorului paza secretă a persoanei sale? Sau poate altceva...

Deodată auzi glasul Aligatorului:

— Vorbeşte „Al şaptelea”. Continuă-ţi rondul. Aşteaptă ordine.

Shedlock îşi îndreptă pălăria pe cap şi-şi înfundă receptoarele mai adânc în urechi. Trecând pe lângă gară, se uită la ceasul atârnat deasupra intrării principale: era ora douăsprezece şi zece. Câţiva poliţişti pe motociclete trecură în viteză spre autostradă. Carele blindate nu se mai aflau în dreptul gării.

În timp ce Shedlock străbătea Lamar Street, un servitor negru ieşi pe uşa unui hotel, cu doi terrieri negri. Câinii începură să latre la un băiat care lipea afişe, iar acesta îi ameninţă cu o perie cu o coadă lungă de lemn.

Shedlock îşi zise în gând că, dacă va mai întâlni un câine în drum – mare sau mic – dorinţa i se va împlini. Încetini pasul şi începu să privească atent într-o parte şi-n alta.

La colţul dintre Jackson Street şi Austin Street văzu o doamnă ieşind dintr-un magazin – purta un coşuleţ ca cele

în care se duc de obicei cățeii; în coș era o pisică.

Ca un făcut, nu mai văzu nici picior de câine. De obicei, erau la tot pasul. Când ajunse la viaduct şi o luă înapoi, trecură pe lângă el, ca fulgerul, cinci maşini ale poliţiei şi cotiră spre Stemmons-firney. Tot într-acolo trecură în viteză nebună câţiva poliţişti pe motociclete, venind dinspre Commerce Street.

Din gară ieşi un grup numeros de oameni, cu valize şi genţi. Printre ei trebuie să fie cineva cu un câine. Shedlock grăbi paşii. La traversarea străzii, întoarse capul şi văzu o maşină în care se aflau Aligatorul şi doi civili: se îndreptau spre Backly Street.

În aceeaşi clipă, Shedlock auzi glasul Aligatorului:

— Pleacă îndată spre sectorul şaptezeci şi opt al districtului Oak Cliff, ia un taxi!

Dar peste un minut, el primi un nou ordin: să plece direct spre bulevardul Jefferson şi să aştepte în colţul lui Patton Avenue.

Luă un taxi şi ajunse la locul indicat; cum coborî din maşină, urmă alt ordin:

— Fii gata! Uită-te pe Strada 10. De îndată ce-ai să vezi un bărbat alergând, iar în urma lui eventual un poliţist, trage în amândoi, şi în poliţist: este un bandit travestit. Urcă apoi imediat în „Falcon”-ul meu, care se va apropia de dumneata. Fii cu ochii-n patru!

Shedlock încremeni locului. Începuse vânătoarea – fiara fuge şi nu trebuie s-o scape! Şi probabil că nu e singură, ci sunt doi – unul e travestit. Trebuie omorâţi pe loc. Dar de ce trebuie să se urce imediat în maşină? E de neînţeles şi foarte ciudat. Dar aşa ordonase „Al şaptelea – treaba lui e să ordone, iar a lui Shedlock să execute. Ordinul, oricum ar fi, e ordin.

Shedlock stătea pe marginea trotuarului, ţinând mâna în buzunar şi strângând cu putere mânerul

pistolului. Dacă se va bloca, trebuia să-l scoată la iuţeală din buzunarul interior pe celălalt. Deşi nu e cu putinţă ca „magnamul” să nu-l asculte. Cu el poţi merge şi la vânătoare de lei.

Aşa trecură cam cincisprezece minute. Fiara nu apărea. Probabil că au gonit-o în altă direcţie. Totuşi nu poate să scape. E încolţită din toate părţile. Va fi omorâtă cine ştie unde, dar va fi omorâtă. Cine oare o fi fiara asta? Probabil una mare de tot.

Din nou se auzi glasul lui „Al şaptelea”, de data asta liniştit:

— Întoarce-te pe Huston Street şi continuă rondul după itinerarul iniţial. Dar fii pregătit!

La staţia de autobuze din colţul lui Crawford

Street, Shedlock îl văzu pe căpitanul MacPhillips din secţia „căutarea persoanelor dispărute”. Căpitanul era în civil, cu pălăria trasă pe ochi, cu gulerul paltonului ridicat- Probabil că şi MacPhillips îndeplinea o misiune secretă. Tot acolo se afla o maşină de serviciu, şi printre cei dinăuntru, Shedlock îl recunoscu pe Norbland, inspector în poliţia rutieră.

Coborând din autobuz în colţ la Young Street, Shedlock îşi urmă rondul pe vechiul itinerar. În tot acest răstimp nu întâlni niciun câine. Pe Dillie Place, lângă obelisc, se aflau mai multe maşini şi motociclete de patrulare. Circulaţia pe Main Street era oprită. Probabil că „Emblema” era în plină desfăşurare.

Lângă clădirea aflată la intersecţia dintre Young Street şi Austin Street, Shedlock văzu, în sfârşit, ceea ce dorea să vadă: lângă stâlpul ce susţinea o cutie poştală stătea un bărbat cu un pudel cenuşiu şi trăgea dintr-o lulea. Un câine! Deci va reuşi! Shedlock se opri locului şi, fără să vrea, rămase în admiraţia câinelui. După câteva minute porni încet pe Austin Street, o luă la dreapta, apoi

pe Bood Street. Aici, lângă un magazin de încălţăminte, întâlni o bătrână cu un spitz alb. Vederea acestui căţel întări pe deplin convingerea lui Shedlock că va izbuti. Shedlock ajunse până la Poitdress Street, porni înapoi, şi deodată simţi că îi este sete, Dar în timpul serviciului n-avea voie să intre într-un bar sau într-o cofetărie.

Trebuia să rabde. Hotărî s-o ia spre gară, când deodată auzi glasul lui „Al şaptelea”:

— Treci pe Jackson Street şi rămâi lângă prima staţie de taxiuri. Aşteaptă noi ordine.

Shedlock execută şi acest ordin. Circulaţia pe Commerce Street şi pe toate străzile care duceau spre autostradă era oprită. Pe lângă Shedlock trecu acelaşi bărbat cu căţelul cenuşiu. Ţinea în mână un mic aparat de radio şi asculta – poate muzică sau poate ştiri. Câţiva oameni se opriseră lângă bărbatul cu căţelul, dar nu priveau pudelul, ci ascultau la radio.

Trecură câteva automobile cu o viteză nepermisă şi o luară pe după colţ, urmate la scurt interval de o maşină cu operatori de cinema. Shedlock se hotărî totuşi să bea un pahar de apă. Pe aici, pe aproape, era o cofetărie şi nu va zăbovi mai mult de cinci minute. Dar, făcând câţiva paşi, Shedlock încremeni locului. „Al şaptelea” îi spuse:

— F-5, F-6 şi F-7 faceţi fiecare încă un tur, apoi plecaţi acasă. Nu mai am nevoie de voi. V-aţi îndeplinit misiunea, vă mulţumesc.

Shedlock oftă din adânc. Aşadar, misiunea fusese îndeplinită. Înseamnă că operaţia s-a terminat şi probabil s-a desfăşurat cu succes. Shedlock n-a mai fost nevoit să facă uz de armă şi apoi să se urce în maşină.

Ciudată totuşi misiunea aceasta! Şi de ce o fi trebuit să umble pe străzi – cu degetul pe trăgaciul pistolului? Şi ce-o fi cu operaţia asta la care participase?

Judecând după cele întâmplate, evenimentele

principale se desfăşuraseră în altă parte. Totul se terminase fără aportul lui. Dacă aşa s-au petrecut lucrurile, Aligatorul nu-i mai este obligat cu nimic. Aşadar, nu mai poate conta pe recunoştinţa inspectorului-şef şi degeaba a colindat atâtea ore străzile ca un omsandviş. Degeaba sperase atâta.

Totuşi-Aligatorul îi spusese lui şi încă cuiva: „V-aţi îndeplinit misiunea care v-a fost încredinţată" şi mai spusese „mulţumesc". Înseamnă că se simte obligat faţă de ei. Nu-i vina lui că n-a fost pus să acţioneze. Sarcina şi-a îndeplinit-o. Şi această sarcină e legată de un caz foarte secret. Dar niciodată nu va afla ce se întâmplase şi nici nu trebuia să ştie. Aşa e mai bine, mai sigur. Când se desfăşoară astfel de operaţii, ca aceasta, secretul ei trebuie să-l cunoască numai superiorii.

Totul se desfăşurase cât se poate de bine, chiar mâine Shedlock îi va cere Aligatorului ca acesta să-şi ţină făgăduiala – şi va afla de la unchiul său oferta firmei Rollo. Şi Shedlock va deveni un om bogat.

Îl aşteaptă o mare fericire, o fericire ca în vis. O speranţă care i se realizează. Îşi va putea cumpăra o căsuţă cu teren în jur; un bungalow drăguţ, cu garaj, un „Chrysler" sau un „Cadillac", nişte acţiuni la o societate sigură: *Texano* sau *Alkoci*... Nu, deocamdată e prea devreme să se gândească la toate acestea. Scoase din urechi receptoarele şi le vârî în buzunar. Apoi îşi cercetă palma mâinii stângi. Era umedă de emoţie şi pe ea se conturau clar, ca nişte hieroglife, cuvintele: o bătrâneţe îmbelşugată.

Trase aer în piept şi porni repede, dar apoi încetini paşii şi se opri. Ce se întâmplă dacă Rod o să-l tragă pe sfoară şi n-o să-şi împartă banii cu el? N-o să-i dea nimic în scris, n-o să poată dovedi cu nimic că i-a făgăduit să-i dea o jumătate din bani. Şi, în general, o astfel de afacere nu

poţi s-o dai în vileag în faţa tribunalului.

Dar una ca asta nu se va întâmpla. N-are să-i permită Norma, că doar e şi ea interesată ca Shedlock să devină bogat. Ce-ar fi însă... dacă l-ar scoate, într-un fel sau altul, pe Rod din combinaţia asta? Să pună mâna pe toţi banii. Dar cum s-o facă? Cum să-l înlături pe Rod, fără zgomot, fără urme şi fără consecinţe? Şi cum va privi Norma toate acestea? Te pomeneşti că are să-şi apere vărul, fiindcă ţine la el. Nu, Norma nu trebuie să afle nimic.

Şi dacă Rod nu-i câtuşi de puţin văr cu Norma? Odată – pare-se că a fost de ziua Normei – Shedlok observase că Rod îi pusese mâna pe coapsă şi ea a râs încetişor, lăsându-şi capul pe spate. Poate că amândoi îşi bat joc de Shedlock? întotdeauna şoptesc între ei, chicotesc, iar când se apropie el, tac sau încep să vorbească de lucruri fără importanţă. Probabil că au secrete. Poate Că s-au înţeles să-l ducă de nas. Poate că s-au hotărât să-l scoată din joc de îndată ce Rod va primi banii? Oare şi Norma e complicea lui Rod? Doar a ştiut să-l descoasă şi să-i transmită totul lui Rod. Aligatorul a spus că atunci ea n-a vrut decât să-l pedepsească pe şantajist, dar e posibil ca lucrurile să nu stea chiar aşa. Şi dacă Norma împreună cu Rod a acţionat din ordinul bandiţilor? E posibil ca Norma să nu fie aşa cum o crede el? Trebuie neapărat să-i privească palma, să memoreze liniile şi apoi să se ducă la o altă chiromantă. Poate că în palma Normei stă scris că e capabilă să-şi trădeze bărbatul? Nu, nu pare să fie aşa.

Nu-i cu putinţă. Norma e o nevastă credincioasă şi-l iubeşte. De ziua numelui i-a făcut un cadou regesc: un ceas elveţian cu întoarcere automată şi cu calendar. Norma îi este credincioasă şi niciodată n-o să-l trădeze – totul se va sfârşi cu bine. Aşa spun liniile din palma lui, şi ele nu mint niciodată.

Shedlock dădu hotărât din cap şi porni pe Austin

Street. Făcuse ultimul tur şi putea să plece spre casă. Când ajunse la clădirea ziarului „Ballas Morning News”, se uită la ceas. Era ora două şi treizeci şi două de minute.

Intră în barul de lângă gară şi bău o bere. Barul era ticsit de oameni şi toţi vociferau comentând întâmplarea care zguduise întreaga lume şi înscrisese numele oraşului lor în istorie. Shedlock înţelese că operaţia „Emblema” se terminase printr-o catastrofă – înaltul oaspete n-a putut fi ferit.

Porni grăbit spre sector. La intrare, cineva îl pocni cu pumnul în spate. Se întoarse şi-l văzu pe tipul adus de spate, cu ochelari pătraţi – acelaşi care, cu o săptămână şi ceva în urmă, ieşise împreună cu Aligatorul din restaurant. Duhnea a băutură. Îl împinse pe Shedlock în biroul Aligatorului şi, trântind uşa cu piciorul, îl întrebă:

— De la cine ai primit misiunea? De la „Al cincilea”?

— Nu, de la Alig... „Al şaptelea”.

— Ce anume ţi-a spus el despre misiune?

— Mi-a spus că trebuie să patrulez pe un anumit itinerar şi să fiu gata.

— Nimic mai mult?

— Nimic, iar eu nu l-am întrebat.

Tipul adus de spate se aşeză pe biroul Aligatorului şi zise apăsat:

— Trebuia prins... un falsificator de bani, de talie internaţională... şi totul s-a terminat cu bine. Ai înţeles?

— Da.

— Repetă.

Shedlock repetă. Celălalt îşi aprinse o ţigară şi, săltând bricheta în palmă, îl întrebă:

— Ai auzit noutatea?

— Da. Şi ridicând din umeri, Shedlock bolborosi: Cum de s-a putut întâmpla?

— Nu la asta mă refer – şi tipul cu ochelari pătraţi

băgă bricheta în buzunar şi dădu drumul unui nor de fum pe gură: Despre Dimond e vorba!

— Ce s-a întâmplat?

Tipul adus de spate îşi isprăvi ţigara şi o aruncă jos.

— S-a întâmplat cu vreo cincisprezece... nu, douăzeci de minute în urmă. Dimond ajunsese acasă şi voia să se dea jos din maşină, când, deodată – şi tipul dădu din mână – un camion în viteză şi... gata!

— Maşina a fost găsită?

— Nu prea sunt şanse – şi omul cu ochelari pătraţi râse încetişor. Acum Dimond o să devină arhanghel-şef în rai. Întotdeauna am spus c-o să ajungă departe.

ASASINAREA MARELUI DETECTIV

1

După ce ocoli curtea de patru ori, Aurora Killarni viră brusc şi se prăbuşi, odată cu motocicleta, în dreptul porţii, lângă gardul viu. Copiii se apropiară în fugă. Aurora îşi ridică uşor fusta lungă, lăsând să i se vadă ciorapii verzi, şi-şi frecă genunchiul. Nu se lovise prea tare, dovadă că râdea şi-şi scutura capul cu părul auriu şi în foiat. Ferestrele fiind închise, în casă nu se auzeau nici râsetele ei, nici chiotele copiilor. Apoi Aurora se urcă din nou pe motocicletă şi trecu în viteză pe lângă casă, spre terenul de tenis.

Alfred Wood, secretarul lui Sir Arthur Doyle, trase automobilul în faţa verandei, luă din mâna cameristei-şefe un sac de călătorie uzat şi-l zvârli pe bancheta din spate. Judecând după gesturile lui, după culoarea obrazului cu bărbia pătrată şi după buzunarul drept, umflat, al trenciului, puteai trage concluzia că plecarea la Oldershot nu-l încântă câtuşi de puţin, drept care, de dimineaţă, trăsese o duşcă zdravănă de brandy şi, hotărându-se să mai prindă puteri şi pe drum, luase sticla cu el. Era limpede deci că, în niciun caz, copiii nu puteau fi trimişi cu el.

Chiar în aceeaşi clipă apăru pe terasă silueta măruntă şi vioaie a doamnei Doyle. Văzând-o, Wood sări în picioare şi luă poziţia de drepţi, ca în faţa unui general. Mrs. Doyle îi spuse ceva, clătinându-şi capul împodobit, ca întotdeauna, cu o scufă de un alb imaculat.

La fereastră, Sir Arthur îşi înfunda cu degetul gros tutunul în pipă. Mustăţile-i stufoase, ca de morsă, stăteau înfoiate, semn că era supărat.

Cu o seară înainte, îi sosiseră pe neaşteptate oaspeţi la conac. Mrs. Doyle venise fără să se anunţe, aducând cu ea şi o americană plinuţă şi tânără. La sosire, Mrs Doyle intrase fără să bată în cabinetul lui Sir Arthur şi, privind repede în jur, îi spusese:

— Am visat-o pe Luiza şi m-am hotărât să-i fac o vizită. Primăvara, cei bolnavi de plămâni se simt întotdeauna mai rău.

— Pe cine ai adus cu tine? o întrebase Sir Arthur. E o doctoriţă?

— Nu. e americană şi o cheamă Aurora Killarni – şi Mrs. Doyle se mai uitase o dată jur-împrejur, cercetând cu atenţie cabinetul. A venit special la Edinburgh să mă cunoască şi să-mi prezinte omagiile sale... Dar tu, de când ai două birouri?

— Al doilea este pentru Wood. Când îi dictez ceva, se aşază la acest birou.

— Dar, de obicei, unde lucrează Wood?

— În camera lui.

— Şi acolo sunt dulapuri ca acestea?

— Nu, toate dulapurile cu documente le ţin aici.

— Ascultă... când ai fost în America, Aurora a asistat la toate conferinţele tale: şi la Detroit, şi la New York...

— Stai niţel, mamă, dar câţi ani are?

— Mi-a spus că douăzeci şi cinci, dar de ce mă-ntrebi?

Sir Arthur zâmbise maliţios:

— Eu am fost în America în 1904, adică acum 12 ani. Deci pe-atunci avea treisprezece ani, iar accesul fetiţelor la conferinţele mele era interzis. Sau minte că a fost la conferinţe, sau minte în privinţa vârstei.

— Nu mă contrazice. Aurora spune că-i plac foarte mult cărţile tale şi eu o cred. Cunoaşte tot ce-ai scris. Afară doar de romanele istorice. Când i-am spus că am

visat-o pe Luiza urcându-se pe acoperişul bisericii – şi Mrs. Doyle arătase spre clopotniţa care se înălţa în zare, deasupra brazilor – Aurora mi-a spus că probabil pe Luiza o ameninţă o mare primejdie şi că trebuie să plec neîntârziat s-o văd.

— Aha! Ştie să tălmăcească visele?

Mrs. Doyle îl privise cu asprime:

— E profesoară de matematici la o şcoală dintr-o suburbie a Philadelphiei şi o pasionată admiratoare a talentului tău. Are toate cărţile tale apărute în America şi la noi, şi chiar toate numerele „Ştrand Magazin”-ului în care au fost publicate povestirile tale, în afară de cele istorice, bineînţeles. Când i-am spus că plec la tine, aproape că mi-a căzut în genunchi, implorându-mă s-o iau şi pe ea. Mi-a spus că pentru ea n-o, să fie fericire mai mare pe lume decât să viziteze conacul Woondershaw şi să vadă cu propriii ei ochi cum lucrează scriitorul care a dat lumii pe genialul erou...

Sir Arthur zâmbise pe sub mustaţă:

— Şi n-o să vadă nimic. Nimeni în afară de Wood nu intră în cabinetul meu de lucru. Asta o ştii foarte bine!

— Am prevenit-o, de altfel, că stăpâna conacului e grav bolnavă, că de mult e ţintuită la pat şi că tu nu primeşti oaspeţi, dar ea mi-a răspuns că nu vine ca oaspete, ci doar ca doamna mea de companie... Dulapurile tale sunt noi şi încăpătoare. Le încui cu cheia?

— Nu. Dar de ce mă-ntrebi?

— Dar unde este maşina de scris pe care ai cumpărat-o de la Sawtay?

— În camera lui Wood. A învăţat să scrie şi acum ţăcăne ca o mitralieră.

— Aurore nu-i oaspete, a venit cu mine şi atâta tot. Nu te supăra, Arthur, trebuie să fii amabil cu admiratoarele tale şi, mai ales, cu străinele. N-o să te tulbure câtuşi de

puţin. O să stea aici o săptămână, liniştită ca un şoricel.

Dar iată că de dimineaţă acest şoricel cu părul de aur, cu ciorapi verzi şi fustă în carouri alerga prin grădină, juca tenis, se plimba cu vagonetul pe calea ferată îngustă din fundul grădinii şi, în sfârşit, începuse să-şi arate măiestria călărind pe motocicletă ca un cowboy. Atât mai lipsea, să ceară şi un lasso! Cu tot titlul de profesoară pe care-l avea, se comporta ca un băieţandru. Formele ei pline nu-i stinghereau câtuşi de puţin iuţeala mişcărilor. Copiii lui Sir Arthur, Mary, de 17 ani, şi Kingsley, de 14, erau de-a dreptul încântaţi de această zurbagie profesoară de matematici.

Sir Arthur nu împărtăşea entuziasmul copiilor. Ziua lui de lucru era compromisă. Deşi acum nu lucra la nimic – ultimul său roman istoric despre Sir Nigel era terminat şi urma să apară în „Ştrand Magazin; – trebuia totuşi să pregătească povestiri noi şi avea nevoie de linişte deplină pentru a putea medita asupra subiectelor şi a culege materialele necesare.

A doua zi de dimineaţă, la ceai, Mrs. Doyle îl anunţă că invitase un profesor de la Universitatea din Edinburgh, o somitate medicală, care consultase cândva chiar şi pe regina Victoria şi pe prinţul Albert. Profesorul, deşi foarte ocupat şi destul de înaintat în vârstă, acceptase cu multă bunăvoinţă s-o consulte pe Luiza, drept care urma să sosească la Heysimir în ziua aceea, la prânz.

Deci Sir Arthur va trebui să meargă la gară să-l aştepte.

Sir Arthur îşi exprimă nedumerirea: la câteva mile de Woondershavv trece o cale ferată; profesorul ar fi putut deci să coboare la haltă sau, în cel mai rău caz, la Haindehed, şi nicidecum la Heysimir. Clătinând din capul său împodobit cu scufă, Mrs. Doyle declară că un savant cu renume, care a fost invitat la palatul regal, nu se cade

să coboare din tren la un ştiu ce haltă uitată de Dumnezeu, care nu figurează pe nicio hartă geografică.

Iar pe Wood. Mrs. Doyle îl rugă să meargă şi mai departe – la Oldershot – să-i facă câteva comisioane: să-i cumpere anumite săruri, ce nu se găsesc la Roeding, ci numai la Oldershot, iar pe drum să treacă şi pe la colonelul în rezervă Melton-Mobrv, care locuia lângă Farhnem, şi să ia o carte despre bătălia de la Waterloo, unde sunt descrise amănunţit acţiunile brigăzii generalului Denis Pack. Mama lui Sir Arthur se mândrea nespus cu unchiul său, generalul Denis Pack, şi de mult îi ceruse colonelului să-i dea să citească această carte. Cu o săptămână în urmă primise o scrisoare de la colonel, în care acesta o ruga să trimită pe cineva după carte.

Americana, la rândul ei, îi ceru lui Wood să-i facă rost de o doctorie contra migrenei, care nu se vindea gata preparată: trebuia s-o comande la farmacie şi să aştepte să-i facă reţeta.

Aşadar, ziua era pierdută atât pentru Sir Arthur, cât şi pentru secretarul său. Drumul la Haysimir pentru a-l primi pe profesor îi va lua cel puţin două ore, iar Wood va reuşi să se înapoieze acasă numai la cină. Or, conform programului săptămânal, trebuia ca în dimineaţa aceea să lucreze la trierea extraselor şi notelor care ticseau toate sertarele dulapului din lemn de chiparos, aflat lângă fereastră.

După câte se pare însă, şi ziua de mâine se va duce pe gârlă.

Wood băgă în buzunarul surtucului reţeta pe care Aurore i-o dăduse cu un zâmbet fermecător, claxonă lovind cu pumnul în para de cauciuc şi porni la drum. În urma lui, într-o altă maşină, plecă şi Sir Arthur. Se urcă în faţă, lângă Holdan, şoferul, iar Mary şi Kingsley se aşezară pe bancheta din spate. Mrs. Doyle şi Aurora întovărăşiră

maşina până la poartă. Americana flutură mult timp batista – verde ca şi ciorapii ei – de parcă Sir Arthur pleca într-o lungă călătorie.

2

Sir Arthur se întoarse spre prânz. Copiii săriră din maşină şi începură să-i povestească râzând, Aurorei, cum îi prinsese ploaia pe drum şi-i făcuse ciuciulete.

Fuseseră nevoiţi să mai şi ocolească, deoarece podul peste râul Way intrase în reparaţie cu câteva zile în urmă. Pe lângă toate acestea, nici profesorul nu venise, nici cu primul şi nici cu cel de-al doilea tren. Aşteptaseră degeaba trei ore bătute pe muchie în gară la Heysimir.

Iar Sir Art hur îi spuse mamei sale:

— Celebrul dumitale Esculap o fi uitat probabil de promisiunea pe care a făcut-o.

Mirată, Mrs. Doyle îşi desfăcu larg braţele:

— E un om atât de punctual şi de prevenitor! Şi dorea atât de mult să te cunoască! Poate c-a fost chemat urgent în altă parte şi n-a apucat să ne mai telegrafieze.

— Cine ştie, o fi fost chemat la sultan, în Turcia – răspunse acru Sir Arthur.

Peste puţin timp se întoarse şi Wood. Dădu pacheţelele cameristei-şefe, strecură ceva printre dinţi şi, săltându-şi umerii puternici, se avântă cu pas milităros spre camera sa, aflată lângă oficiu. Nici el n-avusese noroc: colonelul Melton-Mobry, aşa cum îi spusese menajera, era plecat de trei luni în Franţa, pe Coasta de Azur. Ajutată de Wood, menajera scotocise toată biblioteca, căutase chiar şi în pod, dar nu găsise cartea. Nici cu medicamentul pentru Aurora n-a avut mai mult noroc: cei de la farmacie i-au spus că reţeta era făcută fie de un beţiv, fie de un ignorant. Singurul lucru de care

reuşise Wood să facă rost au fost sărurile. Dar erau cele mai obişnuite săruri din cele ce se aflau pe pământ şi, în cele patru farmacii din Oldershot, primise toate asigurările că întreaga lume civilizată foloseşte numai acest fel de săruri şi că dacă mai există şi altul, atunci trebuie căutat la Polul Sud.

Mrs. Doyle spuse că, de bună seamă, colonelul îi scrisese de la Cannes, dar că ea nu se uitase la ştampila poştei de pe plic. Iar americana izbucni în râs şi îşi exprimă părerea că probabil farmaciştii din Ol dershot nu cunosc medicina modernă.

Wood îi înmână lui Sir Arthur câteva cărţi şi, ca de obicei, raportă milităreşte:

— Am trecut pe la poştă, chiar atunci sosiseră cărţile din America, expeditor revista „New York Weekly”.

Sir Arthur ridică mirat din sprâncene:

— Au editat nuvelele mele? Fără consimţământul meu?

— Nu, nu pe ale dumneavoastră. Sunt aventurile unui detectiv american. Poftiţi şi scrisorile – şi Wood îi înmână un teanc de scrisori. Şi mai este o scrisoare.

— De la cine?

Wood zâmbi şi-i arătă plicul; pe plic scria citeţ. Cu litere mari: „Multstimatului Sherlock Holmes”.

— Răspunde ca de obicei – şi Sir Arthur dădu din mână, plictisit.

Asemenea scrisori soseau destul de des. Expeditorii cereau să fie ajutaţi la găsirea criminalului sau a unor lucruri de valoare dispărute, sau să li se dezlege cine ştie ce mister. De fiecare dată, Wood răspundea acelaşi lucru: „Din păcate, autorul nu poate îndeplini funcţiile eroului său imaginar; trebuie să-vă adresaţi poliţiei”.

Sir Arthur îşi aprinse luleaua şi, aşezându-se în fotoliul din colţul sufrageriei, începu să răsfoiască pe

îndelete cărţile cu coperţi colorate. Mama şi Aurora ieşiră tiptil în vârful picioarelor, iar Wood trecu în cabinet.

În timpul prânzului, Sir Arthur arătă spre cărţile pe care le pusese pe un pervaz:

— O prostie nemaipomenită. În prima nuvelă intitulată „Un fir de păr” este relatată crima dintr-un pension de domnişoare. După ce a înjunghiat o tânără, criminalul bea apă dintr-un pahar, pe care rămâne un fir din mustaţa lui. Probabil că ucigaşul era în perioadă de năpârlire – rosti zâmbind Sir Arthur. Acest fir de păr îl ajută pe genialul Nick Carter să-l găsească pe criminal în oraşul vecin. Idioată carte! Literatură pentru hotentoţi!

Mrs. Doyle îi aruncă o privire americancei şi dădu dojenitor din cap. Sir Arthur tuşi stingherit şi adăugă:

— Voiam să zic că astfel de povestiri se pot fabrica în serie, câte trei pe zi.

Wood deschise gura, dar nu îndrăzni să intervină, privind-o pe Aurora cu coada ochiului. Ea îi surprinse privirea şi zâmbi:

— Mr. Wood vrea să spună, probabil, că la noi, în America, aşa se face. Într-adevăr, la New York, aceste cărţi se fabrică într-o cantitate foarte mare.

Mrs. Doyle se lăsă pe spetează scaunului:

— Adică cum vine asta... se fabrică?

— Se editează în cantităţi atât de mari, încât să poată satisface cererea publicului – completă Aurora. Şi începu să explice: Prima carte din seria „Aventurile lui Nick Carter” a apărut în America în 1886, adică în acelaşi an când a fost scrisă prima carte despre marele detectiv englez „Studiu în roşu”. Până anul trecut, timp de nouăsprezece ani, în America au apărut şapte sute optsprezece cărţi despre Nick Carter şi fiecare din ele nu este o povestire, nu, ci un roman întreg; în medie se editează anual treizeci şi şapte de romane din această

serie.

— Treizeci şi şapte? şi Mrs. Doyle făcu ochii mari. Treizeci şi şapte de romane pe an! Oare un singur scriitor poate să scrie atâta?

— Probabil că n-are două mâini, ci mai multe – interveni Sir Arthur.

— Se spune că sunt doi care scriu – răspunse Aurora – John Karial şi Eugen Soyer. Eu însă înclin să cred că sunt proprietarii unei întreprinderi şi că pentru ei lucrează...

—...un întreg escadron – bombăni Wood.

Sir Arthur oftă:

— Iar eu scriu de unul singur... şi nu în fiecare zi. Aşa că nu aş putea ţine pasul cu Nick Carter! Poate că ar trebui să renunţ la jalnica mea întreprindere? Să mă despart de eroul meu...

Mrs. Doyle şi Aurora se priviră cu tâlc. Aurora făcu un semn din ochi. Sir Arthur zâmbi şi ceru voie doamnelor să-şi aprindă o ţigară. După-masă, buna dispoziţie îi revenise şi-i propuse lui Wood să joace o partidă de biliard, dar acesta se scuză – trebuia să claseze corespondenţa adunată de două zile şi să trimită nişte corecturi la redacţia revistei.

— Cred că Aurora ştie să joace – spuse Mrs. Doyle.

Iar Kingsley confirmă:

— Mai bine ca mine... adică mai bine ca un bărbat.

Sir Arthur se înclină ceremonios:

— *My lady*, am cinstea să vă provoc la un duel.

Aurora, ridicându-şi uşor fusta, făcu o reverenţă:

— N-am jucat de mult şi, mai ales, cu un asemenea partener... Cred că am să dau greş tot timpul.

Trecură în camera de biliard şi Sir Arthur alese un tac pentru Aurora. Chiar de la primele lovituri, se văzu că joacă destul de bine. Prima partidă o câştigă Sir Arthur, iar a doua ea.

— Ai aptitudini strălucite – spuse Sir Arthur, Joci admirabil, trebuie neapărat să faci o partidă cu bravul nostru maior în rezervă. El joacă ca un tigru, dar cu dumneata o să-i fie tare greu...

— De ce?

— O să-i tremure mâinile. Nu observi oare cum te soarbe din ochi pe furiş?

Aurora îşi îndreptă cocul, care-i lunecase într-o parte:

— Asta n-am observat, dar mi se pare că mister Wood este prea sfios pentru un oştean.

— Wood a luptat în războiul cu burii; s-a distins şi la Blumfontain, este un viteaz fără pereche, nu-i e frică de nimeni şi de nimic, în afară de Dumnezeu... şi de blonde frumoase.

Aurora începu să frece tacul cu cretă şi schimbă tema discuţiei:

— De mult am vrut să ştiu... dacă de la bun început l-aţi botezat pe eroul dumneavoastră cu numele pe care-l cunoaştem?

— Nu, la început m-am gândit să-i spun Sharps, apoi Sharrinford. dar era un nume care nu-mi plăcea şi, în sfârşit, m-am oprit la un nume curat irlandez: Sherlock.

— Toată lumea ştie că prototipul eroului dumneavoastră este profesorul Bell de la Universitatea din Edinburgh. Dar doctorul Watson? Şi el e un personaj real?

— Da, este prietenul meu de la Sawtay, profesorul James Watson; eu i-am spus John Watson.

În uşă apăru Wood:

— Iertaţi-mă... dar e ceva urgent.

Părea foarte tulburat şi stăpânul casei, cerându-şi scuze, ieşi pe coridor.

3

— Aţi lucrat astăzi? întrebă Wood în şoaptă.

Sir Arthur dădu din umeri:

— Când aş fi avut timp? Am plecat în Urma dumitale să-l aştept pe blestematul ăla de profesor şi m-am întors numai spre prânz. Nici n-am intrat în cabinet. Dar ce s-a întâmplat?

— Aşadar, n-aţi intrat deloc? Wood era alarmat. Nici dulapul de lângă fereastră nu l-aţi deschis?

— Cum să-l deschid, dacă n-am intrat în cabinet?

— Dar ieri seară?

— Ieri am părăsit cabinetul când s-au schimbat infirmierele care o îngrijesc pe Luiza, iar dumneata ai rămas acolo. După aceea n-am mai intrat. Şi, de altfel, de mult n-am mai deschis dulapul acela. Dar ce s-a întâmplat?

Wood clătină din cap:

— Foarte ciudat! Am impresia că în dulapul de chiparos şi în cel de lângă al doilea birou mapele erau altfel aşezate. Acum totul e dat peste cap. Şi-n dulapul cel mare colecţia cu tăieturi din ziare este pe alt raft. Eu nu le-am pus acolo.

Se duseră în cabinet. Wood începu să deschidă pe rând dulapurile, sertarele celor două birouri şi dulapul de chiparos.

— Poftim, copia manuscrisului gata redactat a „Steagului verde” a fost aici, iar notele pentru „Brigadierul Gerald” dincoace. Restul e în ordine. Ba nu, recenziile la „Rodney Stone” erau, se pare, aici, şi nu acolo. Şi-n dulapul ăsta, de asemenea... Mapele cu ciornele „Arhitectul din Nordwood”, „Charles Milwerton” şi „Ochelarii de aur” nu sunt la locul lor. Şi mapele cu şpalturile de la „Interpretul grec”, „Convenţia de la Songs” şi „Steluţa de argint” sunt mişcate de la locul lor. Nu demult am făcut ordine pe rafturi, am numerotat tot, chiar

şi caietele acestea, îmi aduc aminte perfect unde era fiecare, dar acum parcă a răscolit cineva pe aici.

Sir Arthur îl privi ţintă pe secretarul său:

— Alfred, în ultima vreme, dumneata, uneori... ştii ce vreau să spun... Şi azi-dimineaţă, de asemenea. Poate că, fiind într-o astfel de stare, ai căutat ceva şi ai încurcat totul.

Wood se încruntă:

— Eu iau o porţie numai înainte de a mă culca, şi asta arareori, numai atunci când mă doare vechea mea rană. Şi niciodată nu intru în cabinet într-o stare neconvenabilă. Azi-dimineaţă am făcut o excepţie... ca să nu răcesc pe drum.

Sir Arthur clătină din cap şi-l bătu pe umăr pe secretar:

— Când ai deschis ultima oară dulapurile?

— Ultima oară. A – Wood îşi încreţi fruntea: Cred că marţi. Da, da, marţi. În ziua când a venit generalul turc.

— După aceea n-ai mai observat nimic?

— Nu.

Sir Arthur făcu câţiva paşi prin cabinet şi, oprindu-se lângă fereastră, spuse:

— Rezultă că cineva a intrat aici în ultimele zile. Haide să ne reamintim când am lipsit amândoi de acasă?

Wood îşi făcu mâna pumn. apoi începu să desfacă pe rând degetele:

— Marţi eu am fost aici toată ziua şi dumneavoastră de asemenea. A fost şi Ines cu prietenul ei. Miercuri am fost la poştă, iar dumneavoastră aţi rămas acasă...

— Şi aproape toată ziua am stat în cabinet.

— Joi, de asemenea. Iar vineri, dumneavoastră aţi fost plecat la Brighton, dar eu am fost acasă şi Mary de asemenea. A venit la ea în vizită Miss Greyfield cu guvernanta ei. Eu am lucrat în camera mea. Iar azi am

lipsit amândoi, dar în casă au fost destui oameni.

Sir Arthur şi Wood ajunseră la următoarea concluzie: necunoscutul a putut pătrunde în cabinet fie miercuri, în prima jumătate a zilei, când Wood plecase la poştă, iar Sir Arthur stătuse mai mult de o oră sus, lângă bolnavă, în timp ce doctorul se afla acolo, fie vineri, când Sir Arthur plecase la Brighton, iar Wood lucrase în camera sa cam o oră, şi anume când Mary şi musafirii ei se plimbaseră prin crângul din spatele bisericii.

În timpul nopţii era cu neputinţă să pătrunzi în cabinet; ferestrele se închideau pe dinăuntru, uşa principală şi uşa verandei, de asemenea. Numai ziua şi numai pe verandă puteai să pătrunzi în casă – să intri în hol, să urci scara, să te furişezi în coridorul întunecos ce duce la camera de biliard, şi să te strecori în cabinet, fără să treci prin faţa sufrageriei şi a celor două saloane.

— Săptămâna trecută au prădat conacul vecin – spuse Wood.

— Greyfield?

— Nu, la Christehureh. Ieri am aflat. Hoţii au intrat pe uşa terasei şi au furat caseta cu bijuterii şi colecţia de amulete. Iar luna trecută s-a comis un furt şi la casa vicarului. Au furat un ceas vechi de masă şi un tablou mic de Constable. Iar acum, la noi... Poate că este isprava aceluiaşi hoţ sau a unei bande?

Sir Arthur clătină nedumerit din cap:

— De ce să răscolească în cabinetul meu?! În dulapurile ticsite cu manuscrise?!

Probabil că au căutat bani sau cine ştie ce cărţi rare. Poate că au furat ceva din camerele de la parter, iar aici au scotocit numai ca să ne inducă în eroare.

— Să vedem dacă n-a dispărut ceva în alte camere.

Wood întrebă servitorii şi ajunse la concluzia că în alte încăperi totul era în ordine: nicio urmă lăsată de hoţi.

În acelaşi timp, Wood stabilise că, în timp ce el şi Sir Arthur fuseseră plecaţi, uşa verandei rămăsese încuiată, iar Mrs. Doyle şi americana stătuseră în salonul verde, jucând cărţi şi citind.

— Poate ar fi bine să anunţăm poliţia? întrebă Wood.

Sir Arthur consideră că deocamdată nu este nevoie. Îl rugă pe Wood să se repeadă până la Christchurch şi la vicar şi să stea de vorbă cu ei. S-ar putea ca între timp poliţia să fi dat de urma hoţului. Deocamdată, e bine să nu facă cunoscut cele întâmplate la Woondershavv şi, mai ales, să nu spună nimic lui Christchurch şi nici vicarului. Să nu cumva să afle ziarele, că atunci or să năvălească acolo o groază de reporteri, iar odată cu ei, şi diferiţi gură-cască fără treabă şi... totul se va da peste cap. Wood privi pe fereastră. În acea parte a grădinii de unde se deschidea priveliştea întregii văi, se plimbau Mrs. Doyle şi Aurora.

— Doamnelor nu trebuie să le spunem nimic – zise Wood – să nu se sperie.

— Bineînţeles, nu merită să le spunem – consimţi Sir Arthur. Hoţul a fost aici ori miercuri, ori vineri, cu alte cuvinte, înainte de venirea lor.

— Azi n-a putut să intre nimeni, deoarece doamnele au stat în salonul verde, de unde se vede toată veranda.

4

Wood plecă, iar Sir Arthur ieşi în grădină şi începu să se plimbe pe cărare, de-a lungul răzoarelor cu flori şi al tufelor de măceş tunse cu grijă. În spatele lui se auziră nişte paşi uşori. Zâmbind, Aurora se apropie de el:

— Iertaţi-mă, probabil că vă deranjez? Vă gândiţi la un subiect?

— Nu, îmi compun subiectele stând jos întotdeauna. Mă plimb aşa, ca să fac mişcare.

Aurora porni alături de el. Privi spre casa cu acoperişul de ţiglă roşie, spre vârfurile brazilor şi ale mestecenilor şi oftă:

— N-am să uit niciodată ziua de azi! Ce fericire să vezi cu propriii tăi ochi toate acestea... şi să stai de vorbă cu scriitorul pe care-l divinizezi!

Sir Arthur o privi pe tânăra fată din cap până-n picioare şi, scoţându-şi luleaua din gură, îi spuse:

— Ai vrut să faci o plimbare cu motocicleta, dar, din păcate, n-ai reuşit. Iar după-masă, ai scris nişte notiţe pentru dumneata.

Aurora rămase locului, cu gura întredeschisă de uimire:

— Cum de-aţi aflat?

— Foarte simplu. Ţi-au rămas agăţate de fustă câteva frunze ude de ferigă, iar feriga creşte numai în acel colţ al grădinii unde este magazia în care se află motocicleta şi bicicletele. Dar grădinarul, care are cheile de la magazie, a plecat cu Wood. De aceea n-ai reuşit să te plimbi. În afară de asta, tivul fustei nu este murdar, iar dacă te-ai fi plimbat cu motocicleta, ai fi avut urme de noroi, pentru că lângă poartă pământul nu este uscat. În ceea ce priveşte notiţele, asta rezultă din faptul că degetul arătător al mâinii drepte este niţel pătat de cerneală. Înainte de masă te-ai spălat pe mâini, deci au fost curate, ceea ce înseamnă că ai scris după-masă. Dar n-ai scris scrisori, pentru că n-are rost să scrii în America, întrucât te reîntorci curând în patrie. Prin urmare, ai făcut însemnări pentru dumneata, şi însemnări destul de importante deoarece n-ai scris cu creionul, ci cu cerneală.

Aurora bătu din palme:

— Uluitor! De-abia acum îmi dau seama că autorul şi extraordinarul lui erou sunt una şi aceeaşi persoană.

— Şi faci foarte rău că nu porţi ochelari – continuă Sir

Arthur – probabil că-ţi vin foarte bine.

— Şi asta cum aţi aflat-o?

— În primul rând, îţi mijeşti ochii, şi nu numai când stai de vorbă cu Wood, ci şi când discuţi cu Mrs. Doyle şi cu Mary. Deci o faci fiindcă eşti mioapă, şi nu din cochetărie. Din când în când, fără să-ţi dai seama, duci degetul arătător spre ochiul drept: este gestul pe care-l fac toţi cei care poartă ochelari.

Aurora ridică mâinile în sus:

— Mă predau! Ajunge... Perspicacitatea dumneavoastră mă înspăimântă. Niciun amănunt nu scapă atenţiei dumneavoastră.

Sir Arthur zâmbi cu bunăvoinţă:

— Este o caracteristică profesională a scriitorilor.

Pe faţa Aurorei lunecă un zâmbet maliţios:

— Primiţi multe scrisori de la cititori?

— Da, mai ales de când am primit titlul de „Sir! Cu puţin timp înainte apăruse „Câinele din Baskerville” şi mulţi au crezut că titlul de „Sir” mi-a fost acordat pentru această nuvelă.

— Am auzit că una dintre cititoarele dumneavoastră v-a trimis o scrisoare pe care a scris „Lordului Baskerville”. E adevărat?

— Da.

— Dar cititorii nu v-au scris despre greşelile dumneavoastră?

— Care greşeli?

Aurora râse încetişor:

— Am vrut eu să vă scriu, însă n-am îndrăznit. În lucrările dumneavoastră sunt scăpări. Uneori atenţia vă trădează.

— De exemplu?

— Dar n-o să vă supăraţi?

— Dimpotrivă, vă rămân recunoscător.

— Deci n-o să vă supăraţi? Bine, atunci ascultaţi! Şi tânăra americană începu să înşire inadvertenţele din lucrările lui Sir Arthur: Doctorul Watson, prietenul marelui detectiv, purta la început numele de John, dar în „Omul cu buza despicată”, soţia doctorului îl numeşte la un moment dat James. Lucruri curioase se petrec şi cu rana lui Watson. În „Studiu în roşu” –, unde pentru prima oară este prezentat cititorilor, se afirmă că a fost rănit la umăr în India, lângă Maywood, iar în „Semnul celor patru”, se spune că a fost rănit la picior. În „Funcţionarul comercial” se precizează, de asemenea, că atunci când se schimbă vremea, doctorul îşi freacă piciorul la care a fost rănit. Iar în alte povestiri se spune că Watson a fost rănit la mână. Unde a fost rănit, de fapt: la umăr, la picior sau la mână? în „Steluţa de argint”, Strycker scoate calul din grajd şi încearcă să-l schilodească; dar calul, cu o lovitură de copită, îl omoară şi fuge, însă nu se ştie de ce nu se reîntoarce în grajd, ci fuge cu totul în altă parte, la Capletown, la nişte oameni străini. De obicei, calul se înapoiază, bineînţeles, la grajdul lui şi nu fuge aiurea în locuri străine. În „Câinele din Baskerville” sora lui Stepleton îl roagă pe acesta să-i rupă o orhidee. După data raportului trimis de Watson lui Sherlock Holmes, lucrurile se petrec în octombrie. Dar este îndeobşte cunoscut că, în Anglia, orhideele nu înfloresc în octombrie. Lucruri neclare se petrec şi în „Ritualul Musgrave”. Acolo se spune că omul a făcut zece paşi spre nord, cinci paşi spre răsărit, apoi doi spre sud, şi ei, adică paşii, l-au dus în pragul uşii. Mai departe se arată că trebuie să faci un singur pas spre apus, şi treci pe coridorul puternic luminat de razele soarelui care apune. Razele ar fi putut pătrunde în coridor numai prin uşă. Iar uşa dădea spre răsărit. Rezultă că soarele apune la răsărit. Apoi, nu prea clar stau lucrurile cu soţiile doctorului Watson. Nu se ştie câte a avut. Într-o

nuvelă apare o soţie, în altă nuvelă o altă soţie şi aşa mai departe. Iar în „Casa pustie”, Holmes spune că posedă arta luptelor japoneze „baritzuu”. Dar în Japonia n-au existat niciodată asemenea lupte. Holmes, căruia îi place precizia şi care are o memorie excepţională, a încurcat probabil „baritzu” cu „jiu-jitsu”. Apoi, în „Panglica pestriţă”, un şarpe nu putea pentru nimic în lume să urce şi să coboare pe un şnur care atârna liber.

Sir Arthur îşi ridică mâinile:

— Mă predau! Sunt cnocaut!

Aurora îl privi zâmbind pe autorul învins:

— Pot să vă spun, ca să vă consolez, că nu numai dumneavoastră faceţi greşeli. Luaţi-l, de pildă, pe Edgar Allan Poe, părintele literaturii de aventuri.

— Şi el?! se miră Sir Arthur.

— Da. În nuvela „Scrisoarea furată”, Dupin se duce la ministrul în posesia căruia se află scrisoarea furată de el de la o anumită persoană. Dupin se aşază în faţa ministrului, la birou, şi observă un coşuleţ pentru cărţi de vizită agăţat într-un cui deasupra căminului. Din coşuleţ ieşea afară un plic, cum ne spune Edgar Poe, cu o ştampilă neagră şi adresa scrisă de o mână de femeie. Cum de-a putut Dupin să vadă în acelaşi timp adresa de pe scrisoare, care se scrie pe faţa plicului, şi ştampila poştei, care se pune numai pe dosul lui? Că doar nu putea s-o vadă prin plic?!!!

Sir Arthur izbucni în râs:

— Acum mă simt parcă mai bine. Edgar Poe avea şi el scăpări. Şi doar nuvela „Scrisoarea furată” este considerată drept una dintre lucrările lui cele mai bune, o adevărată capodoperă, şi când colo, subiectul e construit pe o greşeală grosolană! Eşti o cititoare uimitor de atentă.

— Este o trăsătură profesională, să ştiţi – şi Aurora îşi plecă ochii cu modestie. Trebuie să corectez caietele

elevilor şi să caut greşeli.

— Îmi face o mare plăcere că citeşti cu atâta atenţie fleacurile scrise de mine.

Aurora se opri şi clătină din cap:

— Cum de puteţi vorbi astfel! Sherlock Holmes al dumneavoastră e cunoscut în toată lumea; şi mai ales la noi –, în America. Să ştiţi, de altfel, că americanii vă citesc mai mult decât englezii.

Sir Arthur îşi duse mâna la inimă:

— Mă simt foarte îndatorat americanilor. Atunci când l-am aruncat pe Holmes în fundul cascadei Reichenbach, mi s-a spus că mulţi americani şi-au pus doliu la pălărie. Apoi una dintre editurile americane mi-a propus să-l înviu pe detectiv şi mi-a oferit Cinci mii de dolari pentru fiecare povestire, un onorariu fabulos. Am fost nevoit să-l reînviu pe Holmes.

— Ştiu că „Ştrand Magazin” al dumneavoastră vă plătea cincizeci de funţi şi chiar mai puţin: treizeci şi cinci. Asta-i pur şi simplu un furt! Nicio revistă americană nu şi-ar fi permis aşa ceva! în Anglia nu s-a montat o piesă cu Holmes, pe când la noi da!

— Şi l-au şi însurat, săracu’!

— Aşa a vrut publicul.

Se apropiară de verandă. Sir Arthur deschise uşa şi o lăsă să treacă. Aurora se întoarse şi-i atinse uşor mâneca:

— Spuneţi-mi, Sir Arthur... vreau să vă întreb de ce Watson al dumneavoastră pomeneşte mereu de diferite aventuri ale lui Holmes, le enumeră, dar până la urmă nu le povesteşte? De pildă, în „Scandalul din Boemia” se pomeneşte de cazul misterios al fraţilor Atkinson şi încă de un alt caz, legat de un mesaj al casei regale olandeze. Iar în „Cinci sâmburi de portocal” se vorbeşte despre afacerea de la Kamberwell, despre o asociaţie a unor cerşetori-amatori şi încă despre nişte aventuri ale marelui detectiv.

Aceste povestiri au apărut acum cincisprezece ani, dar până în prezent n-aţi povestit publicului dumneavoastră aceste cazuri.

— Nu este decât o metodă care să incite curiozitatea publicului şi care să arate cât de mult lucra Holmes şi cu ce rezultate strălucite.

— Dar cititorii aşteaptă să le povestiţi aceste cazuri. Este o cruzime din partea dumneavoastră să-i incitaţi şi apoi să tăceţi. În „Panglica pestriţă", Watson spune la un moment dat că mai are şaptezeci de însemnări referitoare la aventurile lui Holmes, în „A doua pată" se spune că Watson păstrează însemnări despre sute de cazuri rezolvate de marele detectiv, iar în „Ochelarii de aur" se pomeneşte că doctorul are trei caiete mari cu însemnări despre diferitele aventuri ale celebrului detectiv. Şi publicul aşteaptă să-i povestiţi toate aceste aventuri. Dumneavoastră aţi putea să mai scrieţi câteva sute de povestiri despre Sherlock Holmes?

Sir Arthur îşi scutură scrumul din lulea:

— Nu, Holmes al meu nu-i Nick Carter. Şi nu intenţionez să fabric produse în serie.

5

Sir Arthur cină singur; doamnele şi copiii îşi petrecură toată seara sus, împreună cu bolnava, care se simţea ceva mai bine. Iar Wood întârziase probabil la vicar, mare amator de discuţii, sau la fostul judecător Christchurch, care obişnuia să-şi reţină musafirii aproape cu forţa la o partidă de cărţi.

După cină, Sir Arthur se retrase în cabinetul său şi începu să citească articolele din ziare şi reviste despre vânătoarea de balene, articole selecţionate în prealabil de Wood. Curând, după ce ceasul din perete bătu de două ori,

se auzi foşnetul cauciucurilor pe pietriş şi portiera maşinii trântindu-se: în sfârşit, Wood se reîntorsese. Văzând lumină în cabinet, bătu la uşă şi intră.

Sir Arthur îi aruncă o privire şi-i spuse:

— Judecând după culoarea obrajilor şi după respiraţia dumitale, ai băut gin la Christchurch, pentru că el nu bea nici whisky şi nici brandy, şi ai jucat besique sau cassino, pentru că pe mâneca dreaptă ai urme de cretă. În casa lui Christchurch nu se joacă biliard, dar se obişnuieşte ca în timpul jocului de cărţi să se scrie cifrele cu creta pe postavul mesei de joc. Iar cu vicarul ai discutat despre cursele de câini: din buzunarul surtucului dumitale se zăreşte o hârtie, judecând după format şi litere: este programul curselor de câini.

Wood îşi suflă zgomotos nasul:

— Totul este exact, în afară de gin. Astăzi, la judecător, nu s-a băut gin, ci coniac. Întâi am trecut pe la vicar, iar de acolo la Heysimir, pe la inspectorul de poliţie, vechea mea cunoştinţă, iar la întoarcere l-am vizitat pe Christchurch.

— Ai aflat ceva, în afară de vechimea coniacului şi şansele pe care le au câinii lui la viitoarele curse?

Wood scoase din buzunarul interior al hainei un carnet de notiţe şi, parcurgându-l, începu să raporteze:

— Cu două zile în urmă, la Haindehed a fost arestat un hornar care a mai stat în puşcărie pentru furt. E bănuit că ar fi participat la furtul care s-a comis la conacul fostului judecător. Acasă, la hornar, s-au găsit două perle. Dar până la urmă s-a dovedit că erau false. El susţine că le-ar fi cumpărat de la nişte ţigani care hoinăreau în jurul oraşului. Însă poliţia este de părere că, în primul rând, hornarul minte în privinţa ţiganilor, iar în al doilea rând, că ţinea în casă perlele false ca să inducă în eroare poliţia. În ceea ce priveşte furtul de la vicar, au fost arestaţi câţiva

oameni, dar până în prezent, niciunul dintre ei n-a recunoscut nimic. Deocamdată, nu există niciun fel de dovezi sigure împotriva lor. S-ar putea să se ajungă la lămurirea acestei afaceri prin verificarea operaţiilor comerciale efectuate în ultima vreme de anticarii din Londra: ăştia sunt mari amatori să cumpere tablouri de pictori celebri.

— Cu alte cuvinte, făptaşii n-au fost prinşi. Sir Arthur deschise o tabacheră de porţelan şi începu să-şi umple luleaua: În viaţă e mult mai greu să-i prinzi decât în cărţi...

— Sunt absolut sigur că cel care a săvârşit furtul la vicar e una şi aceeaşi persoană cu cel care s-a strecurat în acest cabinet. Wood îşi făcu mâna pumn şi dezdoi policarul: La vicar se puteau fura nenumărate alte lucruri: argintărie, bibelouri chinezeşti, luneta ş.a. Dar hoţul a luat numai tabloul lui Constable, deşi mai erau şi alte tablouri în rame aurite, dar de pictori mai puţin cunoscuţi. Hoţul însă l-a ales special pe Constable. De aici se poate deduce că nu este un infractor de rând.

Sir Arthur zâmbi:

— Ci unul cultivat.

Wood îşi dezdoi degetul arătător:

— S-a furişat aici ca să caute în dulapuri şi birouri ceva deosebit, ceva care ar fi putut vinde unor amatori bogaţi.

— Manuscrisele mele?

— De ce nu? Admiratorii dumneavoastră ar fi fericiţi să vă aibă autografele. Şi n-ar precupeţi banii. Sau, să zicem, scrisorile pe care le primiţi. Poate că hoţul a aflat de la poştă că primiţi scrisori de la persoane de vază, de pildă, de la regele nostru, de la preşedintele Americii, de la scriitori ca Kipling, Hoggart, Meredith. Scrisorile acestea au o valoare imensă. Amatorii pot să plătească bani grei pentru ele.

— Fiindcă veni vorba de scrisori: sunt în ordine? Wood se uită cu coada ochiului la un mic birou, aşezat într-un colţ:

— Scrisorile cele mai importante sunt păstrate în sertarele acestui birou, le-am pus în ordine mai demult. Iar sertarele le încui cu cheia. De aceea hoţul n-a putut umbla acolo.

— Deci scrisorile sunt la locul lor. Iar dacă au dispărut niscai manuscrise, nu-i nimic grav.

Wood îşi dezdoi degetul mijlociu:

— Cel mai mult au cotrobăit în dulapul de lângă fereastră.

— „Au”? Dumneata crezi că au fost mai mulţi hoţi?

— Nu, aşa m-am exprimat... unul sau mai mulţi, în acest dulap au cotrobăit temeinic, deşi în mare grabă. Au băgat totul înapoi la nimereală. Aici nu sunt decât mapele cu planuri de lucrări şi diverse note.

— De ce l-ar interesa pe hoţ să afle subiectele viitoarelor mele povestiri? Nu, pesemne că a cotrobăit peste tot, iar dulapul acesta l-o fi lăsat la urmă şi de aceea s-a grăbit.

Wood tăcu un timp, apoi întrebă:

— Să înştiinţăm poliţia? Sau să anunţăm direct pe cei de la Scotland Yard, ca să ne trimită aici un detectiv de mâna întâi?

Sir Arthur dădu din mână:

— Nu-i nevoie. Din alte camere n-a furat nimic. Iar dacă a luat de aici nişte pagini, nu merită să facem zarvă pentru atâta lucru. Totuşi, din când în când să mai dai pe la Christchurch şi pe la vicar. Dacă prind hoţul, să vedem şi noi cine-i! Să aflăm dacă a fost şi pe aici! Şi dacă a fost, cu ce scop? Dacă e, într-adevăr, vânător de autografe sau numai un psihopat.

Sir Arthur îi ură secretarului noapte bună şi-l rugă să-

i spună valetului să nu-l mai trezească pentru micul dejun: se va apuca să citească şi se va culca târziu.

— În schimb, mâine dimineaţă eu am să mă scol ceva mai devreme – spuse Wood – şi am să fac ordine aici. Am să controlez mapele cu copiile manuscriselor finisate şi ciornele, să văd dacă n-a dispărut ceva. Şi, oprindu-se în prag, continuă: Dacă hoţul a furat numai câteva pagini, ca să vă înveţe scrisul? Să facă apoi scrisori false, compromiţătoare şi să vină să vă şantajeze?

— Dacă vine la mine – şi Sir Arthur îşi vântură pumnul – îi fac o demonstraţie de box, pe care-l stăpânesc la perfecţie. N-o să uite toată viaţa directele mele...

6

Sir Arthur se trezi foarte târziu. Afară, ceaţa era atât de deasă, încât nu se vedeau nici tufele de ienupăr ce creşteau în jurul terenului cu aparate de gimnastică. Valetul Patrick îi aduse ziarele şi o ceaşcă cu ciocolată, anunţându-l totodată că Mr. Wood a plecat împreună cu musafira. Mary şi Kingslev îi însoţesc.

Sir Arthur se gândi ca până la prânz să nu iasă din cabinet; trebuia să-i scrie lui Wallace, să-i mulţumească pentru romanul „În zilele cometei”, pe care-l primise de curând, şi să-i răspundă lui Churchill, fostul corespondent din timpul războiului cu burii, astăzi membru în parlament. Cu câţiva ani în urmă, Sir Arthur prezidase mitingul preelectoral de la Pall-Mall club, unde Winston Churchill a ţinut un discurs. De atunci erau în corespondenţă – tânărul deputat încerca cu insistenţă să-l convingă pe Sir Arthur să scrie numai romane istorice ca „Micky Clarck” şi „Detaşamentul alb” şi să nu-şi irosească în zadar energia pentru lucrări de alt gen.

Cu puţin timp înainte de prânz sosi vecinul său

Christchurch, un bătrân mărunţel, cu un păr bogat şi argintiu, cu ochii mari, speriaţi şi bulbucaţi, ca de peşte. Se sprijinea într-un baston cu măciulie de argint reprezentând un cap de meduză – care avea aproape, aceeaşi expresie ca şi stăpânul bastonului.

Sir Arthur vru să urce sus, să-şi vadă soţia, dar infirmiera, care-tobora scara, îi şopti că bolnava chiar atunci adormise, după o noapte de insomnie. Când Sir Arthur intră în sufragerie, masa era pusă şi Mrs. Doyle asculta ce-i povestea oaspetele. Acesta vorbea cu glas piţigăiat, înghiţind cuvintele – probabil că era foarte greu să înţelegi ce spune pe vremea când, în calitate de magistrat, dădea citire sentinţelor.

Discutau despre furt. Christchurch respingea cu hotărâre versiunea poliţiei locale. Nu hornarul fusese cel care se furişase la conacul lui. Posibil să fie şi el un hoţ, dar perlele false le furase din altă parte, şi nicidecum de la el. De furat, au furat ţiganii, care, oricum, nu pot fi decât hoţi sau pungaşi. Probabil că în această regiune hălăduieşte o mare bandă de ţigani, iar căpeteniile ei stau la Londra, în cartierul Whitechapel. Fără îndoială că tot ţiganii i-au furat vicarului şi tabloul, şi ceasul. De altfel, cazuri asemănătoare s-au mai întâmplat şi cu şase ani în urmă, în cartierul Birmingham, dar atunci căpeteniile bandei de ţigani nu se ascundeau în oraş, ci în împrejurimile Kiedderminster-ului. Şeful lor a fost condamnat la 20 de ani închisoare, iar ceilalţi la câte 15 ani. Nu demult însă, ţiganii aceştia, în afară de doi care muriseră în închisoare, au evadat, mituind probabil paznicii, care astăzi, în marea lor majoritate, sunt corupţi.

Hoţii au lăsat la Christchurch urme de noroi pe jos şi un fular rupt. De fapt, sunt cărţile lor de vizită, dar poliţia este neputincioasă să întreprindă ceva. Poliţia de azi e alcătuită toată din cretini. Nu mai e ca pe timpul reginei

Victoria. Şi nici judecătorii nu mai sunt cum erau: li-e teamă de răzbunarea criminalilor şi se mărginesc la pedepse minime. Astăzi, de regulă, toţi judecătorii sunt nişte laşi şi ignoranţi.

În timp ce terminau de mâncat supa, Wood şi copiii intrară în sufragerie.

— De ce-a plecat Aurora aşa, deodată? o întrebă Sir Arthur pe Mrs. Doyle. Zicea că stă o săptămână?

În loc să răspundă, Mrs. Doyle îl privi pe Wood şi acesta răspunse:

— Aurora a încurcat zilele şi şi-a adus aminte că mâine trebuie să aştepte în gară, la Londra, pe sora directoarei de la şcoala unde lucrează. De aceea a plecat în mare grabă la gară şi m-a rugat să vă transmit scuzele ei pentru că n-a reuşit să-şi ia rămas bun şi să vă mulţumească pentru ospitalitate şi pentru discuţiile atât de interesante.

Christchurch îl întrerupse:

— De obicei, americancele nu-şi iau rămas bun. Sunt prost crescute şi nu i-au depăşit prea mult pe boşimani.

— Aurora a spus – continuă Wood – că n-o să uite toată viaţa zilele petrecute aici. Era cât pe-aci să pierdem trenul. Am avut o pană de cauciuc la roata din spate şi am fost nevoit să-l schimb. N-am dus-o la gara noastră, ci la Heysimir, pentru că cele două trenuri care trec dimineaţa nu opresc la noi. Lângă conacul lui Ridgeway am fost rugaţi să ducem o bătrână la spitalul Sf. Tereza. Aşa că am făcut şi un mare ocol. Cât pe-aci să întârziem.

— Sacul de călătorie al Aurorei s-a răsturnat şi au căzut toate lucrurile dinăuntru: cutii goale de chibrituri, pe care le colecţionează – spuse Kingsley, izbucnind în râs.

— Fiindcă veni vorba de Ridgeway – şi Christchurch îi privi pe toţi cu ochii lui rotunzi: Bineînţeles că ce vă spun

eu rămâne *entre nous*[8]: nepotul lui a terminat Eton-ul, apoi a urmat la Cambridge, dar a fost dat afară datorită unei istorii picante. Îi privi pe cei doi copii: Mă jenez să vorbesc faţă de ei. Nu demult a fugit degrabă în America. Între timp s-a aflat întâmplător că era în legătură cu o bandă de hoţi care anul trecut au săvârşit câteva furturi mari şi crime bestiale în diferite oraşe. Dar Scotland Yard-ul, unde, în prezent, se angajează numai orbi şi surdomuţi, bineînţeles că n-a elucidat niciuna din aceste crime. Se spune că banda este alcătuită numai din trântori asemenea nepotului lui Ridgeway. Sunt convins că banda are un complice la poliţie, de aceea nu prind pe niciunul.

Sir Arthur clătină din cap:

— Faci aprecieri prea categorice.

— Câtuşi de puţin. Azi auzim de multe crime care rămân nedescoperite. În timpul răposatei regine aşa ceva nu se întâmpla.

— Şi-atunci multe crime rămâneau nedescoperite – replică Sir Arthur. De pildă, pe Jack-Spintecătorul n-au fost în stare să-l găsească, deşi toată poliţia a fost pusă în picioare, iar el a comis, netulburat de nimeni, şapte crime, după care a dispărut fără urmă. A rămas pentru totdeauna o figură învăluită în mister.

— Poliţia a stabilit atunci că nu era englez – spuse Wood. Odată s-a găsit la locul crimei un nasture cu literele „H: şi „Q”. De aici s-a ajuns la concluzia că asasinul era un american, care îşi cumpărase hainele de la magazinul „Handricks şi Quentin” din Chicago. Şi că ar fi ucis femei nu numai la Londra, ci şi în Texas şi în Nicaragua. Christchurch arătă cu capul spre Mary şi spre Kingsley: În prezenţa lor nu vă pot spune ce crime se săvârşeau la Petersburg, înainte de apariţia lui Jack-Spintecătorul la Londra. El omora în modul cel mai îngrozitor numai

8 Între noi (în limba franceză în text). (n.t.).

femei... de o anumită categorie. Există însă o ipoteză că poliţia ar fi prins criminalul, îl chema Pedacenko, şi că l-ar fi trimis la noi, în Anglia, ca să răspândească panică.

— Anul trecut, la Scotland Yard – interveni Sir Arthur – mi s-a spus că zeci de alienaţi mintali internaţi în diferite spitale din mai multe ţări au mărturisit că au omorât femei la Londra. Toţi pretindeau că sunt Jack-Spintecătorul.

Apoi începură să discute despre crimele rămase nedescoperite. Văzând cu câtă atenţie ascultau copiii această discuţie, Sir Arthur le porunci să se ridice de la masă şi să li se servească desertul în camera lui Mary.

După plecarea copiilor, oaspetele începu să povestească, în toate amănuntele, despre un caz care nu demult făcuse vâlvă în toată America. Nan Paterson, o cântăreaţă de mâna a doua, a fost învinuită că a omorât un negustor, un anume Frank Young, care călătorise împreună cu ea într-o trăsură şi care fusese găsit mort. Fusese împuşcat cu un revolver, pe care l-au găsit în buzunarul hainei lui. Juraţii au dezbătut de două ori acest caz, dar până la urmă au achitat-o pe cântăreaţă. Iar moartea lui Young a rămas un mister.

Între timp, Sir Arthur observă că, deşi Mrs. Doyle urmăreşte discuţia, chipul ei rămâne posomorât: cât a durat masa, n-a scos o vorbă şi n-a zâmbit.

Povestind cazul Nanei Paterson, Christchurch îşi exprimă convingerea că totuşi cântăreaţa a ucis. Asemenea femei sunt înclinate spre crimă şi cu ele nu trebuie să te porţi cu mănuşi.

— Da, într-adevăr, multe crime rămân pentru totdeauna învăluite în mister – zise Sir Arthur, turnând brandy de vişine în paharul lui Wood şi al oaspetelui.

Deodată, Mrs. Doyle începu să vorbească:

— Dar unele crime sunt descoperite la timp – rosti ea pe un ton glacial. Crime revoltătoare!

Christchurch încremeni cu paharul la gură şi-şi aţinti ochii rotunzi asupra bătrânei doamne, care şedea în capul mesei.

— Care, de pildă?

Mrs. Doyle îşi potrivi scufia pe cap şi, privindu-l ţintă pe Sir Arthur, strecură printre dinţi:

— Ca aceea, de pildă, care a fost săvârşită în această casă.

Tăcerea ce se lăsă în jurul mesei fu curmată de un-zgomot neaşteptat: căzuse bastonul lui Christchurch. Acesta tresări şi răsturnă şi paharul. Acoperind repede pata cu şervetul, întrebă:

— În casa aceasta?

— Da. Şi Mrs. Doyle arătă cu bărbia spre Sir Arthur: Să spună el singur.

Christchurch se întoarse cu tot corpul spre Sir Arthur şi din nou scăpă bastonul.

— Să spună el – repetă Mrs. Doyle, apăsând pe fiecare cuvânt. Despre crima săvârşită. Şi musafirul nostru să fie martor.

— Nu înţeleg absolut nimic – bolborosi Sir Arthur.

— Crimă? ţipă Christchurch şi se sculă de la masă, strângându-şi bastonul sub braţ. În casa asta?

Mrs. Doyle dădu tăcută din cap.

— Ce vrei să spui, mamă? întrebă Sir Arthur, încercând să schiţeze un zâmbet.

— Sir Arthur... un criminal? strigă fostul judecător.

7

Mrs. Doyle se întoarse spre Christchurch şi începu să-i povestească.

Acum o săptămână, la un bazar de binefacere din Edinburgh, făcuse cunoştinţă cu o profesoară din

Philadelphia, Aurora Killarni. Aceasta a întrebat-o de ce Sir Arthur a hotărât să-l mai ucidă o dată pe Holmes.

Cu treisprezece ani în urmă, Sir Arthur, cu toate că ea, mama lui, îi interzisese categoric, îl aruncase pe detectiv în fundul unei cascade din Elveţia, dar apoi, văzând ce indignare a provocat în toate ţările această răfuială cu detectivul, a ţinut seama de propunerea unui editor american şi şi-a înviat eroul.

De data asta însă, Sir Arthur a hotărât să-l omoare definitiv pe Holmes şi a împărtăşit această taină unui prieten de-al său, un american – maiorul Pond, care, mai înainte, organizase conferinţele publice ale lui Sir Arthur în America. În scrisoarea pe care maiorul Pond o primise de la conacul Woondershaw, se spunea că într-una din povestirile ce urmau să apară în curând, detectivul va fi omorât în asemenea împrejurări, încât să nu mai fie cu putinţă reînvierea lui.

Aurora o convinsese pe Mrs. Doyle să plece imediat la Haindehed şi să verifice pe loc dacă, într-adevăr, Holmes era condamnat la moarte. Ajungând la conac, Mrs. Doyle şi Aurora Killarni au hotărât să recurgă la un şiretlic. Sub un pretext plauzibil, l-au făcut pe Sir Arthur şi pe secretarul său să plece din Woondershaw pentru câteva ore. Profesorul din Edinburgh, povestea cu medicamentul şi colonelul Melton-Moybray – toate au fost născocite în mod intenţionat. Îndată ce maşina lui Sir Arthur a dispărut pe după dealuri, Aurora a pătruns în cabinet, iar Mrs. Doyle a închis cu cheia uşa spre verandă şi a ocupat un post de observaţie în salonul verde.

Totul a decurs cum nu se poate mai bine. Aurora a cercetat minuţios toate mapele şi hârtiile din birouri, dulapuri şi a găsit mapa cu ciornele povestirilor pregătite pentru tipar.

Într-una din ele se spunea că Holmes moare de mâna

unui ucigaş, chiar sub ochii lui Watson. În felul acesta, doctorul în persoană constată moartea prietenului său. Împrejurările morţii sunt atât de îngrozitoare, că nu se poate vorbi despre ele în timpul mesei. Aurora a băgat apoi mapele la locul lor, în dulap, şi i-a povestit totul lui Mrs. Doyle.

— Ai pregătit în secret această crimă – zise Mrs. Doyle, privindu-şi fiul drept în ochi. De câte ori nu ţi-am spus: „Să nu îndrăzneşti să faci aşa ceva, nu se poate să-i întristezi pe cititori!” Tu nu m-ai ascultat şi l-ai omorât!

Sir Artur îşi desfăcu larg braţele:

— Dar e o prostie! Eu n-am intenţionat câtuşi de puţin să...

Mrs. Doyle bătu cu degetul în masă:

— Cum îndrăzneşti să spui un neadevăr?

Christchurch goli repede paharul şi spuse pe nerăsuflate:

— Nu trebuie să tăinuiţi adevărul, asta agravează crima!

— Aurora a văzut cu ochii ei manuscrisul. Negru pe alb... – şi, ridicând glasul, Mrs. Doyle continuă: Probabil că l-ai şi trimis la revistă.

Sir Arthur îşi duse amândouă mâinile la piept:

— Crede-mă... Aurora a încurcat totul sau, pur şi simplu, a minţit.

Christchurch lovi cu bastonul în podea:

— În asemenea cazuri trebuie să recunoşti, şi nu să te încăpăţânezi.

Sir Arthur îşi mişcă ameninţător mustăţile, se înroşi şi strigă:

— Dumneata să nu te bagi! Nici eu nu m-amestec în treburile dumitale! Nu faci altceva decât să-i bârfeşti pe toţi vecinii!

— Arthur, vino-ţi în fire! şi Mrs. Doyle îşi împreună

disperată palmele.

Christchurch se sculă fără grabă, privindu-i pe rând pe comeseni, şi spuse:

— Sunteţi cu toţii martori...

Wood umplu repede paharul judecătorului şi-i şopti:

— Nu puneţi la inimă, sir... se întâmplă...

— Arthur – zise Mrs. Doyle pe un ton sever – cere imediat scuze sau mă scol şi plec de la masă!

Sir Arthur tuşi în palmă, se ridică de pe scaun şi se înclină uşor în faţa unui tablou de Turner, care atârna în spatele lui Christchurch:

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi!

Christchurch se aşează pe scaun, dădu tăcut din cap şi duse paharul lui la gură. În sinea lui hotărî totuşi să rămână – curiozitatea învinsese: ce-o să fie mai departe?

După o scurtă tăcere, Mrs. Doyle întrebă:

— Deci nu l-ai omorât? Şi nici nu ai de gând?

— Americanca asta a ta e o mincinoasă obraznică. Sir Arthur sorbi din pahar, tuşi de câteva ori, apoi îşi şterse mustăţile cu şervetul: O intrigantă impertinentă!

Christchurch dădu din cap:

— De regulă, americancele...

Wood îl întrerupse:

— Poate că a greşit, s-a grăbit prea tare...

lşrs. Doyle se întoarse spre Christchurch:

— Sunteţi martor, sir! Fiul meu a declarat că nu l-a omorât şi că nici n-are de gând să-l omoare. Făgăduieşte-mi, Arthur, o dată pentru totdeauna, şi eu am să mă liniştesc.

— Îţi făgăduiesc – bombăni Sir Arthur.

Christchurch se întoarse către Mrs. Doyle:

— Ar trebui să-i luaţi o declaraţie în scris. Iar eu aş întări-o prin semnătura mea.

Mrs. Doyle îşi înălţă fruntea şi spuse pe un ton

solemn:

— E de ajuns o declaraţie verbală. Cei din familia Doyle nu-şi calcă cuvântul, e o lege nescrisă a casei noastre.

Christchurch răsuci măciulia bastonului în mâini şi spuse:

— Dar totuşi e foarte interesant... de ce americanca a minţit spunând că ar fi văzut, chipurile, manuscrisul referitor la omorârea detectivului? Şi cine o fi ea? E o persoană misterioasă!

— Eu nu găsesc nimic misterios în ea – spuse

Mrs. Doyle. O tânără foarte drăguţă, spontană, poate că are nişte maniere cam ciudate, dar la ei aşa se obişnuieşte.

Christchurch zâmbi ironic:

— Eu am auzit că ei obişnuiesc să bea de dimineaţă whisky din porumb. Şi femeile se îmbată într-un mod dezgustător.

— Eu am fost în America, dar n-am văzut aşa ceva – interveni Sir Arthur.

Mrs. Doyle se întoarse spre Christchurch:

— În general însă, Aurora mi-a plăcut şi am încredere în ea. Este profesoară la Philadelphia şi mare admiratoare a talentului lui Arthur. Şi ca mulţi alţi cititori, nu vrea ca detectivul să fie omorât.

Fostul judecător făcu o grimasă:

— Dumneavoastră aveţi încredere în ea, dar Sir Arthur a spus că e o mincinoasă notorie.

— Probabil că era foarte emoţionată când căuta printre hârtii – observă Wood. Şi i s-o fi părut...

Mrs. Doyle dădu din cap şi propuse să treacă cu toţii în salon şi să bea o cafea cu benedictină.

Christchurch şi Sir Arthur începură să discute despre apropiatul meci de crichet, care urma să se joace între

echipele Scoţiei şi Australiei şi despre şansele pe care le au echipele de la Oxford şi Cambridge la cursele nautice ce urmau să aibă loc în acest an.

— Echipa Australiei este formată, se pare, numai din foşti deţinuţi – spuse Christthurch. În ceea ce priveşte cursele nautice, sunt o şarlatanie curată. Echipele se înţeleg din vreme între ele care să ajungă prima, iar apoi îşi împart veniturile de la totalizatorul secret. În marea lor majoritate, sportivii sunt nişte pungaşi şi nişte stricaţi...

Sir Arthur îl întrerupse:

— Iertaţi-mă, dar şi eu sunt sportiv şi, dacă nu mă înşală memoria, mi-aţi povestit cum aţi luat un premiu la natatie.

— Excepţiile confirmă regula – rosti Christchurch, sentenţios.

8

În uşă apăru capul pomădat al valetului Patrick, care îl chemă pe secretar. Wood ieşi şi în câteva clipe se întoarse, ţinând în mână un carneţel cu scoarţe de piele verde.

— Holden a găsit acest carneţel în automobilul în care am fost noi. Era căzut în spatele banchetei. Îmi amintesc că Aurora l-a ţinut în mână înainte de plecare. Probabil că atunci când ne-a zdruncinat maşina lângă moară, carneţelul a căzut din sacul de călătorie.

— Trebuie să-l trimitem Aurorei – spuse Mrs. Doyle. De altfel, mi-a lăsat adresa ei de la Londra.

Sir Arthur începu să răsfoiască carneţelul – numai primele pagini erau completate.

— Nu sunt decât cifre şi litere disparate – spuse el.

— Nu-i de mirare – zâmbi Mrs. Doyle. Îşi nota problemele de algebră.

— Şi un fel de iniţiale – continuă Sir Arthur. Parc-ar fi însemnări despre cursul acţiunilor sau al mizelor la cursele de cai.

Îi dădu carneţelul lui Wood. Christchurch îşi puse ochelarii şi, aşezându-se lângă Wood, se aplecă deasupra carneţelului:

— Nişte însemnări misterioase... sigur că sunt cifrate. Probabil că-s note pentru un denunţ – şi lovi cu palma măciulia bastonului. Acum am înţeles! Nu demult i-am scris unui prieten de la Londra despre furtul din casa mea. El, probabil, s-a adresat şefilor de la Scotland Yard şi aceştia au trimis o femeie-detectiv ca să-l găsească pe hoţ. Pesemne că Aurora voastră nu-i nici americancă şi nici profesoară, ci detectiv.

Fără să-şi scoată luleaua dintre dinţi, Sir Arthur spuse:

— Dar atunci de ce a venit la noi, şi nu la dumneavoastră, şi de ce a cotrobăit prin hârtiile mele?

Christchurch îşi înclină capul într-o parte:

— De ochii lumii; ca să-i deruteze pe hoţi, să le adoarmă vigilenţa. A adunat aici toate informaţiile de care avea nevoie şi a plecat la Londra. Iar însemnările acestea cifrate sunt pentru raportul către superiori.

— Oare, într-adevăr, să fie o detectivă?! se miră Mrs. Doyle. N-aş fi crezut pentru nimic în lume...

— Adeseori detectivii iau fel şi fel de înfăţişări, ca nimeni să nu poată să-şi dea seama cine sunt – şi Christchurch se întoarse spre Sir Arthur. Şi Holmes al dumneavoastră recurge adesea la asemenea procedee. Anul trecut, cu puţin înainte de Crăciun, a venit la Haindehed un agent de asigurare; umbla din casă în casă şi punea diferite întrebări oamenilor. S-a aflat până la urmă că era un agent de poliţie. M-a vizitat şi pe mine şi a primit informaţiile cele mai complete despre nepotul lui

Ridgeway. Şi Aurora asta cu siguranţă că este detectiv.

Mrs. Doyle clătină din cap:

— Aşadar, acum au apărut femei-detectiv? Şi sunt alese, probabil, cele mai curajoase?

— Cele mai viclene – precizează Christchurch. Există cazuri unde este negreşit nevoie de detectivi în fuste, ca să nu sperie vânatul. Femeile-detectiv posedă de la natură un anumit fler şi pot, mai repede decât bărbaţii, să dezlege misterul crimei. Pe femei le ajută, desigur, şi faptul că prin firea lor le este mai uşor să înţeleagă psihologia unui criminal.

Sir Arthur pufni nemulţumit.

— Totuşi e ciudat – interveni Wood – că această femeie-detectiv a căutat parcă ceva în cabinetul lui Sir Arthur.

Christchurch fornăi pe nas şi adăugă:

— E clar că a căutat ceva şi, în orice caz, nu degeaba. Probabil că cercetările efectuate de ea au dus-o unde trebuie.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă Sir Arthur. Vă rog...

Fostul judecător îşi înclină capul:

— Nu fac decât să constat un fapt. Femeia-detectiv a socotit că-i necesar să facă aici un fel de percheziţie. De ce... nu ştiu. Mă pierd în presupuneri...

— Taci, Arthur! şi Mrs. Doyle se întoarse către musafir: Aşadar, toate sunt născocite de ea? Şi faptul că Arthur a scris în America despre intenţia lui de a-l ucide pe Holmes, şi că a găsit un manuscris...

Christchurch răspunse:

— Detectivii născocesc diferite metode pentru a pătrunde acolo unde vor să pătrundă. Şi Aurora a procedat aşa cum trebuie să procedeze un detectiv de profesie.

Wood luă de pe masă carnetul de notiţe şi începu să-

l răsfoiască. Apoi mirosi coperta şi trecu cu degetul peste ea:

— Aici e o scrisorică.

Scoase foaia care era vârâtă sub căptuşeala de hârtie din interiorul copertei.

— Detectivii au întotdeauna astfel de carnete de însemnări cu buzunare ascunse – lămuri Christchurch. Acolo bagă banii pe care îi iau ca mită. Detectivii, de regulă...

— Citeşte – spuse Sir Arthur.

9

Wood începu să citească cu glas tare:

„Procedeul propus de dumneata cu dublul alibi a fost folosit în cazul proprietarului unui magazin de bijuterii. Atât pe el cât şi pe vânzătorul lui o să-i lichidăm: pe primul îl otrăvim cu şoricioaică, pe al doilea îl sugrumăm şi simulăm o sinucidere. În privinţa jocheului din Puerto-Rico, acceptăm planul dumitale, dar în prealabil să scoată tot ce poate de la văduva bogată. Iar de ea ne putem descotorosi, ca în cazul crupierului din Monaco. O să fim fericiţi dacă vei reuşi să te strecori la lordul Baskerville; suntem convinşi că vei reuşi s-o îmbrobodeşti pe bătrânică şi să plecaţi împreună la Woondershaw, numai fii cu ochii în patru. Al. dv. RK 112 Wolant Street, Philadelphia”.

O tăcere adâncă se lăsă în jurul mesei. Apoi Mrs. Doyle spuse cu glas tremurat:

— Dă-mi-o!

Şi luă scrisoarea de la Wood.

— O bandită! ţipă Christchurch. Judecând după toate cele întâmplate până acum, ea i-a condus pe toţi hoţii din districtul nostru. Şi furtul din casa mea, şi de la vicar, şi crima de anul trecut, şi furtul din Oldershot, şi alte cazuri

rămase nedescoperite... toate au fost săvârşite de banda aceasta. Este aceeaşi bandă de hoţi şi criminali din Londra cu care a avut legături nepotul lui Ridgeway. E condusă de dincolo de ocean. Acum totul e clar.

— Nu înţeleg nimic... – şi Mrs. Doyle tresări. Oare într-adevăr ea...

Şi scrisoarea îi căzu din mână, pe duşumea, lângă cămin.

Christchurch sări de pe scaun şi, aplecându-se, o luă şi o puse pe masă:

— E o dovadă materială foarte importantă.

Sir Arthur se apropie de mama sa şi o mângâie pe umăr:

— Linişteşte-te, mamă. Nu-i nimic grav.

— Probabil că se pregătesc să vă atace conacul – şi Christchurch îşi duse degetul la gură. Sigur că cineva dintre servitori este în legătură cu această bandă. Recunoaşterea a fost făcută şi acum vor sosi oaspeţii. De altfel... – se uită la uşă şi urmă cu glas scăzut: Valetul dumneavoastră nu-mi inspiră niciun pic de încredere.

Wood ridică din umeri şi spuse apăsând pe fiecare cuvânt:

— Anunţăm poliţia şi luăm toate măsurile. Numai să vină!

— Ce îngrozitor! şopti Mrs. Doyle.

Sir Arthur luă de pe masă carnetul, parcurse însemnările de pe primele pagini, apoi scrisoarea găsită în coperta carnetului.

— În ceea ce priveşte poliţia, o să mai aşteptăm: avem două „lugere” şi un „colt” de buzunar, şi amândoi ştim să tragem. N-are de ce să ne fie frică.

Christchurch se sculă şi se înclină în faţa lui Mrs. Doyle:

— Vă rămân îndatorat pentru prânzul excelent şi

conversaţia atât de interesantă. Dar mai am o groază de treburi şi nu vreau să întârzii.

Luându-şi bastonul sub braţ, ieşi grăbit din salon: trebuia ca până seara să poată să povestească tuturor vecinilor uluitoarea întâmplare de la conacul scriitorului.

10

Peste două zile, pe numele lui Sir Arthur sosi o scrisoare din Londra. Pe plic era scris *personal*. Wood desfăcu cu grijă plicul şi-l întinse lui Sir Arthur, care şedea la biroul său. Hârtia, de un verde-pal, împrăştia un miros puternic de parfum. Era un scris de femeie, grăbit şi avântat.

Dragă Sir Arthur,

Iertaţi-mă pentru plecarea mea atât de pripită. Nici n-am putut să-mi iau personal rămas bun de la dumneavoastră. Venerabila dumneavoastră mamă s-a hotărât ca, neîntârziat, chiar în timpul primului, să se explice cu dumneavoastră, deşi am rugat-o să mai amâne o zi-două, ca să mai stau la dumneavoastră. Dar, vai! rugăminţile mele n-au avut niciun efect. Mrs. Doyle e o irlandeză tipică; bunicul meu era din Dublin şi eu ştiu ce înseamnă încăpăţânarea irlandeză. Am fost nevoită să plec pentru a nu mă afla într-o situaţie penibilă.

Adevărul e că am minţit-o pe mama dumneavoastră, spunându-i că am găsit, printre hârtiile dumneavoastră, ciorna povestirii în care Holmes era omorât. Şi ea m-a crezut.

De ce am minţit? Vă explic totul pe îndelete.

Colecţia Nick Carter se bucură la noi de un succes nebun. Anul acesta s-a prevăzut să se tipărească 45 de povestiri, în loc de 35-37 câte apăreau până acum. Editura

respectivă a angajat până acum 15 autori şi se prevede angajarea a încă câtorva.

Editura noastră intenţionează şi ea să scoată o serie de cărţulii despre aventurile unui detectiv. Dar noi am renunţat la ideea de a născoci un detectiv nou, necunoscut de nimeni, şi ne-am hotărât să-l folosim pe Sherlock Holmes, care este cunoscut şi iubit în toată lumea şi, mai ales, la noi. Doar ştiţi că piesa cu Sherlock Holmes, s-a jucat de 450 de ori. Detectivul pe care l-aţi creat exact cu douăzeci de ani în urmă nu vă mai aparţine dumneavoastră, ci întregii omeniri, la fel ca şi Scufiţa Roşie, Moş Crăciun, Barbă-Albastră şi Robin Hood. Şi ar fi tot atât de absurd să vă revendicaţi dreptul de proprietate asupra lui, ca şi când cineva şi-ar revendica dreptul asupra norilor sau al stelelor.

Noi vom edita, cărţi despre aventurile marelui detectiv sub forma unor amintiri personale, şi nu ale doctorului Watson. Şi vom folosi acele cazuri pe care le pomenea în treacăt Watson (vă aduceţi aminte de discuţia noastră din grădină?). Cititorii le aşteaptă cu nerăbdare şi noi le vom satisface dorinţa.

Dar pentru a scoate o serie de cărţi despre Holmes, el trebuie să trăiască, or nouă ne era teamă: dacă v-aţi pus în gând să-l omorâţi, cum aţi mai făcut-o o dată? Dacă îl veţi omorî şi va afla întreaga lume, atunci planurile noastre se vor prăbuşi. Deci este imperios necesar ca detectivul să trăiască. Pentru a verifica dacă intenţionaţi să-l omorâţi pe Holmes într-un viitor apropiat, editura m-a trimis în Anglia ca să mă strecor la dumneavoastră şi, în taină, să vă cercetez însemnările.

Sosind la Edinburgh, am făcut cunoştinţă cu Mrs. Doyle, m-am prezentat drept o admiratoare a talentului dumneavoastră şi am speriat-o, spunându-i că intenţionaţi să-l omorâţi din nou pe eroul dumneavoastră şi că aţi şi

anunţat despre asta pe un prieten din America. (Am minţit relativ la scrisoarea dumneavoastră trimisă maiorului Pond.) Am reuşit totuşi ca mama dumneavoastră să plece la Woondershaw şi să mă ia şi pe mine. Apoi i-am spus că am găsit într-unul din dulapurile din cabinetul dumneavoastră manuscrisul povestirii despre cumplita moarte a lui Holmes. Mama dumneavoastră a crezut şi acest lucru şi a anunţat că o să vă interzică să-l omorâţi pe detectiv şi o să vă pună să juraţi că niciodată n-o să mai atentaţi la viaţa lui. Or, noi de asta aveam nevoie!

Iertaţi-mă că, fără să vă cer permisiunea, am cotrobăit în cabinetul dumneavoastră – am cercetat conţinutul dulapurilor şi al sertarelor de la cele două birouri (cu excepţia a două sertare de la un birouaş, care erau încuiate). Dar n-aveţi nicio grijă, n-am luat nimic, nicio coală de hârtie, şi noi nu vom folosi subiectele dumneavoastră, nu suntem bandiţi.

Un salut din inimă venerabilei Mrs. Doyle, copiilor dumneavoastră simpatici şi secretarului dumneavoastră, care aminteşte prin ceva de doctorul Watson.

A dumneavoastră sinceră AURORA KILLARNI

Londra, 24 aprilie 1905

P.S.

Am pierdut un carnet de notiţe, probabil la dumneavoastră în casă sau în automobil. În carnet sunt notate iniţialele autorilor care lucrează pentru editura noastră şi sumele ce li s-au plătit ca avans. Am şi angajat 25 de oameni, care s-au şi apucat de treabă. Vă rog foarte mult să-mi trimiteţi carnetul de notiţe la adresa pe care am lăsat-o venerabilei dumneavoastră mame. Transmiteţi-i mulţumiri călduroase din partea firmei noastre.

Sir Arthur lovi cu palma în birou:

— O spioană trimisă de edituri! Nu-i nici detectiv şi

nici bandit!

— Mai rău ca un bandit! spuse Wood, citind scrisoarea.

Sir Arthur se sculă şi străbătu cabinetul de câteva ori:

— Şi cum de nu mi-am dat seama? Era atât de uşor să-ţi dai seama cu cine ai de-a face! Ştia perfect câte cărţi despre Nick Carter se editează într-un an şi ce onorariu am primit eu de la „Ştrand Magazin”; ştia pe de rost toate lucrările în care se pomeneau unele aventuri ale lui Holmes pe care nu le-am publicat. Nu era greu să-ţi dai seama că, pentru o profesoară, era prea informată. Şi mama, ce să mai zic... m-a tot descusut privitor la dulapuri. Dar, mai ales – Sir Arthur îşi trase un bobârnac în frunte – Aurora a găsit greşeli în povestirile mele... E clar că n-o putea face decât un lucrător de editură. E o caracteristică profesională a lor, au un anumit fler, ca ogarii.

— Aşadar – spuse Wood, oftând – în America o să înceapă să se editeze în serie cărţi despre Holmes, cu viteza unei mitraliere, cu sutele, ba chiar mai mult poate, pe an...

— Or să le fabrice ca crenvurştii la Chicago. Asta va fi adevărata asasinare a lui Sherlock Holmes. Într-adevăr, una reală.

Sir Arthur se plimbă prin cabinet, trăgând din luleaua care i se stinsese.

— Nu pot să-mi iert că n-am dibuit-o pe drăcoaica aia. Acum, probabil că râde pe seama mea: „Prostul ăsta născoceşte tot felul de istorii despre detectivi, iar el n-are pic de fler şi nici spirit de observaţie”... Trebuie să mă mai antrenez şi să devin şi eu detectiv. Ce-ar fi să m-apuc să descopăr misterul unei crime?

— Multe crime rămân nedescoperite – spuse Wood –

şi judecătorii greşesc uneori.

Rămaseră o clipă pe gânduri, apoi Sir Arthur întrebă:

— Când a ieşit la pensie vipera asta?

— Christchurch?

— Da.

— Cred că acum vreo trei ani. În urma unei afaceri ciudate şi cam încâlcite. A fost amestecat un indian sau poate un negru. Se spunea că multe lucruri au rămas neclare şi că acuzatul nu şi-a recunoscut vina.

— Uite, de astfel de cazuri va trebui să mă ocup, de misterul acestor cazuri... – spuse Conan Doyle.